Dr. Aurel Popescu-Bălceşti

ORIGINEA EXTRATERESTRĂ A VIEŢII PE PĂMÂNT

Dr. Aurel Popescu-Bălceşti

Originea extraterestră a vieţii pe Pământ

◆ o ipoteză ◆

De ce poporul evreu
este poporul ales al lui Dumnezeu

Editura TRIUMF

Prefață

Conform cercetărilor lui Zacheria Sitchin, există o a 10-a planetă a sistemului nostru solar (știută de oamenii de știință ca Planeta X). Această planetă poartă numele de *Nibiru* și se află undeva dincolo de planeta Pluto. Ea este diferită de celelalte planete din sistemul nostru solar, are o orbită foarte eliptică și necesită 3600 de ani pământeni să facă o rotație completă în jurul Soarelui. Se crede că periheliul planetei este în apropierea centurii de asteroizi dintre Marte și Jupiter. O ipoteză este că asteroizii au fost creați de către Nibiru prin distrugerea unei alte planete, *Tiamat* (sau *Maldek*). Din rămășițele acestei planete s-a creat Pământul.

Nibiru nu este cunoscută astronomilor moderni din cauza orbitei sale foarte eliptice (afeliul planetei este la o distanță de până la opt ori mai mare decât cel al lui Pluto). Prin urmare, Nibiru este departe în cosmos și nu poate fi depistată (sau este în apropiere ceea ce ar dezvălui misterul Planetei X).

Așadar, planeta Nibiru trece prin sistemul nostru solar o dată la 3600 de ani. Această teorie controversată se bazează pe descifrarea unor vechi texte sumeriene de către Zacheria Sitchin. Textele își au originea în primul capitol din Biblie, *Geneza. Sitchin și-a petrecut zeci de ani ca arheolog și istoric în Orientul Mij-*

lociu, căutând scrieri vechi ale civilizației sumeriene. El spune că această planetă este locuită de către *Anunnaki* (*Nefilim*, giganții din Biblie. *Nefilim* se traduce adesea ca gigant, o traducere care nu este tocmai justă. O definiție mai bună ar fi „acei care au coborât", „acei care au venit jos". Cuvântul anunnaki din textele sumeriene se traduce ca: „acei care au venit din cer pe pământ"). Sitchin i-a identificat pe Nefilimi ca fiind aceiași cu Anunnaki.

Deși nu oficial, toți istorii și teologii de seamă sunt de acord că o parte din Vechiul Testament, și anume Geneza, se inspiră din vechi texte sumeriene. Enuma Elish, cartea creației la sumerieni, și Geneza au o varietate de asemănări. Povestiri despre Marele Potop se găsesc și ele în amândouă religiile, ebraică și sumeră. O concluzie inevitabilă este că Anunnaki au fost la fel de reali ca Moise, Noe și Abraham.

Sitchin crede că Anunnaki au venit pe Pământ acum 485.000 de ani de pe planeta lor, Nibiru. Ei erau o rasă de extratereștri care aveau o viață foarte lungă, ce uneori ajungea până la 500.000 de ani. Laurence Gardner, un alt arheolog, reduce durata de viață a Anunnaki-lor la 50.000 de ani și specifică faptul că nu erau nemuritori.

Anunakki au venit pe Pământ, l-au colonizat, au minat după aur și alte minerale, au construit o bază pentru aeronavele lor în zona unde se situează astăzi țările Iran și Irak, și au trăit într-un fel de societate idealistă, o colonie mică pentru un timp scurt, apoi au plecat. S-au întors când Pământul era mai populat și

au amestecat ADN-ul primatelor cu ADN-ul lor, creând astfel o rasă de sclavi care urma să lucreze în mine, ferme şi alte întreprinderi în Sumeria. Ei au creat omul, Homo Sapiens, prin manipulare genetică cu ei înşişi şi omul maimuţă Homo Erectus.

Lucru deja amintit, normele justiţiei divine pedepsesc cu asprime progeniturile rezultate din acuplarea Fiilor lui Dumnezeu cu femei din carne şi sânge – uriaşii care s-au ivit pe Pământ, „vestiţii viteji din vechime". Aceşti uriaşi, faţă de care atitudinea scribului biblic este mai curând admirativă, sunt desemnaţi în textul biblic prin cuvântul nefilim, „cei căzuţi", care derivă din verbul nofal, „a cădea" (*anaqim* şi *refaim* fac parte dintre nefilim). „Cei căzuţi" echivalează semantic cu „cei morţi". (38) Sub aceste trei denumiri, uriaşii sunt menţionaţi de mai multe ori în Vechiul Testament, mai ales în calitate de forţe războinice înfrânte în cucerirea evreiască a Palestinei. (39) Este greu de stabilit (deşi Hendel se situează pe această poziţie) dacă *aggadah*-ul din Pentateuch despre *benei ha'elohim* – nefilim face corp comun cu istorisirea despre Potop, ipoteză ce ar permite construirea unei extensii speculative în conformitate cu care revărsarea apelor, distrugerea indistinctă a vietăţilor corupte şi/sau hibride, fără a lua în consideraţie un eventual vetust pedigree angelic, constituie pedeapsa atotcuprinzătoare pentru căderea Fiilor lui Dumnezeu.

Soliditatea argumentaţiei, în acest caz, depinde în mod esenţial de analiza atentă a stratificării şi

întrepătrunderii dintre P și J-E în cuprinsul capitolelor 6-8 din Cartea Facerii. Mishnah, Sanhedrin, 10, 3, I, ne informează doar că „generația Potopului nu are parte în viața veacului ce va veni" și, ca atare, „nu va fi judecată", după criteriul „nici judecată, nici spirit" (40), *nephilim included or excluded.* Ieșirea lor de pe scena lumească dezvăluie, după Hendel, diferitele momente ale încheierii unui Ciclu Primordial în Cartea Facerii (Potop, cucerirea Palestinei). Uriașii sunt, într-un fel, ultimele vestigii ale organizării precedente a cosmosului. Ei reprezintă inerția sau, mai curând, extincția cosmizării ante-diluviene a creației, devenită incompatibilă în noul sistem referențial al cosmizării prin civilizație, prin stăpânirea poporului ales asupra „țării în care curge lapte și miere". Textul veterotestamentar nu ne mai informează însă, în mod direct, asupra destinului post-diluvian al Fiilor lui Dumnezeu.

Mitul este deosebit de profund, fiindcă, după cum arată Mircea Eliade, modelul său este un act primordial. În diferite cosmogonii zeul suprem a creat cosmosul prin sacrificarea rituală a unei ființe vii. Omul nu poate crea decât repetând și actualizând gestul primordial. Trecerea sufletului ființei vii în corpul arhitectonic pune în lumină o înrudire cu străvechile mituri care vorbesc de cosmicizarea haosului primar prin sacrificarea unui gigant. În credința babiloniană, lumea a fost creată de Marduk prin uciderea monstrului marin Tiamat. Relatări similare sunt întâlnite în *Rig-Veda*, în mitologia persană sau în cea scandinavă. Ritul îngropării de viu se afla în legătură

cu concepţia pe care o aveau tracii în privinţa nemuririi: Zalmoxis este îngropat din timpul vieţii într-o peşteră în muntele Kogainon şi, odată la trei ani, răsare din munte. Prin urmare, doar moartea rituală este creatoare, întrucât ea întrerupe firul unei unei vieţi care nu şi-a îndestulat destinul şi care, în acest mod, îşi va consuma posibilităţile într-un alt trup.

Dacă la Homer întâlnim prototipul fiinţei artificiale, alcătuită după chipul celei naturale, asemănarea având rolul şi importanţa ei, Cosmogonia lui Berossos, preot caldeean al lui Marduk pe la 270 î.e.n., conţine o adevărată artă combinatorie ce îndepărtează de lumea reală şi va sluji, chiar dacă nu direct, drept model pentru o bună parte a fiinţelor fantastice, a monştrilor (dar nu numai) ce populează literatura S.F. (dar nu numai): „A fost un timp, aşa spune el, în care «Totul» era întuneric şi apă atunci au luat fiinţă vieţuitoarele diferite şi de conformaţie ciudată. Căci atunci ar fi luat naştere oamenii cu două aripi, unii chiar cu patru aripi şi cu faţa dublă; de asemenea, unii care aveau un trup şi două capete, unul bărbătesc şi altul femeiesc. Alţii aveau două sexe, masculin şi feminin. O altă parte dintre oameni aveau picioare şi coarne de capră, o altă parte aveau picioare de cal, în spate fiind cum sunt caii. Iar în faţă având chip de om, aşadar de forma hipocentaurilor. Tot atunci ar fi luat naştere şi faunii cu cap de om, precum şi dinii cu patru trupuri, la spate cu cozi de peşte. Ar mai fi fost cai cu capul de câine şi de om."

(*Gândirea asiro-babiloniană în texte*, pp. 52-55).

Babilonienii, cultura predominantă din vremurile vechi testamentare, au crezut că zeii s-au luptat între ei pentru a crea lumea. Marduk, zeul care s-a dovedit cel mai puternic, a învins monstrul haosului Tiamat, lighioana apelor, pentru a crea, și a tăiat trupul ei în două ca să facă din cele două bucăți marea și cerul. Aici putem vedea cum autorul cărții Geneza răspunde credințelor contemporane, prin a-l prezenta pe singurul Dumnezeu adevărat, Yahweh, ca cel care creează fără să fie nevoie să se lupte, fără să aibă dușmani care să i se opună. El vorbește suveran, și facerea pământului se realizează. El desparte apele, sus și jos, fără luptă. Chiar și haosul este sub controlul său divin.

Cartea tratează nașterea și evoluția umanității din spațiul irakian și zonele adiacente. Autorul ne povestește despre două civilizații fără copilărie: cea mesopotamiană (începând cu Sumerul) și cea egipteană. Aflăm aici cum sumerienii sunt niște hibrizi între o specie de maimuțe din nordul Africii și extratereștrii de pe o planetă Nibiru din sistemul nostru solar, ce are o orbită eliptică, punctul cel mai apropiat al acestei orbite fiind între orbitele marțiană și jupiteriană, iar cel mai îndepărtat la 3600 de unități astronomice distanța (1 u.a. = distanța Soare-Terra). Autorul interpretează niște pictograme demonstrând prin intermediul lor că în scrierile sumeriene se vorbește de rachete, submarine, proiectoare laser și alte minuni.

Aceste dovezi au fost înregistrate – în cuvinte și

ilustrații – de către Sumerieni, această civilizație s-a dezvoltat lângă Mesopotamia (acum mai precis în Irak) în urmă cu 6000 de ani.

Ei nu au confirmat vizitarea de către ei a planetei Marte. Totuși au scris pe plăcuțele de lut despre Anunnaki („Acei care au venit din Rai pe Pământ") care au venit pe Pământ de pe planeta lor Nibiru, a douăsprezecea planetă a sistemului nostru solar (numărând astfel Soarele, Luna și restul planetelor). Multe din textele antice, descoperite de către arheologi, descriu cunoștințele acestor Anunnaki, de a veni și pleca, despre cunoștințele astrologice, pe lângă alte cunoștințe.

Mai mult, aceste texte sunt urmate de ilustrații găsite pe tablele de lut sau pe cilindri. În texte sunt descrise călătoriile între planete, Pământul fiind numerotat drept a șaptea planetă – care chiar așa este dacă numărăm invers, unde Pluto este prima, Neptun a doua, Uranus și Saturn a treia și a patra, Jupiter a cincea, Marte a șasea și Pământul a șaptea. În aceste texte Marte este descrisă ca Stație Intermediară – o oprire amplasată între Nibiru și Pământ.

Și, incredibil dar adevărat, o tablă circulară care poate fi găsită la Muzeul Britanic din Londra, descrie în opt segmente aspecte diverse ale călătoriilor spațiale dintre Anunnaki, locuitorii planetei Nibiru și a „Șaptea Planetă" (Pământul). O secțiune particulară este descrisă separat, arată (și statele) traseul călătoriei lui Enlil („Stăpânul comenzii") detaliind traseul

către cele șapte planete; este descrisă, de asemenea, și o rută între planeta Dilgan (Jupiter) și Apin (Marte).

Mă voi plasa în urmă cu 400.000 de ani în istoria noastră. Aici voi încorpora câteva informații care vin din partea lui Thoth cât și din partea lui Zacheria Sitchin, în cărțile sale: *The 12th Planet* și *Genesis Revisited.* Sitchin crede că există o planetă în sistemul nostru solar, denumită de către sumerieni Nibiru, care are o orbită eliptică similară cu cea a unei comete. Această planetă efectuează un ciclu complet în jurul Soarelui în 3.600 de ani. Locuitorii acestei planete, numiți *nefilimi*, au venit pe Pământ în urmă cu 400.000 de ani. Thoth nu spune de ce au venit dar Sitchin susține că ei aveau nevoie de aur pentru atmosfera lor. În *Genesis Revizited*, el scrie:

„Pe planeta lor, Nibiru, anunnakinii-nefilimii s-au confruntat cu o situație cu care este posibil să ne confruntăm și noi, pământenii, în viitorul apropiat: dezastrul ecologic a făcut viața aproape imposibilă pe această planetă. Era necesar să se protejeze atmosfera planetei lor și singura soluție care părea să remedieze situația a constat în suspendarea de particule de aur deasupra atmosferei, ca un scut protector."

Așa că ei au venit pe Pământ să extragă aur. După 200.000 de ani de muncă silită, minerii s-au răsculat și au decis să creeze o rasă servilă – care suntem noi – pentru a fora aurul pentru ei. Este notabil că în Africa de Sud, în cele mai vechi mine de aur cunoscute, arheologii au găsit oase ale lui Homo Sapiens și artifacte care ne duc înapoi în timp în urmă cu 50.000 de ani. Ei

cred că mineritul pentru aur în Africa este cu mult mai vechi de 50.000 de ani. Sitchin spune că nefilimii ne-au creat în urmă cu 300.000 de ani, dar Thoth este mul mai exact. Thoth spune că noi am fost creaţi în urmă cu exact 200.209 ani în urmă (din 1994).

Sitchin teoretizează că nefilimii ne-au creat prin experimente genetice, dar potrivit lui Thoth, nefilimii nu puteau realiza acest lucru fără ajutor. Ei au avut nevoie de ajutor din afara Sistemului Solar. Acest ajutor extern a venit dintr-o sursă familiară. Siriusienii s-au unit cu nefilimii pentru a ne crea. Ei au aterizat prima oară în ocean şi au apărut ca jumătate de oameni-jumatăte peşti. Ei au intrat la început în apă pentru a lua contact cu delfinii, care sunt pe un nivel, de conştiinţă similar cu al lor. La un moment dat, potrivit lui Thoth, siriusienii au decis să plece, dar au dorit să lase un anumit nivel de conştiinţă în urmă. Şapte dintre aceste fiinţe şi-au părăsit corpurile şi au format sfere de conştiinţă. Ei s-au unit cu sămânţa vieţii şi au creat un ou. Când cele şapte fiinţe s-au unit în mod geometric în acest fel pentru a forma sămânţa vieţii, a apărut o flacără. Este o flacără rece, dar arată ca o flacără. Această flacără se află în „Halls of Amenti" (Sălile lui Amenti).

Sălile lui Amenti reprezintă o construcţie veche, creată cu mai mult de 5 1/2 milioane de ani. Nimeni nu ştie cât de vechi sunt Sălile lui Amenti din cauza acelui eveniment care a avut loc în urmă cu 5 1/2 milioane ani, care a întrerupt înregistrările akashice ale planetei. Amintiţi-vă că, deşi istoria planetei merge mai

departe de 5 1/2 milioane de ani, noi nu putem accesa decât ultimii 5 1/2 milioane de ani. Sălile lui Amenti reprezintă actualmente o curbare dimensională în formă de uter. Există o singură direcție și sens în această curbură și odată ajuns acolo este ca și cum te-ai afla în spațiul infinit. Un asemenea loc curbat dimensional se află întotdeauna pe o frecvență dimensională mai înaltă decât Pământul cu o unitate. Acum se află la 1000 mile în interiorul Pământului. Lui Drunvalo i-a fost permis să intre în prima cameră. Acolo el a văzut o mare piramidă în interiorul unui dispozitiv rectangular. În interiorul piramidei de afla flacăra.

Pe Sirius B (mai precis pe cea de a treia planetă a acestei stele) au fost făcute pregătiri simultane pentru această creare și seminație. 16 bărbați și 16 femei au călătorit de pe Sirius B spre Pământ și s-au îndreptat direct spre flacăra din Sălile lui Amneti. Ei s-au unit cu flacăra. Perioada lor de concepție a fost de 2000 de ani. Aceste două rase au fost implicate în crearea noastră – una de pe Nibiru și cealaltă de pe Sirius.

Potrivit interpretărilor lui Sitchin asupra textelor sumeriene care fac referire la a douăsprezecea planetă, după ce nefilimii ne-au creat pentru a lucra în minele de aur din Africa, unii dintre noi au fost aduși în Mesopotamia pentru a fi de folos în Grădina Edenului. „Dumnezeii" ne-au iubit pentru că am fost făcuți după chipul lor. Dar în Grădina Edenului, nefilimii aveau propriile lor livezi și ni s-a spus să nu mâncăm fructul unui anumit copac numit *copacul cunoașterii.* Noi nu am ascultat. Mâncând acest fruct și

câștigând „cunoașterea" lui, am căpătat abilitatea de a ne reproduce sexual. Până la acest punct noi eram hibrizi între diferite specii, și ca toți hibrizii, eram incapabili să ne reproducem. Sitchin interpretează textele sumeriene spunând că noi suntem o încrucișare între nefilimi și Homo Erectus, predecesorul lui Homo Sapiens. Prin intermediul lui Thoth noi am primit informații suplimentare despre rolul ființelor de pe Sirius.

Nu este surprinzător că nefilimii nu doreau ca noi să ne reproducem. Ei doreau să mențină controlul experimentului lor. Cunoașterea pe care noi am dobândit-o mâncând fructul nu a fost una științifică cum ar fi cea prin care s-ar ști cum să procreezi, cum să ne transformăm dintr-o specie de hibrizi sterili într-o nouă specie capabilă de reproducere. Nefilimii au fost mânioși când noi am căpătat abilitatea de a ne reproduce și ne-au izgonit din grădină. Potrivit învățaților din textele antice, înregistrările sumeriene le preced pe cele biblice, iar istorisirea biblică a creației pare să reprezinte un rezumat al vechilor texte sumeriene.

Deși a trebuit să părăsim grădina lor, nefilimii ne-au permis să cultivăm pentru a ne hrăni. Ne-au îndreptat către zona muntoasă de la est de grădinile din Mesopotamia. Potrivit lui Thoth, noi am rămas acolo pentru o lungă perioadă de timp. Dar apoi a avut loc o nouă transformare în conștiință și o altă schimbare de poli și acel continent s-a scufundat. Mulți supraviețuitori s-au îndreptat către Africa, dar cei mai mulți

dintre cei evoluați au ajuns în Lemuria, un pământ care s-a ridicat deasupra apei când vechiul continent s-a scufundat.

Cum a apărut viața

Conform teoriei evoluționiste a lui Darwin, prima celulă vie a apărut în mod spontan prin organizarea substanțelor ce o alcătuiesc. El consideră că la început Pământul a avut o atmosferă compusă din bioxid de carbon, metan, amoniac și apă. Sub influența energiei solare, descărcărilor electrice și erupțiilor vulcanice, acești compuși simpli s-au descompus, pentru ca apoi să se recombine pentru a forma primii aminoacizi. Acești aminoacizi s-au acumulat în mare și prin combinațiile dintre ei au apărut compuși organici, s-a format un ocean, o supă organică, dar încă fără viață apoi în mod accidental s-a format o moleculă cu proprietăți remarcabile, o moleculă care avea proprietatea de a se reproduce. Aceste molecule s-ar fi adunat și tot în mod accidental și-au format un înveliș protector, format din alte molecule proteice cu care s-au înconjurat, acestea servind drept membrană, astfel se consideră că s-a format prima celulă vie.

Teoria evoluționistă susține următoarele etape în evoluția vieții:

- atmosfera primitivă propice;
- concentrare în ocean de „supe organice" de molecule simple, necesare vieții;
- din această supă provin proteinele și nucleotidele, compuși chimici complecși;

• apariția membranei celulare;

• dezvoltarea unui cod genetic prin care primele ființe vii încep să se copieze.

În 1953 Stanley Miller a reușit printr-o descărcare electrică într-o atmosferă compusă din hidrogen, metan, amoniac și vapori de apă să producă câțiva din aminoacizi, adică numai cinci aminoacizi din totalul de 100 ce intră în alcătuirea celulei vii.

Sinteza de compuși organici are loc numai în condiții de reducere fără oxigen liber și atmosferă, dar fără oxigen orice formă de proteină s-ar fi format, ar fi fost distrusă de razele ultraviolete din cosmos.

Dar s-ar fi putut produce o supă organică? Energia care ar fi descompus în atmosferă compuși simpli ar fi descompus și mai repede orice aminoacid complex care s-ar fi format. Cei patru aminoacizi obținuți de Miller au putut fi obținuți pentru că s-au îndepărtat din raza descărcării electrice. Dacă ar scăpa de acțiunea distrugătoare a razelor ultraviolete și-ar fi ajuns în ocean, în apă nu ar fi existat suficientă energie pentru a activa în continuare reacțiile fizice, căci apa inhibă dezvoltarea moleculelor mai complexe, aminoacizii pentru a forma molecule mai mari ar fi trebuit să iasă din apă, dar atunci ar fi fost distruse imediat de razele ultraviolete.

Descompunerea spontană este mai probabilă decât sinteza spontană. În afară de aceasta există peste *100 de aminoacizi ce intră în alcătuirea substanțelor* organice, *iar 20 sunt indispensabili vieții. Ei sunt de* două feluri: **dexogiri** și **levogiri.**

Dacă s-ar fi format din întâmplare într-o supă organică ar fi fost jumătate dexogiri și jumătate levogiri. Dar cei 20 de aminoacizi esențiali necesari vieții sunt toți levogiri, cum s-au putut uni aceștia în mod accidental în supa organică?

Șansele ca aminoacizii să se unească și să formeze o moleculă proteică este o șansă la 10 la puterea 113, dar orice eveniment ce s-ar produce cu o șansă de 1 la 10 la puterea 50 nu s-ar putea produce niciodată. Reacțiile chimice din celule se fac sub acțiunea unor proteine numite **enzime,** fiind necesare aproximativ 2000 de astfel de enzime unei celule. Șansa ca aceste enzime să se formeze este de 1 la 10 la puterea 40.000.

Celula mai trebuie să fie învelită într-o membrană cu canale și pori, care controlează strict circulația dintre mediul extracelular și intracelular, a substanțelor nutritive și produșii lor de uzură, a ionilor metalici și a altor substanțe.

Mai greu de obținut sunt nucleoproteinele ARN (acidul ribonucleic) și ADN (acidul dezoxiribonucleic) care formează codul genetic. ADN este format din 5 **histone** care sunt implicate în dirijarea activității genelor. Șansa de a se forma numai o singură histonă este de 1 la 20 la puterea 100, număr mai mare decât atomii din toate stelele și galeriile vizibile.

Și mai greu este de explicat originea codului genetic necesar reproducerii celulare. În formarea lor proteinele depind de ADN, dar acestea nu s-ar fi putut forma fără proteine preexistente. Răspunsul este unul singur, ambele s-au format în paralel.

Nu există nici un laborator care să permită simularea evoluției mecanismului genetic.

Codul genetic este universal

Dumnezeu a creat viața în tot Universul, folosindu-se de același cod genetic, indiferent pe ce planetă din Univers a creat viața așa cum va rezulta din lectura acestei cărți. Celula primitivă trebuia să mai inventeze un fenomen fără de care nu ar fi existat viața. Acesta este fenomenul de fotosinteză. În acest proces plantele cu ajutorul luminii solare absorb bioxidul de carbon și eliminã oxigenul necesar animalelor și omului, acest fenomen nu a putut fi reprodus în nici un laborator.

Oxigenul format prin fotosinteză creează o pătură de ozon care protejează viața împotriva radiațiilor nocive ultraviolete. Ultimele cercetări au demonstrat că celula, cea mai mică unitate a vieții este o comunitate de indivizi, odinioară independenți care s-au integrat perfect, pentru o funcționare cu un scop permanent. Această asociere și integrare a fost tot întâmplătoare?

Deși celula vie este formată din milioane de organite celulare, acestea toate funcționează ca un tot unitar ca și când ar fi conduse și controlate de o conștiință unitară a celulei, această conștiință inconștientă a celulei cum s-a format?

Inconștientul primar al celulei vii este cel ce dă *memoria de funcționare a celulei, a metabolismului ei* și a luptei împotrivă forțelor care tind s-o destabilizeze, tot acest inconștient conduce și diviziunea celulei

care asigură perpetuarea vieții. Inconștientul este cel ce dă inteligență materiei pentru ca aceasta să funcționeze pentru o finalitate biologică precisă și pentru realizarea unui progres prestabilit. Nu materia în sine are acest progres prestabilit de funcționare. Această informație se află într-un „computer biologic" creat de Dumnezeu, chiar înainte de crearea materiei.

Memoria de funcționare a celului, deși inconștientă nu are pauze, ea este activă toată Viața, orice pauză în funcționarea ei ar duce la instalarea morții.

Viața are un ansamblu coordonat de reacții comandat de un mecanism autoreglator iar aceste reacții chimice caracterizează viul.

Celula conține în lichidul intracelular potasiu și fosfor iar în lichidul extracelular, sodiu și clor. Aceste substanțe sunt într-un raport inegal, numai după instalarea morții aceste substanțe se găsesc în proporții egale în ambele lichide intracelulare și extracelulare. Această inegalitate caracteristică vieții o menține în mod conștient membrana celulară printr-un proces activ. Membrana introduce în celulă potasiu și scoate clorul și sodiul. Acest schimb nu este controlat de voința omului.

Ce anume există în substanța vie care să determine această compoziție diferită în cele moarte. Fiecare componentă a celulei formată din organele minuscule conlucrează perfect pentru buna ei funcționare, existând o comunicare între ele. Informația ce deține memoria inconștientă se află în nucleul celulei. În nucleu se află cromozomii, niște benzi lungi formate din acid

dezoxiribonucleic care reprezintă zestrea ereditară. El este format ca o scară răsucită care în diviziunea celulară se clivează pe jumătate în lungimea ei. Cromozomii sunt formați din molecule și acestea din carbon, hidrogen, oxigen, azot, fosfor și sulf. Esența vieții se găsește în acești atomi, care formează și materie nevie iar aceste substanțe rămân când reparăm celulele corpului. Inteligența aflată în afara materiei care organizează celula se transmite țesuturilor și organelor ce alcătuiesc corpul omenesc. Fiecare țesut are informație de funcționare specifică organismului din care provine iar această funcție este independentă de conștiința noastră. Automatismul de funcționare al țesuturilor se desfășoară sub acțiunea unor impulsuri care iau naștere chiar în aceste țesuturi, apariția vieții pe Pământ este o problemă încă nerezolvată.

În nici un laborator din lume nu s-a reușit crearea unei celule vii.

Celula vie este un sistem deschis care comunică cu exteriorul, cu lichidul extracelular de unde își procură substanțele necesare funcționării ei, să-și fabrice substanțele necesare vieții și să lupte împotriva **entropiei**, care în permanență tinde s-o destabilizeze și să o distrugă. Pentru această milioane de molecule care o alcătuiesc funcționează după un program de lucru foarte exact.

Celula vie acționează ca o uzină

În această uzină se află un centru de comandă reprezentat de nucleul celular, mai mulți transmițători

de ordine reprezentaţi de acidul ribonucleic mesager, există lucrători ai uzinei ccare fabrică proteinele, respectiv ribozomii şi generatorii de energie reprezentaţi de **mitocondrii.**

Produsele fabricate sunt transportate şi depozitate în aparatul vacuolar al lui Golgi, un fel de saci de depozitare. Toate aceste organite celulare se mişcă într-un mediu intracelular care se menţine în parametri stabili necesari bunei funcţionări a celulei, menţinuţi printr-un mecanism activ de membrana celulară. Traseele pe care circulă ARN mesager şi celelalte organite celulare nu sunt haotice, ele au un drum precis pe care îl urmează cu exactitate.

Membrana celulară este formată dintr-o varietate de molecule sintetizate în interiorul celulei prin procese active, operaţii foarte diversificate. Imediat ce sunt formate aceste blocuri moleculare sunt asamblate într-o textură regulată de rânduri orizontale şi verticale ce vor forma învelişul celulei aşa cum se întâmplă într-un ansamblu uzinal când maşina realizează în primul rând părţile componente din materia brută şi apoi le asamblează printr-un proces final funcţional.

Un alt exmplu al complexităţii funcţionale a celulei îl reprezintă formarea unui acid gras numit acid palmitic care pentru a fi format are nevoie de 14 subunităţi moleculare, celula creează o adevărată maşină moleculară circulară foarte complexă formată din *molecule proteice. În cadrul acestei maşini există un* braţ *format* de asemenea din molecule care se roteşte

peste 7 stații de lucru, de fiecare dată când brațul se rotește două subunități de acid gras sunt adăugate prin acțiunea enzimelor de la stația de lucru. După 7 rotații se realizează necesarul de 14 unități ce formează acidul gras eliberat.

În această mișcare a brațului la cele 7 stații, enzimele necesare în aceste stații trebuie să fie prezente într-o ordine precisă iar brațul trebuie să acționeze exact, această mașină moleculară nu putea să se formeze printr-o evoluție pas cu pas, în mod sigur ea a fost creată de o inteligență exterioară celulei.

Un alt exemplu îl reprezintă acțiunea enzimei numită ADN girator care acționează în reproducerea celulei. Molecula de ADN, având formă de arc, este alcătuită din două elicoidale care se clivează în timpul reproducerii celulare. Pe măsură ce porțiunea de sus a elicoidalei se desfășoară, aceasta determină natural ca porțiunea de fire să se răsucească în jurul ei sau să se supraînfășoare. În moment ce ADN-ul este deja înfășurat de sute de ori pentru a se potrivi cu partea care îi lipsește se produce o încâlcire a firelor. Aceasta ar întârzia reproducerea sau ar face-o nerealizabilă, dar celula acționează cu o enzimă numită ADN girator care desface nodul din firele ADN, după următoarea schemă: mai întâi taie una din firele de deasupra, apoi trage celălalt fir prin deschizătură iar în final unește cele două capete ale fibrei tăiate și astfel acest ADN girator ordonează încărcătura în cromozomi. Cum a putut să apară acest ADN girator prin combinații hazardate de molecule în supa primordială?

Dacă s-ar admite ideea că acesta a fost făcut pas cu pas, fără ADN girator nu s-ar fi putut produce diviziunea celulară, iar fără diviziunea celulară nu ar fi existat nici un proces evolutiv care să producă ADN-ul girator. Acesta este cel mai mare mister pe care biologii nu au putut să-l explice.

Aceasta este o dovadă că procesul a fost creat de o inteligență care acționează din exterior sau după un proiect preconceput.

Francis Crick, coautor la descoperirea ADN-ului, spunea că un om onest înarmat cu toate cunoștințele disponibile astăzi nu poate decât să afirme că viața apare pe moment ca un miracol așa de multe sunt condițiile care ar trebuie satisfăcute pentru a o crea.

Dar viața nu poate exista numai pe Pământ. În Univers există miliarde de stele de gaze și alte materii cosmice care se rotesc în jurul unui nucleu, centrul acesteia formează galaxiile. Galaxia noastră se numește Calea Lactee. Soarele și planetele sistemului solar fac parte din Calea Lactee.

Calea Lactee are peste 100 milioane de stele. Aceste galaxii au un diametru atât de mare că ne-ar trebui o sută de mii de ani pentru a o traversa cu viteza luminii de 300.000 de kilometri pe secundă.

Distanța medie dintre stele este de circa 6 ani lumină, adică 60.000 de miliarde de kilometri. Dar Galaxia noastră este numai o parte infimă a Universului și se consideră că există 10 miliarde de galaxii vizibile cu telescopul și multe altele în afară de acestea. Aproape de galaxia noastră se află Galaxia

Andromeda care ca și galaxia noastră are o formă de spirală. Soarele este o stea de mărime mijlocie și alcătuiește nucleul în jurul căruia gravitează Pământul și celelalte planete ale sistemului solar ca și sateliții lor care merg pe orbite precise, ele își urmează orbitele lor de rotație cu o precizie matematică încât poate fi prevăzută cu precizia poziției lor în viitor. Întregul Univers, de la atomi la galaxii, este guvernat de legi foarte precise. Căldura, lumina, sunetul și gravitatea ascultă de legi precise.

Formarea Universului a fost o extraordinară transformare a materiei și energiei. Relația dintre materie și energie a fost verificată de Einstein prin formula $E=mc^2$, energia este egală cu masa ori viteza luminii la pătrat.

Aceasta înseamnă că materia poate fi produsă de energie, așa cum materia poate elibera energie extraordinară, cum s-a dovedit prin explozia bombei atomice. Forța spirituală a transformat de-a lungul a milioane de ani energia în materie.

Dumnezeu a creat Universul și l-a creat pe om în tot Universul acolo unde există condiții de desfășurare a vieții omului.

Prima celulă vie a fost creată de Dumnezeu pe actualul Pământ sau în altă parte a Universului și viața a fost însămânțată pe Pământ de pe o altă planetă?

Tocmai această idee face subiectul acestei cărți, în care se descrie faptul că prima celulă vie a fost adusă pe Pământ de pe o altă planetă misterioasă denumită Nibiru care nu face parte din sistemul nostru solar, dar

a fost atrasă de cele mai îndepărtate planete ale sistemului solar Saturn și Neptun, traversând sistemul nostru solar o dată la 3600 de ani la trecerea printre planetele Marte și Jupiter, acolo unde există cercul de asteroizi, meteoriți și comete astăzi. Dar cum a fost însămânțată viața pe Pământ dacă această planetă nu vine în contact cu planetă noastră?

Aici trebuie să ne referim la ideea iudeo-creștină a războiului dintre zeii cerului și la căderea luciferică.

În mitologie, planetele erau considerate a fi Zei. Pământul actual provine dintr-o altă planetă denumită Tiamat, sau „planeta de apă". Aceasta se găsea exact între planetele Marte și Jupiter, și a fost lovită de planeta Nibiru și de sateliții ei și secționată în două. Partea de sus a planetei a fost trimisă pe o altă traiectorie și este actualul Pământ iar partea de jos a planetei a mai fost lovită de sateliții planetei Nibiru și zdrobită, formând actuala centură de meteoriți, asteroizi și comete. Atunci când Nibiru a tăiat în două planeta Tiamat, pe ea exista viața și aceasta a fost însămânțată și pe planeta Pământ.

Un desen antic descoperit în scrierile cuneiforme sumeriene, acadiene, asiriene și hitite, înfățișează planeta necunoscută nouă, mult mai mare decât Pământul, dar mai mică decât Saturn sau Jupiter.

Acest desen descrie toate planetele cunoscute astăzi, plasându-le în ordinea lor exactă, arătându-le și mărimea lor corectă. Pe acest desen se află și planeta Tiamat precum și planeta Nibiru. În *Cartea Facerii Enuma-Eliș*, care se traduce prin *Epopeea Creației*, se

scria că planeta Nibiru a intrat în sistemul nostru solar din direcția opusă mișcării orbitale a planetelor sistemului solar. Epopeea facerii începe cu această bătălie cerească în urma căreia s-au format Cerul și Pământul. Meteoriții și cometele mai sunt denumite „rebelii sistemului solar", orbitele lor sunt mult alungite încât apar în jurul Pământului la sute sau mii de ani. Planetele se mișcă în același plan, pe când cometele se mișcă pe mai multe planuri.

Toate planetele sistemului solar se rotesc în jurul Soarelui în sensul acelor de ceasornic, pe când cometele, asteroizii și meteoriții se rotesc în sens invers; explicația este că planeta Nibiru le-a aruncat în direcție opusă.

De reținut că babilonienii mai denumeau planeta Nibiru planeta Marduk. Ea trece mereu pe la locul bătăliei, o dată la 3600 de ani, având o eliptică mult turtită. Ciocnirea planetei Nibiru de planeta Tiamat ne explică și de ce continentele noastre sunt concentrate pe o singură față a Pământului, pe cealaltă existând o cavitate care este ocupată de Oceanul Pacific. Se referea la apele lui Tiamat care era denumită „Monstrul apos"; este normal să deducem că Pământul a moștenit aceste ape. Pământul moștenește și *planeta ocean,* pentru că este singura planetă din Sistemul Solar care are apă.

Vechiul Testament prin profeții săi amintește de zilele de început când puterea lui Dumnezeu l-a tăiat pe cel semeț, l-a răsucit și i-a uscat apele lui Tehom-Raba.

Numindu-l pe Yahmeh împăratul meu, Isaia redă cosmogonia creștină.

„Prin puterea ta apele le-ai despărțit, pe căpetenia balaurului apelor tu ai zdrobit-o" și iar amintește cum Dumnezeu a împrăștiat pe îngerii celui semeț și îl laudă pe Dumnezeu care a tras boltă pe fața lui Tehom ca hotar între *lumină* și *întuneric*. În ebraică, *Tehom* înseamnă *mare* și se trage din cuvântul *Tiamat, Tehom-Raba* înseamnă *Marea Tiamat.*

Felul cum Biblia relatează evenimentele primordiale este identic celui sumerian decris în *Epopeea Facerii*. Biblia descrie cum brățara spartă a fost numită de Dumnezeu „cer". Textele sumeriene descriu și ele fâșia dintre Marte și Jupiter, brățara spartă, și relatează cum Marduk (Nibiru) a întins partea de jos a lui Tiamat până aceasta s-a spart și a format apoi un cerc cu ea. Sumerienii numesc cercul de asteroizi „cer". Când partea de sus a lui Tiamat a fost împinsă pe actuala orbită a Pământului a căpătat propria lui orbită în jurul Soarelui rezultând astfel anotimpurile iar prin mișcarea de rotație a rezultat succesiunea zi-noapte.

Textele sumeriene descriu că următoarea sarcină a lui Marduk a fost să dea Pământului lumina zilei de la Soare și întunericul nopții.

Biblia spune că s-a petrecut același lucru: „și Dumnezeu a zis să fie niște luminatori în întinderea cerului ca să despartă ziua de noapte, să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii".

Și *Epopeea Creației Enuma-Eliș* descrie cum

Pământul era la început o sferă fierbinte cu vulcani în erupție care umpleau cerul cu aburi și cu nori. După ce temperatura a început să scadă vaporii s-au transformat în apă rezultând oceanele și uscatul. *Enuma-Eliș* numește lava vulcanică „saliva lui Tiamat" și plasează fenomenul înaintea creării atmosferei, oceanelor și continentelor. După ce norii de apă s-au adunat au început să se formeze oceanele și a fost ridicată fundația pământului, continentele, apoi după apariția frigului au apărut și ploile, saliva lui Tiamat continua să se reverse formând topografia Pământului.

Asemănarea cu textele Bibliei este clară: „și Dumnezeu a zis să se strângă la un loc apele care sunt sub cer și să se arate uscatul și așa a fost".

În acord cu descoperirile moderne atât Biblia cât și Enuma-Eliș plasează viața pe Pământ în apă, să mișune apele de viețuitoare și păsări să zboare în întinderea cerului, abia după aceea fiarele Pământului după soiul lor, vitele după soiul lor culminând cu apariția omului – actul suprem al creației.

Pământul este planeta Tiamat reîncărcată. Dacă Kingu era principalul satelit al lui Tiamat, Kingu a devenit Luna, principalul satelit al Pământului. Marduk (Nibiru) a rămas să traverseze cerul și să supravegheze noul sistem solar. Sumerienii numeau planeta Nibiru planeta trecerii, apropierea de Pământ a acestei planete produce mari prefaceri atmosferice, terestre și sociale..

Este de reținut că Biblia îi atribuie acestei planete

denumirea de „Dumnezeu ceresc" care va fi judecătorul neamurilor, Zâna Judecății era descrisă în Vechiul Testament ca fiind însoțită de cataclisme, inundații și cutremure.

Laureații premiilor Nobel, Francis Crick și dr. Leslie Orgel, au lansat teoria că viața pe Pământ a fost adusă de mici organisme vii de pe o altă planetă îndepărtată. Dumnezeu a creat un singur cod genetic pentru toate formele de viață din tot Universul.

Dacă viața ar fi început în acea supă primordială ar fi trebuit să se dezvolte organisme cu coduri genetice diferite. De ce molibdenul joacă un rol atât de important în reacțiile enzimatice esențiale pentru viață când molibdenul este un element foarte rar pe planetă noastră?

De ce elementele care se găsesc din abundență pe Pământ nu au nici un rol în reacțiile biochimice din organismul uman? Acești autori cred că sămânța vieții a fost plantată în mod deliberat de ființe inteligente de pe altă planetă. Ei ar fi însămânțat planeta cu viața dintr-o navă spațială în scopul de a începe lanțul vieții pe Pământ.

Ei cred că însămânțarea vieții pe Pământ a făcut-o o civilizație umană existentă pe planeta Nibiru. Dar în textele sumeriene, babiloniene, hitite și asiriene se descriu chiar vizite pe Pământ ale astronauților de pe această planetă. Sunt descriși și conducători ai acestei planete care au venit pe Pământ; astfel se descrie cum zeul Enlil, care conducea o navă spațială, a aterizat pe Pământ în Sumer. Ei au ales teritoriul dintre Tigru și

Eufrat căci descoperiseră prin sonde spațiale că acest teritoriu era foarte bogat în zăcăminte de petrol, necesar călătoriilor spațiale. *Cartea Genezei* descrie lăcașul lui Dumnezeu pe Pământ „Edenul" care după părerea unor savanți se localizează în nordul Mesopotamiei, locul de unde se nasc Tigru și Eufrat, după alții în sudul Mesopotamiei, la locul de vărsare al celor două râuri.

Textele sumeriene denumesc acești extratereștri cu numele *Nefilimi,* ei ar fi aterizat pe mare în capsule ermetice în timpul celei de a doua ere galciare. Prima așezare a fost *Eridu,* unde au înființat prima stație. Un alt oraș construit de ei a fost *Nipur* și apoi *Larsa.* Scopul aterizării nefilimilor pe Pământ era să procure aur pentru planeta lor a cărei atmosferă începuse să se deterioreze. Ei puteau să salveze viața pe planeta lor numai dacă suspendau aurul în atmosfera planetară. La început au extras aurul din apele Golfului Persic, dar mai târziu au exploatat minele de aur din Africa de Sud. Textele sumeriene denumesc pe extratereștrii care extrăgeau aurul *Anunnaki* care făceau toate muncile căci omul nu fusese creat, încă.

Textele sumeriene descriu cum acești extratereștri au creat omul pe Pământ. Ele descriu cum la început o perioadă de timp pe Pământ erau numai acești Nefilimi (uriașii din Biblie).

Biblia îi numea pe acești Nefilimi ca fiind niște „uriași" în capitolul IV din Geneză când se referă la Potopul lui Noe, la facerea corabiei: „În vremea aceea s-au ivit pe Pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui

Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii. Aceștia sunt vestiții viteji din vechime".

Evoluția darwinistă nu poate explica apariția lui Homo Sapiens care practic a apărut brusc, fără a fi o trecere gradată de la Homo Erectus la Homo Sapiens. Hominoizii sunt produsul evoluției, dar Homo Sapiens este produsul unei schimbări revoluționare, oamenii de știință nu au nici o explicație cum a apărut atât de brusc acesta.

Explicația este următoarea: Homo Sapiens, strămoșul omului, a fost creat de Nefilimi. El trebuia să înlocuiască munca istovitoare din minele de aur ale Anunnakilor care s-au revoltat din cauza muncilor istovitoare.

În urmă cu 300.000 de mii de ani. Nefilimii au luat maimuța Homo Erectus și au modelat-o genetic pentru a o transforma în Homo Sapiens.

Întâlnirea dintre Nefilimi și Homo Erectus este descrisă în numeroase texte sumeriene. O asemenea întâlnire este povestită și în epopeea lui Ghilgameș, omul maimuță fiind descris păros, nomad, care nu cunoaște încă oamenii, adăpostindu-se în tufișuri ca animalele de stepă, hrănindu-se cu iarbă și trăind în mijlocul animalelor sălbatice, dar are și o oarecare inteligență, căci știau să acopere capcanele și să umple gropile săpate pentru prinderea animalelor.

Homo Sapiens a fost obținut prin manipulare genetică prin însămânțarea artificială, prin clonare. Clonarea omului a fost obținută și în zilele noastre.

Este posibil să se ia material genetic de la o persoană, nu neapărat din organele genitale și introducându-se cromozomii într-un ovul anucleat și să se nască indivizi predestinați, obținându-se o copie perfectă a individului de la care s-a luat setul de cromozomi. Se pot obține astfel copii exacte ale oricărei ființe umane. În afară de clonarea umană extratereștrii au obținut și o „fuziune celulară" prin fuziunea unor celule provenite din surse diferite obținându-se o supercelulă care posedă două nuclee și două perechi de seturi de cromozomi diferiți dând naștere unor celule complet diferite de nucleul celulelor sursă. În textele antice după descrierea făcută de preotul babilonian Berosus, s-au putut produce diferite ființe hidoase, oameni cu două aripi, alții cu patru și două fețe, un trup, dar cu două capete, unul de bărbat, altul de femeie, la fel și părțile celelalte ale trupului, de bărbat și de femeie, alții erau cu picioare și coarne de țap, alții cu picioare de cal sau pe jumătate om și jumătate cal, tauri cu cap de om, câini cu cozi de pește.

Toate se păstrau în templul lui Berosus din Babilon, această înseamnă că Nefilimii au încercat mai multe tehnici pentru a crea un om după chipul și asemănarea lor.

Textele sumeriene vorbeau de ființe umane deformate create de Enki și zeița mamă Ninhursag, pentru a face pe muncitorul primitiv. Se consideră că *Sfinxul* din Egipt este opera extratereștrilor veniți pe Pământ pentru a arăta posterității ceea ce au reușit să

obțină prin fuziunea celulară. Marile Piramide din Egipt au fost construite tot de extratereștri.

Până a obținut crearea omului, zeița mamă Ninhursag a făcut numeroase încercări. La început a făcut un om care urina tot timpul, o femeie care nu putea purta sarcina, ființe care nu aveau nici organe masculine, nici feminine. În cele din urmă a fost făcut și omul perfect cel numit de Enki ADAPA, de Biblie ADAM, iar de oamenii de știință HOMO SAPIENS. Aceste ființe erau asemănătoare zeilor. Extratereștrii s-au căsătorit cu fiicele Pământului. Această relatare este confirmată de scrierile din textele sumeriene.

Omul, în concepția sumeriană ca și a Bibliei, a fost făcut din amestecul unui element zeiesc, sângele sau esența unui zeu și „țărâna terestră". Capitolul I din Geneză spune că Dumnezeu l-a făcut pe OM din țărâna Pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul are astfel un suflet viu.

Termenul ebraic tradus prin suflare este *Nefes*, acest spirit care animă o ființă vie și care o părăsește atunci când acesta moare.

În cărțile Vechiului Testament se interzicea vărsarea de sânge omenesc și consumarea sângelui animalului. Se echivala *Nefes (spirit, duh* sau *suflet)* cu sângele.

Textele sumeriene descriu că sângele era neapărat necesar amestecului din care a fost creat omul, acesta trebuia să fie neapărat sânge de zeu, sânge divin.

Când Zeii s-au decis să facă omul, conducătorul lor a spus „sânge voi da, ce dă oaselor viață".

În primul capitol din Geneză se spune: „Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său, după chipul lui Dumnezeu, l-a făcut parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut" apoi în capitolul V se scrie când l-a făcut Dumnezeu pe Adam l-a făcut după chipul lui Dumnezeu, bărbat și femeie a făcut, i-a binecuvântat și le-a pus numele OM în ziua în care i-a făcut.

Contradicția este că se spune că Adam a fost o vreme singur până când Dumnezeu l-a adormit, i-a luat o coastă și a creat-o pe Eva.

Textele sumeriene scriu că la început extratereștrii veniți pe Pământ au vrut să obțină un muncitor primitiv prin încrucișarea omului-maimuță cu diverse animale. Ei au decis că singurul amestec care corespunde scopului lor este încrucișarea omului-maimuță cu ei înșiși și după diferite încercări au reușit să aibă modelul lui Adam, astfel că la început a fost un singur Adam. El a fost folosit apoi pentru crearea celorlalți. Eva a fost creată din esența vieții lui Adam, când spunem sângele zeilor trebuie să înțelegem genele zeilor.

Pentru obținerea lui Homo Sapiens s-au folosit genele masculine ale nefilimilor și genele feminine ale lui Homo Erectus. Sperma unui nefilim a fost introdusă în ovulul unei „femei-maimuță", apoi ovulul unei maimuțe Homo Erectus, fertilizat de genele unui nefilim, a fost implantat în pântecele unei femei nefilime. În textele sumeriene se scrie că a fost folosită soția lui Enki și după ce s-a obținut „primul model", copii ale acestuia au fost implantate în pântecele a 14 zeițe ale nașterii pentru a trece prin procesul normal biologic.

Din textele sumeriene rezultă următoarele perioade din istoria nefilimilor:

În jurul anului 445.000 înainte de Hristos, nefilimii conduși de Enki sosesc pe Pământ de pe planeta Nibiru.

Ei întemeiază prima așezare a lor în **Eridu**, în sudul Mesopotamiei formând prima stație de pe Pământ.

În jurul anului 415.000 ei se mută în interiorul ținuturilor și întemeiază orașul **Larsa.**

În jurul anului 400.000, când perioada interglaciară se întinde peste tot pe Pământ, sosește fratele lui Enki, Enlil și întemeiază orașul **Nipur**. Enlil călătorește spre Africa și începe exploatarea minelor de aur cu ajutorul nefilimilor (anunnaki). Ei întemeiază **Bad-Tibira**, centrul lor metalurgic pentru topirea și prelucrarea metalelor. Se construiește **Siparul** – spațioportul nefilimilor și alte orașe.

În jurul anului 300.000 î.C.H. are loc revolta anunnakilor care nu mai suportă munca istovitoare din minele de aur. Enki și Ninhursag făuresc muncitorul primitiv.

În jurul anului 250.000 Homo Sapiens se înmulțește și se împrăștie pe toată suprafața Pământului.

În jurul anului 200.000 viața pe Pământ se desfășoară în timpul unei noi ere glaciare.

În jurul anului 100.000 clima se încălzește din nou, fiii zeilor iau de neveste fiicele Pământului și fac copii cu ele.

În jurul anului 77.000 un nou născut dintr-un zeu și

o pământeancă, devine primul rege pământean cu numele de Ubartulu, Lameh în Surupak sub protecția zeității Ninhursag.

În jurul anului 75.000 începe o nouă eră glaciară; apar tipuri de om degenerate care rătăcesc pe suprafața Pământului.

În jurul anului 35.000 climatul se înrăutățește, omenirea se decimează și în timpul celor 7 treceri ale planetei Marduk, omul de Neandherthal dispare din Europa, supraviețuind numai omul de Cromagnon din Orientul Apropiat.

În jurul anului 13.000, nefilimii sunt avertizați de pe planetă mamă de mareea uriașă care va apare pe Pământ odată cu apropierea planetei Marduk de Pământ și decid să se retragă lăsând omenirea să piară. Potopul care urmează mătură tot Pământul. Nefilimii se salvează pe nava lor de pe orbită.

După Potop, nefilimii aterizează din nou pe Pământ pe podișurile din nordul Mesopotamiei, ei aduc metale și semințe; începe agricultura și domesticirea animalelor.

În jurul anului 10.500, urmașii lui Noe primesc trei regiuni repartizate urmașilor celor 3 fii ai lui Noe: Sem, Ham și Jafet. Peninsula Sinai este reținută pentru anunnaki, unde se înființează un centru de control al misiunii extratereștrilor pe **Muntele Moriah, viitorul Ierusalim.**

În 9780, Ra Marduk, primul fiu născut al lui Enki, împarte dominația asupra Egiptului între Osiris și Seth.

În 9330, Seth îl prinde și îl dezmembrează pe Osiris, preluând domnia totală asupra Văii Nilului.

În 8970, Horus îl răzbună pe tatăl său, Osiris, declanșând primul *Război al Piramidelor.*

Seth fuge în Asia și ocupă Peninsula Sinai și Canaanul.

În anul 8670 are loc al doilea *Război al Piramidelor.* Ninurta iese victorios și golește Marea Piramidă de toate echipamentele. Ninharsag, sora după tată a lui Enki și Enlil, convoacă o *conferință de pace* care consfințește împărțirea Pământului. Domnia Egiptului este preluată de Thoth de la domnia lui Ra- Marduk. Este construit **Heliopolisul** ca înlocuitor al orașului **Far.**

În 8500, anunnaki înființează **Ierihonul** ca poartă spre instalațiile spațiale din Peninsula Sinai.

În anul 7400, anunnakii acordă omenirii noi progrese, începe perioada neolitică, semizeii domnesc peste Egipt.

În 3800, apare civilizația urbană în Sumer. Se reconstruiesc orașele antidiluviene **Eridu** și **Nipur.** Anu, conducătorul planetei Nibiru, planeta nefilimilor, vine pe Pământ. În cinstea lui este construit orașul **Uruk.**

În anul 3760, apare prima monarhie cu capitala la **Kish** sub egida lui Ninurta, se dezvoltă civilizația din Sumer.

În 3450, Marduk proclamă Babilonul „poarta zeilor". Se construiește **Turnul Babel.** Anunnaki încurcă limbile omenirii. După ce lovitura de stat a lui Marduk eșuează, acesta revine în Egipt, îl detronează

pe Thoth și îl răpește pe fratele mai mic, Durmuzi, căsătorit cu Nana. Durmuzi este omorât accidental și Marduk este închis în Marea Piramidă. Eliberat printr-un puț, pleacă în exil.

În anul 3100, apare primul faraon egiptean la **Memphis. În 2900,** monarhia din Sumer este transferată la **Erech.** Începe civilizația în Valea Indusului.

În 2371, Inana se îndrăgostește de Sarru Kin (Sargon) care întemeiază o nouă capitală la Agade (Akkao) se înființează Imperiul Akadian.

În anul 2316 apare conflictul dintre Marduk și Inana, Nergal fratele lui Marduk vine din Africa de Sud la Babilon și îl convinge pe Marduk să plece din Mesopotamia.

În 2193, la Nipur, într-o familie regală clericală se naște **Teran**, tatăl lui **Avram,** patriarhul Biblic al evreilor.

În 2123 se naște Avram la Nipur.

În 2113 Ur este declarată capitala sumerienilor. Tatăl lui Avram vine în Ur și face legătura cu Curtea Regală.

În 2096, Terah, tatăl lui Avram, pleacă spre Haran cu familia, în Canaan.

În 2048 Avram trece în sudul Canaanului cu un corp de cavalerie.

După prăbușirea Sumerului, în urma vântului radioactiv plecat din Peninsula Sinai și cele 5 orașe de pe malul Mării Moarte, bombardate atomic, evreii preiau moștenirea civilizației sumeriene.

Avram își trăgea genealogia din fiul lui Noe,

Shem. Frații lui erau Haran și Nahor. Când Haran a murit de tânăr, familia locuia în Ur. Acolo Avram s-a căsătorit cu Sarai, nume schimbat ulterior în Sarah-Sara.

După moartea fratelui său, Haran, Terah a luat pe Avram, fiul său, și pe Sara, a plecat din Ur spre Canaan, dar ajungând la Haran s-au așezat acolo. Arheologii au găsit vestigiile localității Haran, în nordul Mesopotamiei la poalele Munților Taurus.

În Biblie se scrie că Avram avea 75 de ani când a părăsit Haranul în drumul său spre Canaan.

Dumnezeu i-a zis lui Avram: „Avram, ieși din țara ta și din neamul tău și din casa tatălui tău și du-te în casa pe care ți-o voi arăta!".

Și a plecat Avram luând cu el și pe nepotul său, Lot, fiul fratelui său Haran. Locul de origine de la Avram era în Sumeria. Tânăra soție a lui Avram purta numele epitet de „Prințesă". Ea îi e soră lui Avram după tată, dar nu și după mamă. Se deduce că tatăl lui Avram sau mama lui Sara erau de viță regală. Și fiica lui Haran, fratele lui Avram, purta un nume regesc Milkha care înseamnă „regească", familia se trăgea direct din Noe. Tarah era preot oracular, însărcinat să abordeze „piatra care șoptește" pentru a asculta cuvintele zeității și a le transmite populației. Această funcție a fost preluată ulterior de Marele Preot Israelit, singurul care avea permisiunea de a intra în Sfânta Sfintelor, de a se apropia de vorbitor și a auzi vocea Domnului, vorbindu-i din învelitoarea așternută peste chivotul Legământului dintre cei doi Heruvimi.

În timpul exodului evreilor pe Muntele Sinai, Domnul a proclamat că legământul său cu descendenții lui Avram înseamnă că „Voi îmi veți fi mie împărăția preoțească și neam sfânt". Era o declarație care reflecta statutul regal al ascendenței lui Avram. Regii sumerieni își numeau fiicele și fii și chiar și pe ei înșiși în înalte funcții preoțești, ducând la unirea liniilor genealogice regale și preoțești. Inscripțiile găsite în Nipur confirmă că regii din Ur prețuiau titlul de „Pios păstor din Nipur" și efectuau funcții preoțești.

În Haran, Avram aparținea ierarhiei conducătoare, fiind implicat în afacerile externe ale Haranului. Avram era un iscusit conducător militar și în același timp un renumit astronom.

Istoricul Berosus scria că printre Caldeeni este un om mare și drept, care era bine văzut în astronomie. Avram a plecat din Haran la porunca Domnului continuându-și drumul spre Canaan. Continuându-și drumul spre sud, au făcut un popas la Sechem unde Domnul i-a vorbit lui Avram. De acolo a pornit către Munte spre răsărit de Betel. Acesta se afla în apropierea Ierusalimului și a Muntelui său sfințit, muntele Moriah care înseamnă „Muntele Îndrumării" pe a cărui stâncă a fost depus „Chivotul Legământului" când Solomon a clădit Templul lui Dumnezeu în Ierusalim.

De acolo a pornit Avram spre miazăzi, destinația lui era Negevul, regiunea unde se întâlnea Canaanul cu Peninsula Sinai. Semnificația Muntelui Moriah era aceea că acesta împreună cu Muntele Zolphian și

Muntele Sion (muntele semnalului) serveau drept sediu centrului de control al Misiunii Călătoriilor Spațiale ale anunnakilor. Negevul era poarta de acces spre spațioportul din Sinai. El avea la dispoziție un corp de cavalerie de elită cu câteva sute de luptători după toate probabilitățile pe cămile nu pe cai.

Misiunea lui Avram era de natură militară el trebuia să apere instalațiile spațiale ale anunnakilor, adică centrul de control al misiunii și spațioportul.

După o scurtă ședere în Negev, Avram a traversat Peninsula Sinai și a ajuns în Egipt unde Avram și Sara au fost duși imediat la Palatul Regal, aceasta se întâmpla în anul 2047 înainte de Hristos. Când s-a întors în Negev după o perioadă de cinci ani, Avram era însoțit de o suită numeroasă de oameni, ai faraonului, așa cum se scrie în Biblie, el era tare bogat, avea turme de oi și vite, precum și asini și cămile pentru călăreți. S-a dus din nou la Betel să se închine Domnului, apoi s-a despărțit de nepotul său Lot care s-a așezat cu turmele lui în Câmpia Iordanului. Aceasta se întâmpla înainte ca cei doi îngeri să-l ia în zbor pentru a-i coborî în afara orașului, ei l-au îndemnat pe Lot să fugă spre Munte: „Fugi ca să scapi cu viață, nu te uita în urmă și nu te opri din drum în acest timp. Fugi la munte ca să nu pieri." Lot a cerut să-l lase să ajungă în orașul Zoar, cel mai îndepărtat de Sodoma și cei doi emisari au fost de acord. Prin urmare catastrofa putea fi prevăzută și evitată ci și amânată și pentru a putea fi făcută să lovească orașe

diferite în momente diferite. Nici o calamitate naturală nu ar fi prezentat toate aceste trăsături.

Când Soarele a răsărit deasupra Pământului, a intrat și Lot în Zoar. Atunci Domnul a turnat asupra Sodomei și asupra Gomorei ploaie de pucioasă și foc, de la Domnul din cer și a prăpădit cetățile acelea și tot ținutul și pe toți locuitorii cetăților și tot ce creștea pe câmpie, orașele, oamenii și vegetația, toate au fost distruse de arma zeilor. Căldura și focul ei au ars totul în cale, au fost afectați și oamenii aflați la distanțe. Soția lui Lot ignorând sfatul de a nu se opri să privească în urmă pe când fugea din Sodoma s-a transformat într-o coloană de vapori. Fiind omorâți toți bărbații în afară de Lot, cele două fiice au hotărât să conceapă copii cu propriul lor tată. „Atunci fiica cea mare a zis către cea mică: tatăl nostru e bătrân și nu e nici un bărbat în vecinătate care să vină cu noi, după obiceiul a tot Pământul. Haide să îmbătăm pe tatăl nostru și să intrăm la el ca să avem de la tatăl nostru urmași și a născut fata cea mare un fiu căruia i-a pus numele de Moab. Acesta este tatăl *moabiților* și a născut și cea mică un fiu căruia i-a pus numele Ben-Ami. Acesta este tatăl *amoniților*.

A doua zi, Avram s-a dus să vadă ce s-a întâmplat la Sodoma și Gomora. El a văzut cum din cele două orașe se ridica un fum gros ca fumul dintr-un cuptor.

Cu siguranță, era martorul unui bombardament atomic. Aceasta se întâmpla în anul 2024 înainte de Hristos.

Cele cinci orașe distruse de pe malul Mării

Moarte, denumită apoi „Marea lui Lot", și în zilele noastre apele izvoarelor din jurul Mării Moarte s-au găsit contaminate radioactiv suficient pentru a provoca sterilitatea și alte boli radioactive pe care le sferă animalele și oamenii dacă stau mai mult în această regiune. Avram a fost înspăimântat de cele văzute și s-a refugiat la Gherar și nu s-a mai aventurat să se ducă în Peninsula Sinai. Această pentru că odată cu bombardarea Sodomei și Gomorei a fost bombardat și spațioportul din Peninsula Sinai, lăsând și acolo urme ale iradierii nucleare. Dezonorați de înfrângerea suferită, regii coaliției răsăritene au fost înlocuiți.

„Răutatea" orașelor din Câmpia Iordanului era aceea că au părăsit Legământul Domnului Dumnezeu și au început să cinstească pe alți dumnezei și să se închine lor. Ele trecuseră de partea regilor din apus în frunte cu Marduk și Nabu, chiar Nabu era refugiat în aceste orașe.

Din textele sumeriene reiese că conducătorii planetei Nibiru trimiseseră pe Pământ 7 arme nucleare, atunci când anunnakii au revenit pe Pământ după Potop, aceste arme erau depozitate și ascunse sub pământ. Aceste arme au fost aruncate în Războiul Regilor la Sodoma și Gomora. Dar ținta atacului era spațioportul din Peninsula Sinai unde era centrul de comandă al zborurilor cosmice. Această relatare se găsește în *Epopeea lui Erra* care descrie toate cele trei aspecte ale atacului nuclear, anihilarea spațioportului din Peninsula Sinai, prefacerea în pustietate a orașelor din Câmpia Iordanului și breșa din Marea Moartă,

ducând la prelungirea ei spre sud. Aceste date sunt relatate în mai multe texte sumeriene. Se relatează că anunnakii care păzeau spațioportul au fost preveniți dinainte și au scăpat înălțându-se spre bolta cerească. Muntele în care erau ascunse centrele de comandă au fost distruse la fel și platformele de lansare.

Urmele bombardamentului atomic din Peninsula Sinai se mai văd și astăzi; este o cicatrice întinsă, dezvăluită în ultimii ani prin fotografierea locului din satelit, unde solul are o nuanță neagră, se văd milioane de frânturi de piatră înnegrită.

Nu s-a găsit nici o explicație a acestor regiuni din Peninsula Sinai unde cioburile și așchiile de stâncă înnegrită se risipesc peste câmpia centrală a Peninsulei Sinai. Aceasta se întâmpla pe vremea lui Avram.

Vântul radioactiv s-a deplasat spre est asupra Sumerului ducând la dispariția orașului Ur și a altor centre ale marei civilizații sumeriene, amintind de plângerile lui Ieremia din Biblia unde se deplânge distrugerea Ierusalimului de mâna babilonienilor au dispărut atunci și orașele Nipur, Uruk, Eridu și tot sudul Mesopotamiei.

Textele sumeriene descriu de fapt pustiirea, nu simpla distrugere. Orașele continuau să existe dar fără oameni, grajdurile erau la locul lor dar fără vite „stânele erau goale, râurile curgeau dar apa lor era amară, pe câmpii creșteau bălării care se ofileau imediat. Toate aceste relatări sunt descrise în *Lamentațiile orașelor sumeriene.* Era o moarte nevăzută, stă lângă om dar nimeni nu o vede, un rău care a atacat țara ca un duh,

nici o ușă nu-l poate ține afară ca să se adăpostească în case; acolo mureau cei ce se urcau pe acoperișuri, acolo tușea și flegma, le slăbeau pieptul, gura era plină de scuipat și spume, un blestem drăcesc, o durere de cap, sufletul le părăsea trupul. Moartea era din cele mai oribile.

Sursa morții nevăzute era un nor care apăruse pe cerul Sumerului acoperind pământul ca o mantie, întinsă peste el cu un cearșaf care acoperea Luna, cafeniu la culoare în timpul zilei, Soarele din zare îl ascundea cu întunecimea lui, noaptea lumina pe margini, plutind de la vest către est, norul morții învăluie în spaimă, împrăștiind frica peste tot, era dus peste Sumer de un vânt urlător, un mare vânt care gonea pe sus un vânt rău care copleșea țara. Lamentațiile identifică locul exploziei ca fiind în apus, lângă sânul mării, de pe Peninsula Sinai de pe o câmpie care a devenit locul neîndurării și care mai înainte era „locul de lansare al zeilor spre cer", spre planeta Nibiru.

Pornind de la acel munte, afirmă textul unei lamentații, norul de moarte al exploziei a fost dus de vânturile puternice spre est pe toată distanța până la hotarul Anshanului, în Munții Zagros afectând întregul Sumer de la Ericu, în sud, până la Babilon, în nord. Moartea invizibilă a trecut încet peste Sumer, trecerea durând o zi și o noapte comemorate în lamentații ca în următorul exemplu din Nipur: „În ziua aceea, în acea singură zi, în noaptea aceea, în acea singură *noapte... furtună, într-un singur fulger de lumină* stârnită, oamenii din Nipur i-a lăsat prosternați".

După acest bombardament atomic zeii (anunnakii) au părăsit planeta Pământ, așa scrie în *Lamentația pentru nimicirea Urului* și îi enumeră pe toți marii zei și pe unii dintre cei mai importanți, fii și fiice ale lor care părăsiseră orașele și marile temple din Sumer.

Plecând au văzut în jur moarte și pustiire: „...oamenii precum cioburile de oameni zăceau peste tot pe străzi, în mărețele porți unde le plăcea să se plimbe, erau numai leșuri, trupuri neînsuflețite zăceau peste tot.

Morții nu erau duși la înmormântare, hoiturile cu grăsimie lăsați la soare, de la sine se topeau". Toată Mesopotamia de Sud zăcea la pământ.

Furtuna a strivit pământul, a șters totul, a mugit ca un mare vânt peste țară, nimeni nu l-a putu scăpa, pustiind orașele, pustiind casele, nimeni nu mai bate drumurile, tinerii nu-și mai caută calea.

Distrugerea Sumerului era completă. Au trebuit să treacă șapte ani pentru ca viața să pâlpâie din nou în țară, dar acum era o țară ocupată de trupele elamite în sud și soldații gutieni în nord.

A trebuit să treacă o jumătate de secol ca situația să revină la normal și după 70 de ani a fost reclădit Templul din Nipur.

Sumerul nu mai era, dar într-o țară îndepărtată ștafeta moștenirii sale a trecut din mâinile lui Avram și ale fiului său Isaac în mâna lui Iacob cel cu numele schimbat în Isra-El.

Evoluția strămoșilor omului

Strămoșii omului sunt plasați în urmă cu aproape 25 de milioane de ani. Trecerea de la maimuță la om s-a petrecut în urmă cu 14 milioane de ani. Peste alte 11 milioane de ani a apărut prima maimuță humanoidă care poate fi denumită **Homo.**

Prima ființă care poate fi considerată asemănătoare omului a fost **Australopitecul** care a trăit în estul Africii în urmă cu 2 milioane de ani. După încă 1 milion de ani, apare **Homo Erectus,** iar după încă 900.000 de ani a apărut primul om primitiv **Omul de Neandherthal,** după numele localității unde s-au găsit osemintele acestuia.

Deși trecuseră 2 milioane de ani între australopitec și omul de Neandherthal, ele cu greu puteau fi diferențiate, uneltele lor erau formate din pietre ascuțite. Apoi dintr-o dată în mod inexplicabil în urmă cu 35.000 de ani, apare ca din senin o nouă rasă de oameni **Homo Sapiens.** Ei au fost numiți **Cro Magnon** și semănau foarte mult cu omul actual, el își confecționa arme din oase și din lemn și folosea piei de animale pentru a se îmbrăca. Trăiau organizați în ginți cu o hegemonie patriarhală. Ei adorau „Zeița Mamă" care era asociată cu fazele Lunii, aveau o anumită filozofie despre viață și moarte, își îngropau morții și poate și credeau în viața de apoi. Homo Sapiens a trăit

în vestul Asiei și în nordul Africii, el se deosebea de primate căci comunicau prin vorbire.

Această trecere de la Homo Erectus la Homo Sapiens s-a făcut în era glaciară, perioada neprielnică procesului evolutiv. Homo Sapiens se deosebea profund de tipurile anterioare cunoscute, neavând nici un strămoș direct, originea lui fiind „o enigmă". Mai mult, odată cu apariția lui Homo Sapiens se dezvoltă și prima civilizație. Cum a apărut ea și de ce oamenii de știință nu au putut să o explice?

Timpul normal de dezvoltare al societății este cel al triburilor primitive amazonieni, nu al nostru. Am obținut noi cunoștințele actuale singuri, un singur lucru este precis: Homo Sapiens a apărut în Orientul Apropiat, pe podișurile și lanțurile muntoase ale Munților Zagros, situați la granița dintre Iran și Irak, apoi spre Muntele Ararat și Muntele Taurus, pe dealurile Siriei, Libanului și Israelului.

Mai trebuie răspuns la o întrebare: cum se explică inexistența rămășițelor evoluției omului, care începând cu 27.000 î.H. și până în urmă cu 11.000 generațiile au prezentat un regres clar cu micșorarea populației, omul dispărând din zonă aproape 16.000 de ani, apoi prin anul 11.000 î.H. omul a apărut plin de vigoare și cu o cultură incredibil de evoluată.

Dezvoltarea agriculturii a apărut exact acolo unde a apărut și Homo Sapiens în Orientul Apropiat. Primele culturi agricole ale omenirii au fost de grâu și orz, apoi meiul, secara, inul pentru ulei și fibre și o mare varietate de pomi fructiferi.

De fiecare dată, o plantă a fost mai întâi cultivată în Orientul Apropiat cu mii de ani înainte de a ajunge în Europa. Viţa de vie a început să se cultive în munţii din nordul Mesopotamiei, în Siria şi Palestina. În Biblie se scrie că Noe a plantat o viţă de vie şi s-a îmbătat cu vinul ei când arca sa a ajuns pe Muntele Ararat.

Tot în Orientul Apropiat îşi au originea mărul, părul, măslinul, smochinul, migdalul, fisticul şi nucul.

Trebuie să amintim că Vechiul Testament a identificat locul unde a fost prima grădină a lumii: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden spre răsărit şi a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuţi la vedere şi buni la mâncare". Aceasta înseamnă că Edenul se află la est de teritoriul Israelului.

Era udat de apele a patru râuri: Fison, Gibon, Tigru şi Eufrat, astfel Geneza localizează grădina Edenului în nord-estul Mesopotamiei. Tot în nord au fost domesticite şi primele animale: câinele pe la anul 9500 înainte de Hristos, fosile de câini au fost găsite în Irak, Iran şi Israel, apoi oaia, caprele, porcii şi vitele, apare şi prima unealtă agricolă, sapa care era făcută din piatră, începând cu anul 11.000 î.H. într-o perioadă de 3600 de ani omul devine agricultor şi toate acestea pe dealurile din Orientul Apropiat.

În jurul anului 5000 î.H. se dezvoltă ceramica producându-se obiecte de ceramică.

După o scurtă perioadă de regres al progresului, în mod brusc în Orientul Apropiat se dezvoltă cea mai mare civilizaţie din care ne tragem şi noi rădăcinile.

S-a stabilit că rădăcinile istorice, culturale şi reli-

gioase ale perșilor se află în Mesopotamia. Inscripțiile găsite pe monumentele și sigiliile persane, fiind descrise mai întâi ca semne ce seamănă cu niște cuie. De când aceste semne au fost descoperite de Engelbert Kamfir, acest scris a fost cunoscut ca scriere cuneiformă. Este același scris care s-a găsit și în Mesopotamia pe monumente și tăblițe de lut. Săpăturile arheologice făcute în nordul Mesopotamiei la Mosul, capitala regelui Sargon al II-lea, au descoperit palate, temple, hambare, grajduri, opere de artă.

Săpături arheologice au fost făcute și la Ninive, capitala Imperiului Asirian, capitala ultimilor trei regi ai ei: Sanherib, Esarhadon și Asurbanipal.

În timpul domniei lui Sanherib, se spune în *Vechiul Testament*, Îngerul Domnului i-a ucis soldații, acesta și-a ridicat tabăra, a plecat și s-a întors în Ninive.

A existat un regat numit Acad, al cărui împărat pretindea că regatul său se întindea prin grația zeului Enlil de la Marea de Jos (Golful Persic) până la Marea de Nord (Marea Mediterană).

Regii din Mesopotamia se autoproclamau rege al Sumerului și al Acadului iar țara lor Sumer.

Prima limbă scrisă a fost limba sumeriană. Scrisul sumerian a fost la început *pietrografia* – cioplitul în piatră pe coloane verticale – trecut ulterior pe orizontală, scris apoi pe tăblițe de lut prin scriere cuneiformă, scriere adoptată de asirieni, acadieni și babilonieni. S-a descoperit faptul că Sumerul a fost izvorul civilizației acadiană, babiloniană și asiriană și anume

sudul Mesopotamiei, aici se găsea vechiul oraş Lagas cu vestitul rege Gudea. Ei aduceau aur din Africa şi Anatolia, argint din Munţii Taurus, cedru din Liban, cupru din Zagros, dorit din Egipt.

Cu 1200 de ani înainte de Moise, Gudea pretinde că a avut o viziune: un om ce strălucea ca Soarele alături de care se afla o „pasăre divină" mi-a poruncit să-i construiesc un templu, omul care după coroana ce-o avea pe cap era cu siguranţă un zeu. Pentru construcţia templului au fost angajaţi aproximativ 216.000 de oameni. Erau instrucţiuni pentru construirea unui zigurat cu şapte trepte. Sumerienii au fost inventatorii tiparului, ei au inventat sigiliul cilindric. De asemenea, ei au inventat smălţuirea şi arderea. Ei amestecau argila cu trestie sau cu paie pentru a creşte rezistenţa cărămizilor folosite în construcţii.

Primele produse de metal au fost descoperite în Munţii Zagros şi în Munţii Taurus.

Ei au aliat cuprul cu alte materiale realizând bronzul. În Sumer apare primul sistem bancar şi prima monedă: *şekel-ul de argint.*

Deşi în Mesopotamia nu se găseau minereuri, metalurgia începe aici, aceasta pentru că în Mesopotamia se găseau din belşug combustibili necesari pentru prelucrare: bitum şi asfalt, produse petroliere care se scurg în mod natural la suprafaţă în multe locuri. Mesopotamia reprezenta cea mai importantă resursă de combustibili a antichităţii.

Utilizarea tehnologică a produselor din petrol a început în Sumer în jurul anului 3500 î.H. Utilizarea

produselor petroliere a condus la dezvoltarea chimiei. Ei puteau produce artificial pietre prețioase. Medicina era foarte dezvoltată: ea cuprindea terapie, chirurgie, descântece și incantații. Legile sumeriene prevedeau plata ce trebuia făcută unui chirurg pentru o operație reușită dar și pedepsele pentru operații nereușite dacă un doctor ce făcea o operație la tâmplă atingea din greșeală ochiul, i se tăia mâna chirurgului.

Doctorii sumerieni făceau operații pe creier, făceau operația de cataractă și efectuau, de asemenea, operații pe oase.

Simbolul medicinei reprezentat de șarpe pe un copac s-a descoperit pe un sigiliu cilindric la Lagaș.

Textele medicale fac referire la diagnostic și prescripții medicale. Medicamentele erau făcute din plante și compuși minerali și se puteau administra pe cale orală sau erau introduse în rect. Alcoolul se folosea pentru dezinfecție și ca bază pentru diferite medicamente.

Se făceau disecții pe animale, s-au descoperit mulaje ale ficatului.

Sumerienii erau foarte preocupați de problema vieții și a morții. Ghilgameș căuta arborele vieții sau o piatră care să asigure viața veșnică.

Erau încercări de a învia pe cei morți.

Sumerienii aveau cunoștințe despre materialele radioactive.

Dacă în timpurile moderne, mașina de tors a fost inventată în 1760, industria textilă la sumerieni era

foarte dezvoltată. Industria textilă a început în Mesopotamia în jurul anului 3800 î.H.

Agricultura era dezvoltată prin construirea unui vast sistem de canale şi irigaţii. Se cultivau ceapa, usturoiul, castraveţii, varza, lăptucile. Pomii fructiferi, caisul, cireşul au ajuns în Europa din Mesopotamia. Alimentaţia sumerienilor era formată din pâinea dospită sau nedospită, terciuri, prăjituri, produse de patiserie, biscuiţi. Din orez se făcea berea, din struguri şi curmale se obţinea vin.

Erau crescute capre şi vaci pentru lapte din care se folosea iaurtul, untul, smântâna şi brânza; se consuma carnea de berbec şi de porc iar gâştele şi raţele se foloseau pentru masa închinată zeilor.

Pe râurile din Mesopotamia navigau nave de diferite tipuri, fiind primele ambarcaţiuni din lume. Mesopotamienii au inventat roata pe care o foloseau la diferite vehicule, folosind pentru tracţiune boii şi caii. Toate acestea sunt relatate în cartea *Tăbliţele Sumerului* de Samuel Kramer, care cuprinde istoria Sumerului în 25 de capitole. În Sumer au fost primele şcoli, primul parlament bicameral, primul istoric, prima farmacopée, primul almanah, prima cosmogonie, primele proverbe şi primele zicători, prima bibliotecă şi primul catalog al unei bibliotcci, prima „vârstă de aur a umanităţii", primul cod de legi, primele reforme sociale, primele tratate de medicină, primele culturi agricole organizate.

În şcoli se preda botanica, zoologia, geografia şi teologia.

Problema războiului era discutată în parlament, primul din istoria omenirii, acum 5000 de ani.

Primul cod de legi a fost cel sumerian din anul 2350 î.H., cu aproape 1000 de ani înaintea codului de legi al lui Hamurabi.

Ideea de libertate, egalitate și justiția sunt introduse în Sumer cu 44.000 de ani, înainte de Marea Revoluție Franceză din 1789.

Se aplicau pedepse împotriva abuzurilor funcționarilor statului, împotriva prețurilor foarte mari. Se prevedeau drepturile orbilor, orfanilor și văduvelor. Se asigura protecția unei femei divorțate. La procese se folosea Curtea de juraţi. Curtea de judecată era formată din trei sau patru judecători dintre care unul era judecător regal, iar ceilalți erau aleși dintr-un grup de treizeci și șase de persoane. Sumerienii credeau că regii au fost aleși de zei pentru a asigura dreptatea pe Pământ.

Înainte de a avea regi și evreii au avut judecătorii; ei erau judecați după numărul de fapte de dreptate.

Muzica și cântecele au apărut în Sumer, unde exista o gamă și o teorie muzicală coerentă. Exista o mare varietate de instrumente muzicale, cântăreți și dansatoare. Zeul sumerian era Enki, așa cum vom vedea pe parcursul cărții, acesta era conducătorul extratereștrilor veniți pe Pământ.

Cum se face că civilizația sumeriană a fost cu mult mai avansată decât alte civilizații care i-au urmat? Această civilizație își atinge apogeul în jurul anului 3800 î.H. în Sumer.

Dar nici până astăzi, istoricii nu știu cine au fost sumerienii, de unde au venit, cum a apărut civilizația lor și cum a dispărut această civilizație într-o perioadă scurtă. A. Parot a comparat-o cu o flacără care izbucnește dintr-o dată.

Cum se face că după sute de mii de ani și chiar milioane de ani de pași lenți în calea dezvoltării civilizației umane, totul s-a schimbat brusc în perioada 11.000-7400-3800 î.H. Din vânător nomad omul se transformă în agricultor, olar și apoi constructori, ingineri, matematicieni, agronomi, prelucrător de unelte, muzicieni, judecători, medici, sanitari, bibliotecari sau preoți? De ce s-a petrecut această transformare? De ce există o atât de mare deosebire între viața triburilor din jungla amazoniană și evoluția civilizației din Sumer?

La aceste întrebări răspund chiar sumerienii prin numeroasele texte scrise pe tăblițele de lut. Ei spun că această transformare s-a făcut prin grația zeilor. Acești zei au venit din cer pe Pământ. O poveste hitită intitulată „Regatul din ceruri" tratează viziunea celestă a acestor zei. Poemul spune că venirea pe Pământ a „Regelui din cer" se datorează unei uzurpări de tron zeului pe nume Alalu a fost alungat cu forța de pe tronul său din cer și pentru a scăpa cu viața, vine pe Pământ. Dar Panteonul hitit își are originea în Sumer.

Conform textelor sumeriene, zeii care au venit pe Pământ au fost conduși de Enlil, aceasta se întâmpla *înainte ca pe Pământ să fie oameni. Un imn închinat lui Enlil* relatează că dezvoltarea culturii și civilizației

oamenilor nu ar fi fost posibilă fără instrucțiunile date de Enlil de-a lungul și de-a latul Pământului. Textele sumeriene descriu că Enlil a venit pe Pământ înainte ca „cei cu capete negre" să fi fost creați. Centrul de comandă al lui Enlil a fost Nipurul, un oraș construit de el.

Cea de-a treia zeitate a sumerienilor era un fiu al lui Anu care avea două nume: Ea și Enki; chiar el descrie că a venit pe Pământ înainte ca pe Pământ să fi existat vreo așezare sau vreo civilizație. „Când m-am apropiat de Pământ era multă apă." Enlil și Enki (Ea), conform textelor sumeriene, erau în conflict căci moștenitorul legal al tronului era Enlil ca primul născut al lui Anu, dar Enki își revendica el drept de prim născut al zeilor Tată. Anu renunțând la lupta dintre el și Enki a dorit un fiu ca să moștenească el tronul ceresc. Pentru această a vrut să obțină un moștenitor de la sora sa vitregă Ninhursag, aceasta însă a făcut o fată ce nu putea fi moștenitor, atunci Enki s-a împreunat cu fiica lui, dar și aceasta a născut tot o fată. Atunci Enki a dorit un fiu de le nepoata sa. Enlil, fratele și rivalul lui Enki, a avut de la Ninhursag un fiu care a devenit moștenitorul legal, numele său fiind Ninurta.

În Capitolul 6 din *Geneză* se spune că Dumnezeu s-a supărat pe oameni, ceea ce a condus ulterior la Potop. În textul original al Bibliei se spune că, în vremea aceea, fiii lui Dumnezeu au văzut că fețele oamenilor erau frumoase și din acestea și-au luat neveste.

„Și nefilimii erau pe Pământ în vremea aceea și

chiar după ce fiii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fiicele oamenilor și le-au născut ele copii, aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oamenii cu semi". Traducerea oficială a înlocuit „și nefilimii erau pe Pământ" cu expresia „și uriașii erau pe Pământ" iar unele traduceri mai noi au renunțat să mai traducă termenul de *nefilimi,* lăsând expresia „oameni cu semi", aceasta a fost tradusă apoi prin expresia „oameni cu nume", *semi* înseamnă la origine *rachetă.*

Nefilimi, trăgându-se din rădăcina semitică NFL (cel trimis jos) înseamnă *cei trimiși pe Pământ.* Teologii și cei ce au studiat Biblia au evitat aceste versete fie explicându-le alegoric, fie neglijându-le complet.

Scrierile evreiești din vremea celui de Al Doilea Templu recunoșteau în aceste versete ecourile unei tradiții vechi despre „îngerii căzuți". Unele interpretări dau și nume acelor ființe divine care au căzut din cer și erau pe Pământ în vremea aceea: Sam – Hazai (păzitorul semurilor), Uzza (puternicul) și Uzi – El (putere de zeu).

Nefilimii erau *oameni cu semi,* oameni cu rachete de foc. Dacă Pământul a fost vizitat de oameni de pe altă planetă cu o civilizație mai avansată decât a noastră, unde se află această planetă? S-a crezut mult timp că acești vizitatori au venit de pe planetele sistemului nostru solar, cele mai apropiate adică Marte și Venus. Acum s-a descoperit că pe aceste planete nu există condiții de viață. Oamenii s-au îndreptat să cerceteze alte galaxii.

Sumerienii acceptau existența unui lăcaș ceresc, de

unde au venit pe Pământ Enlil, Enki și Ninhursag, tatăl lor, rămânând în „lăcașul ceresc" el fiind chiar conducătorul acestei planete. Anu era tatăl lor. Anu avea o curte fastuoasă așa cum relatează Ghilgameș regele Urukului luat la cer să caute nemurirea.

Vechiul Testament, în cartea lui Ezechiel, confirmă această relatare, acest lăcaș este păzit de arme divine. Ghilgameș a fost în cer, desigur cu o navă cosmică și s-a întors în Uruk, același lucru l-a făcut Adapa și regele din Tir.

Călătoriile se făceau în ambele sensuri, sosirea lor pe Pământ era în Sumer.

Unde se află această planetă? Noi știam că sistemul nostru solar este format din Soare, Pământ, Lună, Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun și Pluto, adică Soare și zece planete.

Dar sumerienii spun altceva. Ei pretind că sistemul nostru solar este compus din Soare și unsprezece planete, inclusiv Luna. Aceasta a 12-a planetă era planeta de pe care au venit nefilimii.

Sumerienii considerau Luna ca fiind un corp ceresc cu drepturi depline. Ea ar fi fost demult o planetă vie. Luna este o planetă stratificată, ceea ce înseamnă că s-a stratificat singură. Ea generează căldură dar nu din centrul ei, ci din structurile radioactive, aflate aproape de scoarța selenară, dar ele sunt prea grele pentru a ajunge singure la suprafață. Cum se explică aceasta?

Cercetătorii americani au constatat că rocile lunare au rezultat în urma spargerii unor minereuri

solide și apoi lipirea acestor fragmente cu ajutorul unei surse puternice de căldură dezvoltată instantaneu. Rocile de pe suprafața Lunii sunt bogate în potasiu și fosfor radioactiv rar, aceste substanțe sunt pe Pământ situate adânc în scoarța terestră, aceasta înseamnă că aceste două corpuri cerești sunt independente. În același timp planetele se găsesc așezate față de Soare după o lege precisă numită Legea lui Bode, după o progresie geometrică; conform acestei legi lipsește o planetă care ar fi trebuit să existe între Marte și Jupiter. Astronomii sunt convinși că această planetă a existat, cum a dispărut ea?

În acest loc se află centura de asteroizi și meteoriți care au o singură rotație axială ceea ce indică faptul că acestea provin dintr-un singur corp ceresc. Acesta a fost o planetă numită Tiamat. Aceasta a fost tăiată în două de planeta care lipsește și care ar fi trebuit să se afle între Marte și Jupiter. Planeta care a zdrobit pe Tiamat a fost atrasă în Sistemul solar de cea mai îndepărtată planetă adică de Neptun.

Când a ajuns aproape de Uranus, din ea s-au desprins patru sateliți, numiți în Epopeea Creației a sumerienilor „Vânturi" ce se rotesc cu viteză mare în jurul planetei mamă denumită de babilonieni Marduk, iar de asirieni Nibiru. Această planetă a intrat în Sistemul Solar dintr-o direcție opusă mișcării orbitale, adică invers acelor de ceasornic, apropiindu-se de planetă Tiamat, bucăți mari s-au desprins. Tiamat avea un satelit pe care sumerienii l-au denumit Kingu care a fost atras în câmpul gravitațional al planetei

invadatoare. Tiamat a fost lovită de unul dintre sateliții lui Marduk și despicată în două. La o nouă revenire însăși planeta Marduk lovește pe Tiamat pe care o zdrobește în bucăți. Aceste bucăți formează brățara de asteroizi situată între Marte și Jupiter. Partea de sus a planetei Tiamat a fost împinsă pe o nouă orbită, ea este Pământul actual. Kingu nu a fost distrus, i-a luat orbita proprie și a devenit satelit al Pământului.

Întocmai ca și astronomii Mesopotamiei și profeții biblici considerau momentul în care planeta Marduk se apropia de Pământ și devenea vizibilă pentru oameni ca momentul intrării într-o nouă eră.

Profeția lui Isaia: „...se va întâmpla în scurgerea vremurilor, el va fi conducătorul neamurilor și el va hotărî între un mare număr de popoare, așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulițele lor cosoare, nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nici nu vor mai învăța războiul". Ziua Judecății era descrisă în Vechiul Testament ca fiind însoțită de inundații și cutremure. Aceasta se va întâmpla din cauza apropierii de Pământ a planetei Marduk cu un câmp gravitațional foarte puternic.

În Vechiul Testament se spune: „...de la capătul cerului vine urgia lui Dumnezeu să distrugă Pământul. Și va mișca Cerul și Pământul se va mișca din locul său când Dumnezeul oștirilor va trece în ziua prăpădeniei".

În timp ce munții se vor nărui, văile vor fi acoperite, va fi afectată și mișcarea de rotație a Pământului.

Profetul Amos prevede: „...și va fi ziua aceea spune Domnul Dumnezeu când voi porunci Soarelui să se ducă la culcare la amiază și Pământul se va întuneca în miezul zilei".

Profetul Iohan spune că oprirea mișcării de rotație a Pământului va dura „o singură zi" și atunci va fi ziua în care nici o lumină nu va fi ca niciodată până acum și va fi o zi ce de Dumnezeu e sortită, în care nici zi, nici noapte nu va fi și Soarele va lumina în miez de noapte.

Profetul Ioel spune: „Soarele și Luna se vor întuneca, stelele își vor ascunde strălucirea. Soarele se va întuneca, iar Luna va fi roșie ca sângele".

Toate aceste profeții se referă la apropierea de pământ a planetei Marduk (Nibiru) considerat ca Dumnezeul Cerului și al Pământului, zeul care va face dreptate în Cer și pe Pământ. Pasajele biblice ale lui Isaia, Amos și Iov corelează mișcarea Dumnezeului Ceresc de constelațiile zodiacale: singur el depășește pe întinderea cerului, la Carul Mare a ajuns în Orion și în Sirius și apoi în constelațiile din sud, din Taur urcă spre Săgetător. Se descrie astfel direcția de mers a acestei planete, ea vine dinspre sud și se mișcă în direcția acelor de ceasornic, exact cum spun și textele sumeriene.

Profetul Mabakkuk spune: „Domnul va veni din sud, slava Sa va umple Pământul și Luceafărul va lumina ca Soarele căci de la Domnul el va primi lumină". Aceasta înseamnă că locuitorii antici au fost martori la revenirea periodică a planetei, Împărăției în vecinătatea Pământului.

Textele mesopotamiene ne arată că orbita planetei Marduk este de 3600 de ani. Ea era considerată conducătorul suprem. În textele sumeriene se spune că nefilimii au venit prima dată pe Pământ cu 432.000 de ani înainte de Potop.

Viața poate exista în Univers pe planetele cu resurse radioactive în mijlocul lor care ar genera căldură și dacă planeta este suficient de mare cu un câmp gravitațional mare atunci atmosfera se poate păstra. Atmosfera ar putea crea un efect de seră să apere planeta de frigul spațiului și ar împiedica propria căldură a planetei să se risipească în spațiu. Aceste elemente le are planeta Marduk denumită și planeta radiantă „cel mai radiant dintre zei", care are propria ei căldură pe care o poate reține datorită atmosferei ei. Pentru a se dezvolta viața, apa este esențială. Textele sumeriene descriu că planeta Marduk are apă, ea fiind descrisă cu titlu de *Apar* ceea ce înseamnă Regele Apelor sau Nobilul Rege al Apelor. Sumerienii o mai numeau Zeul care menține viața, cel care udă Cerul și Pământul. Viața pe Pământ a apărut prin transferul vieții de pe planeta Marduk atunci când a avut loc coliziunea cu planeta Tiamat din care s-a format ulterior Pământul. Dacă viața pe Marduk a apărut numai cu 1% mai devreme, aceasta ar da un avans de 45 de milioane de ani, ceea ce înseamnă că atunci când pe Pământ evoluția a ajuns la primele mamifere pe planeta Marduc erau deja oameni. Aceasta înseamnă că cu 500.000 de ani în urmă oamenii de pe acea planetă puteau face zboruri spațiale.

Când nefilimii au creat omul primitiv, acesta umbla gol și avea relații anormale cu animalele, dar cu timpul oamenii au ajuns să recunoască faptul că a face sex cu animalele era ceva rău. Renunțând la practicarea sodomiei cu animalele și făcând sex între ei, omul primitiv a dobândit capacitatea de a avea copii.

Vechiul Testament referindu-se la termenul „a cunoaște" este folosit pentru a denota împreunarea dintre bărbat și femeie în scopul de a avea copii. Povestea lui Adam și Eva în Grădina Edenului este un pas crucial în dezvoltarea omenirii, dobândirea capacităților de a procrea.

Primele exemplare ale lui Homo Sapiens nu se puteau reproduce, ei fiind un hibrid. Ele erau create fără organe sexuale sau incomplet dezvoltate.

Textele sumeriene descriu că modelul prezent al omului creat de nefilimi s-a obținut prin implantarea unor ovule tratate genetic în pântecele unei zeități destinate nașterilor, ei știau dinainte dacă se vor naște bărbați sau femei.

Din cele 14 zeități destinate nașterii, șapte au născut femei și celelalte șapte au născut bărbați, acest eveniment indică faptul că primele exemplare de Homo Sapiens nu putea procrea, iar pe de altă parte faptul că posedau cunoștințe necesare ale clonării ființei umane, cunoștințe pe care oamenii de știință din societatea noastră au reușit să le cunoască abia în ultimii ani.

Șarpele din *Biblie* nu are nimic comun cu ființa pe care o numim noi azi șarpe, el era o zeitate cu rang

înalt, permițând să-l facă mincinos pe zeul care a creat oamenii. În toate tradițiile antice, zeitatea principală se luptă cu un șarpe, această tradiție își are rădăcina în Sumer. Șarpele era o zeitate care a contribuit la crearea organelor sexuale normale ale omului primitiv.

Alungați din lăcașul zeilor, capabili să se reproducă, primul Adam a cunoscut-o pe Eva și a născut un fiu **Cain**, care era plugar, apoi Eva l-a născut pe **Abel** care a fost păstor, sugerând ca posibilă homosexualitatea.

Biblia relatează că atunci Cain s-a ridicat împotriva fratelui său și l-a omorât. Cain s-a refugiat în Țara Nod la răsărit de Eden, acolo el a avut un fiu pe care l-a numit **Enoh** și a întemeiat un oraș pe care l-a numit ca pe fiul său Enoh. În generația a șasea după Cain s-a născut Lameh iar fiii acestuia au fost numiți întemeietorii de popoare și Abel a fost „tatăl celor care locuiesc în corturi și păzesc vitele. Iubal a fost tatăl celor care cântă cu lăuta și cu cavalul. Tuban-Cain a fost făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier".

Lameh a ucis un om și un copil. El a mărturisit crima celor două soții și cei trei fii declarând: „Cain va fi răzbunat de șapte ori iar Lameh de șaptezeci de ori câte șapte."

Următorul fiu al lui Adam a fost Set iar acesta a avut ca fiu pe Enos al cărui al zecelea urmaș a fost Noe, eroul Potopului. Noe trăia în *orașul Suruppak, al șaptelea oraș întemeiat de nefilimi de la venirea lor pe Pământ.*

Oamenilor alungați din Eden li s-a permis întoarcerea în Mesopotamia pentru a locui alături de „zeu" pe care l-au slujit, aceasta s-a întâmplat pe timpul lui Enos.

Fiul lui Enos a fost Cainan, fiul lui a fost Mahalalel. El a fost urmat de Iared. Fiul său a fost Enoh care a fost luat de Dumnezeu, dar înainte de aceasta el născuse pe Metusela, semnificația ebraică a numelui este „omul din rachetă".

Fiul lui Metusela s-a numit Lameh și acesta l-a născut pe Noe, în timpul său Pământul a fost blestemat de zei.

Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe Pământ și că toate gândurile din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.

I-a părut rău lui Dumnezeu că a făcut *om* pe Pământ și s-a mâniat în inima lui, și Domnul a zis: „am să șterg de pe fața Pământului pe omul pe care l-am făcut". Se pare că omul devenise un adevărat maniac sexual. Dar excesul sexual se referea și la împreunarea fiilor zeilor cu pământencele.

Atunci Dumnezeu a zis: „Duhul meu nu va mai rămâne pururea în om căci omul nu este decât carne păcătoasă". Se pare că genele umane începuseră să degenereze prin amestecul genetic al zeilor cu oamenii, zeii înșiși se aflau în pericol ca specie.

Din *Epopeea lui Ghilgameș* care a fost dus în lăcașul zeilor, se relatează că înainte de Potop zeii au ținut un consiliu și au hotărât distrugerea vieții pe Pământ. Populația Pământului se înmulțise foarte

mult, iar condițiile de alimentație scăzuseră, oamenii se omorau și se mâncau între ei, întorcându-se la instinctele animalelor.

Omenirea era în agonie, degenerată prin înfometare astfel încât părinții își mâncau proprii copii. Omenirea trebuia să dispară într-un uriaș potop.

Pe Pământ era însă un slujitor credincios zeilor, aceștia l-au sfătuit să-și construiască o „arcă". Vasul pe care trebuia să-l construiască Noe trebuia să fie cu acoperiș sus și jos „închisă ermetic cu smoală întărită care ar urma să aibă punți și mici deschizături astfel ca Soarele să nu se uite înăuntru" să fie ca un „șulili" este termenul pe care îl utilizează astăzi în ebraică pentru a indica un submarin „selelan", o corabie care să se poată răsuci și răsturna.

Potopul a putut fi prevăzut de nefilimi și atunci au luat hotărârea să plece de pe Pământ, astfel când au început furtunile care prevesteau Potopul s-au urcat în navele lor spațiale și au rămas acolo până s-au retras apele.

Semnul după care urma să se orienteze Noe că se apropie Potopul era lansarea rachetelor de la spațioportul din Sippar, locul unde se afla Noe fiind la o distanță de 180 km sud de Sippar. În versiunea asiriană a descrierii acestor evenimente, epopeea numită *Atra-Hasis*, se spune că zeii au plecat cu Rukub-Ilam care se traduce „carele zeilor" același înțeles reiese și din *Epopeea lui Ghilgameș*. Era perioada în care planeta Nibiru, „a 12-a planetă", se apropie de Pământ. Textele mesopotamiene relatează faptul că Noe și-a luat

cu el un navigator Puzur-Amuri, care înseamnă „cel din vest ce cunoaște secretele" care a condus „corabia" când a început furtuna. El a fost instruit să conducă nava spre Muntele Ararat care fusese reperat pentru prima debarcare a nefilimilor fiind cel mai înalt vârf, era și primul care va apărea după retragerea apelor. Munții Ararat se află în Armenia, aceeași descriere a faptelor se găsește și în relatarea lui Berosus.

După încetarea Potopului, nefilimii aveau nevoie din nou de oameni pentru a putea trăi. Potopul a fost urmat de începutul civilizației sumeriene. Potopul a fost datorat ultimei ere glaciare care a început cu 75.000 de ani în urmă, ea a urmat cu o relativă încălzire în urmă cu 40.000 de ani, perioada glaciară s-a încheiat în urmă cu 13.000 de ani, pe Pământ instalându-se clima pe care o avem astăzi.

Istoricii consideră că cei 10 patriarhi biblici de la Adam la Noe sunt identici cu cei zece regi mesopotamieni prediluvieni de pe listele de regi sumerieni, ultimii doi sunt Noe și tatăl său Lameh.

Perioadele glaciare se datoresc desprinderii periodice de bucăți uriașe din calota glaciară a Antarcticii care creează o maree uriașă, prin alunecarea lor în Oceanul Planetar adică în Oceanul Atlantic, Pacific și Indian. Ghilgameș descrie în epopeea sa direcția din care au venit furtunile, anume din sud. Textele sumeriene și Biblia descriu cum era zguduit Pământul la apropierea Domnului ceresc (planeta Nibiru). Textele sumeriene descriu cum trecerea acestei planete pe la locul „bătăliei" cu Tiamat a determinat

Potopul. Ea trecea pe lângă Jupiter și se apropia de Pământ. Ca și Biblia, textele sumeriene ne arată cum „corabia" s-a oprit pe vârfurile gemene ale Muntelui Ararat. Aceasta după ce planeta Nibiru s-a îndepărtat de Pământ împreună cu sateliții săi.

În Psalmul 77 din Biblie se scric: „La Domnul eu mă plâng" se referă la zilele de demult când Domnul a apărut și a dispărut: „Când le-au văzut, apele s-au cutremurat și adâncurile s-au mișcat, norii au turnat apă cu găleata...".

Pământul s-a mișcat și s-a cutremurat.

Psalmul 104 laudă faptele Domnului amintind despre vremurile când oceanele acopereau continentul și au fost făcute să se întoarcă.

Profetul Amos spune mai clar: „Necazul vine de la tine în ziua lui Dumnezeu, la ce bun sfârșitul acesta? Căci în ziua Domnului nu este nici lumină, nici întuneric, El preface întunericul în zori, iar ziua în noapte. El cheamă apele mării și le revarsă pe suprafețele Pământului".

Acestea au fost evenimentele din zilele de demult, ziua Domnului, fusese ziua Potopului.

Conform textelor sumeriene, Potopul a avut loc între 10860 și 8700 î.H.

Reîntorși pe Pământ după încetarea Potopului, nefilimii au dezvoltat agricultura cu semințele pe care le-au adus, grâul, orzul și cânepa au fost aduse pe Pământ de pe planeta Nibiru. Ei au pus oamenii să reconstruiască orașele de dinainte de Potop pe locurile originale. Eridu a fost primul oraș reconstruit.

Primul oraș-regat al oamenilor, după cum se scrie în textele sumeriene, a fost Cus. Orașele de reședință ale regilor au fost apoi Uruk, Ur, Awam, Hamazi, Acsac, Acad, Asur și Babilon.

În *Cartea Neamurilor* din Biblie, Nimirud, patriarhul regatelor Uruk, Acad, Babilon și Asiria era din Cuș.

În Biblie se spune cum pământurile și neamurile au fost împărțite fiilor lui Noe: Sem locuia în Mesopotamia, Ham în Africa și Peninsula Arabică, iar Iafet, indo-europenii din Asia Mică, Iran, India și Europa.

Fiecare din cele trei regiuni au fost încredințate unui zeu principal. Sumerul era una din aceste regiuni, regiunea popoarelor semitice, regiunea unde s-a dezvoltat civilizația sumeriană.

După civilizația sumeriană, după aproape jumătate de mileniu s-a dezvoltat civilizația egipteană în Valea Nilului, apoi cu 1000 de ani după civilizația sumeriană s-a dezvoltat civilizația din Valea Indului, civilizația indo-europeană.

Toate limbile pământului se trag din limba sumeriană. Nefilimii au repartizat cele trei regiuni Mesopotamia, Valea Nilului și Valea Indului oamenilor, iar a patra regiune considerată „sfântă", considerându-se o „zonă interzisă". Acesta era teritoriul Cannanului.

În această zonă se găseau arme înspăimântătoare. Această regiune a fost numită în textele sumeriene Tilmun, adică *ținutul în* care sunt rachetele. În această zonă au instalat nefilimii baza spațială după cea din

Sippar care fusese distrusă de Potop. Această regiune a fost reținută pentru nefilimi și ea corespunde Israelului de azi și Peninsula Sinai din timpul nostru era țara care făcea legătura cu Cerul. Acolo era Cosmodromul de unde plecau și soseau navele spațiale.

După retragerea apelor, Pământul a fost împărțit de nefilimi celor trei fii ai lui Noe: Shem, Ham și Japhet.

În *Facerea* din capitolul 10, „Izvodul neamului" se arată urmașii celor trei fii ai lui Noe.

Japhet a avut următorii fii: Gomer, Magog și Madai, Javan și Tubal, Meshech și Tiras.

Fiii lui Gomer au fost: Ashkenaz și Ripnat și Togarmah. Fiii lui javan: Elishah, Tarshism, Kittim și Dodanim.

Regiunile repartizate neamului lui Japhet au fost Podișurile Asiei Mici, din regiunile Mării Negre și Mării Caspice.

Urmașii lui Ham (în traducere cel de culoare închisă) au fost Cush, Mizraim și Canaan regiunile din Nubia, Etiopia, Egipt și Libia. Shem era fratele mai mare al lui Japhet.

Primii copii ai lui Shem au fost Elam și Asur, Arpakad, Lud și Aram; ei au luat podișurile din Golful Persic, sudul Mării Mediterane, Mesopotamia, unde se afla spațioportul antediluvian.

Muntele Cedrilor unde era centrul de aterizare, Țara lui Shalem, unde urma să se înființeze centrul de control al Misiunii postdiluviene Peninsula Sinai (locul viitorului spațioport).

A patra regiunea fost reținută de Anuanki pentru propria lor folosință, ea a primit numele de Țara Rachetelor – Tilmun. Acest loc era Peninsula Sinai.

Peninsula Sinai este un ținut arid având piscuri de granit în sud, cu un platou montan în centru și o câmpie în nordul peninsulei încorporată de coline și munți tociți, în câteva oaze cresc curmali, legume și fructe, cu turme de oi și capre.

Peninsula Sinai era bogată în cupru, turcoază și alte minerale. Acolo se află Muntele Sinai, Muntele Moise din *Cartea Ieșirii.* Vârfurile gemene ale Muntelui Sinai au fost declarate sacre din antichitate, aceasta pentru că au avut un rol central în planificarea spațioportului postdiluvian și culoarul de aterizare care ducea la el.

Ca și în timpul antidiluvian și după Potop, anunnakii au ales ca loc de aterizare vârfurile gemene ale Munților Ararat, calea de aterizare urma Balbek și se oprea pe Peninsula Sinai și pentru orientarea zborului au construit cele două mari piramide din Giseh. Aceasta înseamnă că Marile Piramide de la Giseh nu au fost construite de faraoni, ci de extratereștrii care au aterizat pe Pământ (anunnaki).

Întreg complexul de la Giseh, piramidele și Sfinxul existau deja când a început domnia regilor în Egipt. Marea Piramidă și Sfinxul indicau drumul către spațioportul din Peninsula Sinai.

Vechiul Testament numește Canaan, țara unde urma construit Ierusalimul, după al patrulea și cel mai mic fiu al lui Ham, fiind condamnați să fie subordonați

descendenților lui Shem. Pretextul era că Ham văzuse involuntar organele genitale ale tatălui său Noe, din această cauză Domnul l-a blestemat pe Canaan: „Blestemat să fie Canaan, să fie robul robilor fraților săi. Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Shem și Canaan să fie robul lui".

Adevărata cauză a blestemului lui Canaan nu era ceea ce relatează Biblia, căci nu Canaan văzuse organele sexuale ale lui Noe, ci tatăl său Ham, cauza era următoarea: Canaan ocupase teritoriile repartizate lui Shem.

Țara Făgăduinței, Canaanul, pe care Domnul a făgăduit-o evreilor a fost de fapt făgăduită strămoșilor evreilor de către extratereștri (anunnaki).

Ham și fiii săi, călătorind din locul unde se salvase Noe spre ținutul repartizat în Africa, Canaan, au văzut Țara Libanului care era foarte bună și s-au răzgândit, nu s-au mai dus în Țara de la Apus de Marea Roșie și au rămas în Țara Libanului, la apus și răsărit de râul Iordan. Deși Canaan a fost amenințat cu blestem dacă nu pleacă din Țara Libanului el s-a așezat în această țară de la Hamath până la intrarea în Egipt, și din acest motiv se numește țara aceea Canaan. În acest teritoriu se afla spațioportul din Peninsula Sinai și locul de aterizare de la Baal Bek.

După revenirea pe Pământ a anunnakilor, Ierusalimul a devenit „punctul central" care făcea posibile transporturile între Pământ și Nibiru. Constructorii din Peninsula Sinai care lucrau la spațioport aveau nevoie de drumuri de aprovizionare și de avanposturi

de pază. Pe mare s-a construit orașul Tilmun pe malul estic al Mării Roșii și apare și primul oraș din lume Ierihonul. El a fost construit în jurul anului 8500 î.H. În această așezare erau silozurile pentru grâne și orz.

Către Peninsula Sinai a fost construit un drum care o lega de Mesopotamia, acest drum avea un centru de escală în orașul Haran, în regiunea râului Balikh. Și aurul transportat din Africa de Sud spre spațioportul din Peninsula Sinai trecea prin malul vestic al Iordanului. Cea mai vitală cale care ducea direct la centrul de control al misiuniii din Ierusalim era cea care trecea prin Ierihon pe acolo au traversat evreii Iordanul spre Pământul Făgăduinței. Ierihonul a fost construit de anunnaki. Pe la Ierihon a traversat râul Iordan și profetul Ilie pentru a fi luat în zbor cu un car de foc așa cum scrie în Vechiul Testament.

Traversarea sub conducerea lui Iosua a evreilor s-a făcut tot pe la Ierihon atunci când apele Iordanului s-au retras sub influența Sfântului Chivot, atunci i-a dezvăluit planul Domnului pentru cucerirea Ierihonului: „...nu încerca să iei zidurile cu asalt. În schimb poartă Chivotul Legământului în jurul zidurilor de șapte ori. „Iar în cea de a șaptea zi preoții au sunat din trâmbițe și oamenii au scos un mare strigăt ca la poruncă" iar zidurile s-au prăbușit îndată. Acest plan i-a fost dezvăluit de un „trimis al Domnului". Iacob, traversând Iordanul în noaptea întoarcerii sale în Canaan din Haran, a întâlnit un bărbat și s-au luptat amândoi până în zori, abia atunci și-a dat seama Iacob că se luptase cu o zeitate și Iacob a numit locul acela

Peni-El (fața lui Dumnezeu) căci am văzut un zeu în față și am supraviețuit. Acești zei erau anunnaki care păzeau drumul spre Peninsula Sinai și Ierusalim. Hebronul păzea drumul din Ierusalim și Peninsula Sinai.

Rolul istoric al evreilor începe cu Avram, el se trăgea dintr-o familie care își avea genealogia până la spița lui Shem. Avram era fiul lui Teran, frații săi se numeau Haran și Nabor. Haran a murit de tânăr pe când familia locuia în cetatea Ur a Caldeilor, acolo Avram s-a căsătorit cu Sarai, nume care s-a schimbat apoi în Sara, apoi Teran a luat pe Avram fiul său și pe Lot nepotul lui, fiul lui Haran și a plecat cu ei din Ur spre Canaan, dar ajungând la Haran s-a așezat acolo; arheologii au găsit vestigiile localității Haran, situată în nord-vestul Mesopotamiei la poalele Munților Taurus. Era un nod de drumuri, pe acolo treceau drumurile spre pământul Asiei de Vest.

Știm din Biblie că Avram avea 75 de ani când și-a continuat drumul de la Haran spre Canaan. La Haran Avram a stat mai mult timp.

Avram s-a născut în anul 2123 î.H. Avram era sumerian cu rădăcini din cele mai vechi timpuri. Familia lui era implicată în conducerea de stat a Sumerului. Sara purta numele epitet de „Prințesă", ea era pe jumătate sora lui Avram, chiar el spunea „este într-adevăr sora mea, fiica tatălui meu dar nu și fiica mamei mele", aceasta înseamnă că fie Avram, fie Sara erau de viță regală.

Familia lui Avram își revendica descendența din

Shem dar și faptul că își trăgea genealogia de-alungul generațiilor de fii născuți dintâi „Arpakhshad-Schelah, Eber, Peleg, Reu-Serug, Nahor, Teram și Abraham (Avram).

Sensul numelui Eber este termenul biblic de evreu cu care se identifică Avram și familia lui. Rădăcina cuvântului Ibri este cuvântul „a traversa". „Traversare" era numele sumerian al Nipurului. Aceasta înseamnă că Avram era un Ni-ib-ri adică era de origine sumeriană.

Nipurul era vechiul centru de control al Misiunii Zborurilor spațiale, dinaintea Potopului. În Nipur, marilor preoți li se predau cunoștințe de astronomie, în Nipur își are originea calendarul nipurian original care este legat de relația dintre Soare, Pământ, Lună și orbitele lor.

Evreii numără anii începând cu 3760 adică de la introducerea calendarului nipurian.

În neamul lui Avram găsim un neam preoțesc de sânge regal, condus de un mare preot nipurian care era singurul primit în camera din centrul Templului (Sfânta Sfintelor, pentru a primi cuvântul zeității și a-l transmite regelui și poporului.

Avram a părăsit Haranul împreună cu Marduk, îndreptându-se spre Canaan la porunca zeilor anunnakilor. Marduk fusese exilat din Babilon. Avram a făcut un popas la Sechem unde Domnul i-a vorbit lui Avram. De acolo Avram a plecat spre Betel în apropiere de Ierusalim și a Muntelui Sfânt. Muntele Moriah, pe a cărui stâncă a fost depus *Chivotul Legă-*

mântului când Solomon a clădit Templul lui Iahve din Ierusalim. De acolo Avram a plecat spre Neger, locul unde se întâlneau Canaanul cu Peninsula Sinai. Muntele Moriah împreună cu Muntele Zophim (Muntele Observatorilor) și Muntele Sion (Muntele Semnalului) acești munți constituiau centrul de control al misiunii extraterestre, Negerul era poarta de intrare în Peninsula Sinai unde se găsea spațioportul. Avram era însoțit de un corp de cavalerie rapid, format din călăreții războinici, *Hititii.*

Misiunea lui Avram era de natură militară, el trebuia să apere instalațiile spațiale ale anunnakilor (nefilimilor). Din Neger, Avram și soția sa Sara au trecut în Egipt și au fost duși la palatul regal. Aceasta se întâmpla în anul 1047 î.H. Acolo a stat o perioadă de cinci ani (Cartea Jubileurilor). Din Egipt Avram împreună cu Sara și nepotul său Lot s-au reîntors în Neger, a urmat despărțirea de Lot. Nepotul său a rămas în câmpia Iordanului. Avram și-a continuat drumul spre Hebron.

Urmează atacul militar al regilor din Orient, care au venit să înăbușe revolta militară a canaaniților împotrivă regelui. Chedarlaomer care supusese Canaanul. Alianța regilor din Răsărit a pătruns în Canaan. Ei au intrat pe drumul sudic din Mesopotamia spre Canaan și au înaintat spre Transiordania pe Șoseaua Regilor.

Invadatorii urmau să ajungă la El-Paran, dar au fost învinși la Ein-Mishpat (Kadesh). Atunci regele Sodomei și al Gomorei, regele Admeii, regele Te-

beimului și regele din Țoar au venit ca aliați la Marea Moartă.

Destinația regilor din Răsărit era Peninsula Sinai unde se afla spațioportul. Blocarea lor la Kadesh a fost făcută de Avram care după oprirea invadatorilor s-a întors la Hebron. Între timp coaliția răsăriteană au ocupat Sodoma și Gomora și l-au luat prizonier și pe Lot, repotul lui Avram. Acesta a plecat după invadatori și i-a ajuns lângă Damasc, învingându-i și eliberându-l pe Lot. Urmează bombardarea orașelor de pe malul Mării Moarte de către coaliția răsăriteană.

Răutatea orașelor din Câmpia Iordanului era descrisă că au părăsit Legământul cu Dumnezeu și începuseră să se închine la alți zei. Ele trecuseră de partea lui Marduk și a fiului său Nabu care se refugiase acolo. Regii din Răsărit au declanșat șapte arme nucleare supra orașelor canaanite. Aceste arme au fost aduse de anunnaki la reîntoarcerea lor după Potop și ele au fost adăpostite sub pământ în munți. Prima țintă era de fapt Peninsula Sinai unde se găsea spațioportul. Anunnakii, care păzeau spațioportul, au fost preveniți și s-au înălțat spre bolta cerească. Muntele în care erau instalate echipamentele de comandă a fost distrus, platformele de lansare a navetelor cosmice au fost distruse.

După acest cataclism nuclear, anunnakii au părăsit definitiv Pământul. Aceasta se întâmpla în anul 2024. Vântul radioactiv a distrus apoi toate orașele din Sumer: Ur, Uruk, Nipur, Eridu care au fost pustiite.

Din cuprinsul cărții se remarcă relația deosebită

pe care strămoșii poporului evreu au avut-o cu anunnakii, adică cu nefilimii care au venit pe Pământ. Aceștia s-au căsătorit cu fete ale strămoșilor evreilor după revenirea lor pe Pământ după ce l-au protejat pe Noe, strămoșul evreilor anunțându-l de venirea Potopului pentru care au construit în mod special „o navă specială", probabil un „submarin". Evreii își au originea în Țara Sumerului, acolo unde anunnakii au contribuit la apariția primei civilizații umane.

După împărțirea pământului făcută de ei copiilor lui Noe și descendenților acestora, teritoriul Canaanului, „Țara Făgăduinței", a fost reținut pentru folosința anunnakilor unde au conviețuit o bună perioadă de timp cu strămoșii evreilor.

În Biblie se spune cum Dumnezeu a luat parte la războiul evreilor cu filistenii. Acest Dumnezeu a fost anunnaki, așa s-ar putea explica și de ce poporul evreu a fost „poporul ales al lui Dumnezeu".

Explicația este foarte probabilă căci Dumnezeu din cer care este „duh" nu putea lua parte efectivă la războiul evreilor, mult mai plauzibil este ajutorul dat de extratereștrii de pe Pământ, adică de anunnaki.

Clonarea umană

Am descris pe parcursul cărții că extratereștrii veniți pe Pământ au clonat primul om; plecând de la Homo Erectus ei l-au creat pe Homo Sapiens, strămoșul omului pe Pământ. Deși am mai scris o carte intitulată „Clonarea omului – începutul sfârșitului" am găsit de cuviință să mai descriu încă o dată tehnica clonării umane care se face în momentul actual de către cercetători din Anglia și Coreea de Sud. Această realizare actuală ne face să acceptăm că o civilizație care acum zeci de mii de ani a făcut zboruri interplanetare era capabilă să facă clonarea umană. Deși tehnica pământenilor face explorări spațiale ea nu a reușit să facă călătorii interplanetare, cu excepția călătoriei pe Lună. Decalajul tehnic între pământeni și extratereștri este evident.

Cu toate că genetica a apărut ca știință la începutul secolului al XX-lea, primele observații privind ereditatea sunt mult mai vechi. În antichitate, în Mesopotamia, oamenii au reușit să creeze soiuri de plante și rase de animale. Pe o tăbliță de piatră veche de 5000 de ani găsită în localitatea Elam, lângă orașul Ur din Caldeea, este reprezentat pedigriul a cinci generații de cai cu indicații referitoare la modul cum se transmit la urmași forma capului și a copitei.

În tăblițele sumeriene, asiriene și hitite se găsesc

indicații practice referitoare la analizarea plantelor și animalelor. În Babilon și Asiria în timpul regelui Hamurabi, se făceau polenizări artificiale și hibridări la palmieri.

Din Mesopotamia și Asiria ne-au rămas scrieri cuneiforme privind ereditatea umană.

În mitologia hindusă se arată că unele calități omenești ca forța, robustețea și înțelepciunea sunt ereditare.

Fecundarea normală a ovulului se produce când un spermatozoid și un ovul se unesc, devenind o nouă celulă în locul celor două celule care au existat anterior.

Există proprietăți care diferențiază celulele germinative adică spermatozoizii și ovulele și toate celelalte celule ale organismului numite celule somatice dar și aceste celule poartă același material genetic distribuit în 23 de perechi de cromozomi adică molecule de ADN. Un membru al fiecărei perechi de cromozomi vine de la mamă, iar celălalt de la tată. Cei doi membri ai fiecărei perechi de cromozomi sunt echivalneți unul cu celălalt 99,9%, dar fiecare spermatozoid și fiecare ovul poartă o compoziție diferită a materialului genetic, a genomului uman, din această cauză părinții nu au doi copiii identici genetic.

După ce are loc ovulația, ovulul părăsește ovarul și se angajează să parcurgă trompa uterină, unde rămâne receptiv pentru spermatoziod 20 de ore. Dacă nu se întâlnește cu spermatozoidul, ovulul degenerează, el va trece din trompă în uter și apoi va fi eliminat în

afara organismului împreună cu mucoasa uterină odată cu menstruația.

Dacă raportul sexual se produce în intervalul de o zi înainte sau după ovulație, spermatozoizii își vor croi drum către ovulul din trompa uterină.

Din milioanele de spermatozoizi, prin șansă unul va ajunge primul la ovul.

Ovulul este înconjurat de un înveliș numit zona pelucidă, ovulul este ca o minge care plutește în interiorul zonei. După ce spermatozoidul și ovulul se ating, începe procesul de fuziune. În acest scop, membrana ovulului înconjoară spermatozoidul și îl înglobează, la început intact, după aceea spermatozoidul se dezintegrează. După aceea, această zonă pelucidă se îngroașă și nu mai permite intrarea altui spermatozoid. Dacă din întâmplare a reușit să mai pătrundă un spermatozoid, ovulul supraîncărcat cu material genetic va muri în câteva zile. Una dintre primele sarcini ale ovulului fertilizat este aceea de a reduce la jumătate materialul genetic al mamei, proces început în ovar dar nefinalizat.

Nucleul spermatozoidului se mărește pentru a ajunge la dimensiunile nucleului ovulului, fiecare are câte o jumătate din materialul genetic pe care îl au nucleii normali din celulele somatice. De aceea ei au fost numiți *pronuclei.*

Cromozomii din cei doi pronuclei se duplică separat iar apoi copii ale fiecăruie se unesc în adevărații nuclei formați după prima diviziune celulară. După aceea, în fiecare dintre cei doi nuclei prezenți în

embrionul bicelular, se amestecă pentru prima dată setul complet de 46 de cromozomi umani. De aici înainte începe dezvoltarea embrionului.

Acest embrion este viu, este uman dar nu reprezintă încă viața umană.

Identitatea biologică a unui individ uman nu este constituită în momentul formării zigotului. Trebuie să treacă câteva ore până când zigotul își eliberează jumătate din ADN-ul matern.

Pentru o perioadă de două săptămâni, este posibil că embrionul în dezvoltare să se separe în două, trei sau chiar patru fragmente, fiecare să se transforme într-o ființă umană, diferită de cealaltă. De unde apar aceste vieți suplimentare?

În clonare nu există concepție, noul embrion este format prin adăugarea la materialul genetic complet al unei celule adulte, numai a citoplasmei unui ovul nefertilizat. Viața umană poate începe în absența concepției, atunci din punct de vedere științific nu putem spune că concepția marchează începutul vieții umane.

Embrionul nu este echivalent moral cu o ființă umană, dar merită respect. Dar embrionul nu are sentimente căci acestea nu pot avea loc fără să se formeze sistemul nervos, cu toate acestea embrionul are potențialul de a forma o ființă umană.

Fiecare celulă din corpul nostru are potențialul de a forma o nouă viață umană.

La începutul celei de a doua zi după fuziunea *ovulului cu spermatozoidul, embrionul are două celule, fiecare se divide dând patru și fiecare dintre*

acestea se divide din nou pentru a produce un total de opt celule până la mijlocul zilei a treia. Fiecare dintre cele opt celule are potenţialul de a deveni un embrion şi de a da naştere unei vieţi umane distincte.

În stadiu de 16 celule dispare uniformitatea. Din acest moment celulele exterioare se diferenţiază în celule ce vor forma placenta.

Diferenţierea produce o reducere a potenţialului celular în sensul că celulele din exterior care urmează să formeze placenta nu se mai pot dezvolta către alte ţesuturi.

Odată ce o celulă s-a diferenţiat, toate celulele ce derivă din ea şi la fel urmaşele acestora vor rămâne diferenţiate.

Până la formarea unui ţesut adult celulele suferă multiple diferenţieri, de fiecare dată ele suferă o reducere a potenţialului lor şi nu mai pot produce o altă evoluţie celulară. Majoritatea celulelor din organism sunt diferenţiate terminal. Dar întotdeauna vor exista celule chiar la un adult matur care rămân într-un stadiu incipient de diferenţiere, ele sunt denumite „celule stem". Acestea reprezintă o sursă pentru ca prin diferenţiere să formeze diferite ţesuturi ale organismelor pentru a asigura viaţa.

O celulă diferenţiată nu îşi pierde nici o informaţie genetică. Fiecare celulă somatică din organism are un set complet de 46 de cromozomi cu tot ADN-ul care a fost prezent în nucleul embrionului cu două celule din care au luat naştere.

Fiecare celulă este programată să utilizeze numai

o mică parte din informația totală pentru a se menține în viață și pentru a îndeplini sarcinile pentru care a fost proiectată prin evoluție. Celulele funcționează diferit pentru că sunt programate să utilizeze părți diferite ale aceleiași informații genetice totale.

Celulele se diferențiază ca răspuns la variate tipuri de semnale. Semnalele pot fi transmise între celulele care se ating sau între celulele aflate la distanță.

Toate aceste semnale sunt molecule specializate. Fiecare celulă este acordată pentru a prelua semnalele care îi sunt destinate. Semnalele produc modificări în programulu genelor pe care le utilizează.

În zilele a 7-a, a 8-a după fertilizarea în peretele zonei pelucide apare o ruptură prin care embrionul alunecă afară, producându-se fenomenul de eclozare și începe fenomenul de invadare. Embrionul invadează peretele uterin și-și formează placenta.

Începând cu ziua a 14-a sau a 15-a, după fertilizare începe dezvoltarea fătului dar nu întregul embrion devine făt, căci o parte devine placentă și alte structuri auxiliare.

În regiunea embrionară care va deveni făt, o linie de celule se diferențiază într-o structură numită „linia primitivă", precursor al măduvei spinării și al coloanei vertebrale, odată cu acest eveniment nu mai pot apărea gemeni. Din a 15-a zi se formează o singură ființă umană sau nici una. Din acest moment organele corpului încep să se dezvolte rapid. În ziua a 28-a, inima începe să bată iar celulele sanguine primitive se mișcă prin arterele și venele embrionare și începe

dezvoltarea creierului. Embrionul are o lungime de 6cm, între 6 și 8 săptămâni embrionul se transformă într-o ființă umană miniaturală, putem spune de acum că embrionul s-a transformat în făt.

Până la 3 luni, organele interne ale fătului sunt identice cu ale adultului, iar cortexul și-a început dezvoltarea, fătul nu percepe durerea în acest stadiu.

Dar când are fătul un suflet?

Toma d'Aquino spunea că acest moment este la 6 săptămâni pentru băieți și 13 săptămâni pentru fete.

Biserica catolică privea până în acest moment fătul ca o parte din corpul mamei, iar moartea sau eliminarea lui nu prezenta nici un interes.

La 6 luni și jumătate, fătul devine viabil și creierul este conectat. Fătul își dezvoltă capacitatea de a supraviețui în afara uterului, plămânii încep să funcționeze pentru prima dată iar cortexul cerebral devine funcțional și totodată conștiința umană, apare gândirea umană. Conștiinta apare devreme dar nimeni nu știe exact când.

În 1990 numărul de nașteri prin ferilizarea in vitro au fost de 2345 și în 1993 a crescut la 6870.

Programe asemănătoare au apărut în SUA, Australia, Franța, Belgia, Olanda și Marea Britanie, apoi în alte 38 de țări cum ar fi Malaezia, Pakistan, Thailanda, Egipt, Venezuela și Turcia. Numărul total de copii născuți prin fertilizare *in vitro* este estimat la 150.000 la sfârșitul anului 1994, la sfârșitul anului 2005, numărul total este de 500.000 de copii, născuți astfel.

Clonarea

„Să facem om după chipul nostru,
după asemănarea noastră"

Geneza 1-26.

În ultima zi a lunii februarie 1997 lumea a fost înștiințată de un progres tehnologic care a zguduit biologia și filozofia. În acea zi s-a anunțat nașterea mielului Dolly, clonat direct dintr-o singură celulă prelevată din țesutul mamar al unui donator adult. Acest fapt a schimbat concepția despre viață.

S-a deschis posibilitatea tehnică a clonării umane.

Teoretic, cel mai simplu mod de a rezolva problema ar fi extragerea materialului genetic dintr-o singură celulă cutanată, îndepărtarea semnalelor proteice și plasarea materialului genetic în citoplasma unui ovul din care a fost îndepărtat materialul genetic. Citoplasma ovulului conține toate semnalele proteice particulare necesare pentru începerea programului embrionar al expresiei genetice, aceste semnale s-ar atașa de ADN și ar fi inițiată dezvoltarea către o clonă a individului care a donat genele adulte.

În 1993, Jerry Hall și Robert Stilman au clonat embrionii umani.

Este sau nu este clonarea omului împotriva dorinței lui Dumnezeu sau incorectă moral?

O echipă de geneticieni britanici au anunțat în 1997 nașterea mai multor miei purtând o genă umană. Este o combinație între clonarea cu ingineria genetică.

Dezvoltarea tehnică și realizarea clonării omului ne convinge că descrierile din textele sumeriene, asiriene și mesopotamiene privind clonarea mai întâi a lui Homo Erectus pentru realizarea lui Homo Sapiens de către extratereștrii veniți pe Pământ este cu totul credibilă.

Esența vieții umane nu se poate totuși găsi în moleculele inerte de ADN ci în mintea umană, în sufletul omului, iar acest suflet vine de la Dumnezeu.

Sufletul este însăși esența vieții, așa cum a fost creată de Dumnezeu. El este o entitate de energie a luminii, vie și indestructibilă. Sufletul poate avea un corp material fizic, un corp eteric sau un corp astral sau poate să existe numai ca spirit liber. Sufletul este expresia dragostei lui Dumnezeu, el conține însăși esența lui Dumnezeu.

Sufletul este forța ce stă în spatele a tot ce există pe Pământ, este forța vieții tuturor creațiilor lui Dumnezeu. El este dotat cu inteligență, opțiuni și idealuri.

Conștiința sufletului are capacitatea de a atinge toată cunoașterea care există în Creație.

Sufletul este cel ce ne dă conștiința minții și care face parte dintr-un câmp mental universal, dintr-o minte universală.

Trupul este numai un vehicul trecător pe care îl folosește sufletul. Nu trupul formează sufletul, sufletul

formează trupul pe care îl reține pentru a-l utiliza, numai prin suflet putem imagina ceea ce gândim, căci prin gând dumnezeiesc s-a creat lumea.

După moarte sufletul pleacă în planul astral pe o treaptă corespunzătoare formelor de gândire pe care le-am trăit pe Pământ; sufletele oamenilor care au trăit la cele mai joase nivele de energie, obsedați de avere și de putere cu însușiri intens negative, sunt duse în planul astral cu energia cea mai densă, adică aproape de Pământ, prin liberul arbitru pe care l-au avut, ele singure și-au ales acest nivel de energie astrală.

Sufletele care pe Pământ au avut o energie de lumină pot ascensiona în planurile înalte ale lumii invizibile din planul astral. Acesta este destinul sufletului oamenilor care se nasc în mod normal pe Pământ.

Clona va avea un suflet? Creșterea și dezvoltarea organismului unei clone se desfășoară pe baza unor informații inconștiente pe care le are substanța vie, comună tuturor ființelor vii celule sau țesuturi.

Organismul clonei se dezvoltă preluând vârsta pe care o are informația genetică în momentul prelevării ADN-ului din celula ce trebuie clonată. Din vârsta pe care trebuia să o aibă ADN-ul preluat de la donator trebuie să scădem timpul care a trecut de la nașterea sa până în momentul clonării. Timpul rămas este cel pe care îl are de parcurs viața clonei, astfel se deduce că viața clonei va fi mai lungă dacă se clonează un copil sau un tânăr și mai scurtă dacă se clonează un adult sau un bătrân. Dacă clona nu are suflet, ea nu poate avea nici emoții, ea este obligată să preia și să

manifeste emoţii adecvate mediului în care se află, conformându-se cerinţelor acestuia.

Legătura cu Dumnezeu nu există pentru că clona nu are spirit, îi lipseşte scânteia divină.

Acest spirit este arhitectul dezvoltării corpului fizic al embrionului.

Prin regresie în timp sub hipnoză s-a reuşit să se contacteze acest spirit şi conştiinţa lui şi s-a constatat că spiritul ştie în permanenţă ce se întâmplă cu dezvoltarea embrionului uman şi ştie totul despre viaţa lui interioară, este conştient de sine, ştie ce se întâmplă în afara corpului mamei şi îi cunoaşte gândurile.

Cercetătorul german Torvald Defletson din München, în cartea sa *Viaţa ca o şansă*, constată aceleaşi fapte prin altă metodă, prin meditaţie.

Spre deosebire de hipnoză care suprimă conştientul, prin meditaţie conştientul nu este suprimat, individul nu reacţionează la excitaţia externă, dar se ascultă pe sine însuşi cu o conştiinţă deplină.

Spiritul îşi aminteşte toate evenimentele din viaţa actuală, dar şi din alte vieţi anterioare.

Se poate ajunge la momentul propriei sale concepţii. La început vede dormitorul părinţilor săi şi retrăieşte cu ei legătura lor intimă. El simte apoi cum este atras într-un vârtej energetic ce se roteşte de la stânga la dreapta şi cum pătrunde într-un loc întunecos şi limitat.

Clarvăzătorii văd deasupra capului viitoarei femei *gravide o „gogoaşă" energetică la circa doi metri care are dimensiunea unui copil la naştere.*

Conștiința omului este prezentă la crearea corpului său, așa cum asistă și la înmormântarea lui. Conștiința astrală a omului cu care putem vorbi prin meditație știe în orice moment ce se întâmplă în interiorul corpului embrionului uman. El știe înaintea mamei că aceasta a rămas gravidă și știe ce sex are copilul. El ne comunică momentul când inima embrionului începe să bată și ne comunică când începe să se formeze fiecare parte din organismul său.

Spiritul care se reîncarnează aduce cu sine întreaga maturitate și cunoștințele acumulate în nenumăratele sale reîncarnări. Este posibil ca conștiința nou-născutului să fie mai în vârstă și mai înțeleaptă decât a propriilor părinți.

Conștiința copilului percepe gândurile părinților și ale anturajului. Deși scoarța cerebrală nu s-a format la un embrion de 2-3 luni, conștiința spiritului realizează dacă mama sa a pus în gând să-l scoată afară printr-un chiuretaj. El face ca embrionul să intre într-o agitație Deși el nu simte încă dureri până la vârsta de 5 luni, în momentul când medicul pătrunde în cavitatea uterină el simulează un strigăt de ajutor; este „strigătul mut al embrionului".

Spiritul controlează ceasul biologic de dezvoltare al embrionului. El știe locul și timpul când trebuie să se formeze fiecare organ al corpului.

Proorocul Ieremia (Ieremia 1.5) spune cuvintele lui Dumnezeu: „Înainte de a te fi zămislit, în pântece te-am cunoscut și încă înainte de a ieși din pântece te-am sfințit și te-am numit prooroc pentru popoare".

Apostolul Pavel spune: „Dumnezeu m-a ales din pântecele mamei mele și m-a chemat prin harul său să descopere pe fiul său întru mine pentru ca să-l binevestesc la neamuri" (*Galateni* 1, 15-16). Respectul pentru viață era sacru pentru primii creștini.

Dreptul roman prevedea dreptul la viață al fiecărei ființe umane din însăși obârșia ei. Ființa omenească începe să existe din momentul fecundării ovulului de către spermatozoid.

Din acel moment ea este desăvârșită și unică. Este unică pentru că este absolut întotdeauna în toate părțile ei, pentru că nu se poate înlocui sub nici o formă cu nimic altceva.

Spiritul și conștiința sa conduc dezvoltarea copilului în viața intrauterină. În comunicarea cu conștiința spiritului el va spune: „Eu sunt mic cât o sămânță de măr, dar eu deja sunt eu, cu toate că nu m-am format, eu știu deja sexul meu".

El își vede toate organele care se formează. Dezvoltarea organelor embrionului și specificitatea țesuturilor respective are loc în urma receptionării de către celule a unor semnale specifice dezvoltării fiecărui țesut în parte.

În mod normal, când un embrion crește prin producerea de noi celule, el se și dezvoltă, acesta fiind procesul prin care celulele se diferențiază în diferite tipuri de țesuturi.

Calea dezvoltării este destul de strictă.

Problema critică este că creșterea și dezvoltarea sunt cuplate, nu se poate obține una fără alta. Dar în

1981, embriologi din SUA și din Anglia au reușit să obțină creșterea fără dezvoltare în vase de laborator. Ei au reușit să facă celulele embrionare să creadă că fac parte încă dintr-un embrion foarte tânăr, într-un stadiu în care ar trebui ca diviziunea să se producă fără diferențiere. În acest mediu un embrion va continua să se dividă producând milioane peste milioane de celule identice care sunt înghețate în sensul dezvoltării în același stadiu embrionar, timpuriu.

Savanții numesc aceste celule ***Stem*** sau celule ***Es***. Tehnologia celulelor Es este un mod de a extinde embrionul până la o masă de țesut nediferențiat de orice mărime este nevoie. După aceea devine posibilă transformarea acestei mase nediferențiate în țesutul dorit, acest lucru se obține prin utilizarea unor semnale moleculare particulare.

Aceste semnale pot fi utilizate pentru a le împinge în mod controlat pe anumite căi de diferențiere. De exemplu, unele semnale pot fi utilizate pentru a le transforma în celule ale măduvei osoase și altele pentru transformarea în celule nervoase primitive.

Savanții vor descoperi ce semnale sunt necesare pentru a converti celelalte embrioane în orice țesut care există în organismul uman adult, astfel se pot trata diferite boli cardiace, hepatice, arterioscleroza, Parkinson și alte boli.

Clonarea nu este inginerie genetică, aceasta este procesul prin care se modifică sau se adaugă anumite gene la materialul genetic prezent în embrion producând alte caracteristici, pe care altfel nu le-ar fi avut.

Deocamdată, ingineria genetică nu se aplică la om fiind riscul de producere a mutaţiei cauzate de boli sau monstruozităţi. Tehnica actuală nu a ajuns în acest stadiu dar cu mii de ani în urmă nefilimii veniţi pe Pământ în Mesopotamia au folosit inginerii genetice obţinând fuziunea celulelor. Ei au reuşit să obţină un cap de animal sau trup de animale cu cap de om. Sfinxul din Egipt care reprezintă un cap de om cu trup de taur, ghiare de leu şi aripi de vultur, a fost făcut pentru a transmite posterităţii stadiul în care au ajuns nefilimii în creaţiile lor de inginerie genetică.

După cinci luni, de la anunţarea naşterii oiţei Dolly pe 25 iulie 1997, s-a anunţat că s-a reuşit producerea de miei purtând o genă umană.

Fenomenul clonării se bazează pe proprietăţile speciale pe care le are ovulul, în special citoplasma ovulului.

Ovulul este singura celulă din organism care are în citoplasma sa, ceva ce nu există în alte celule. Acesta este ADN-ul mitocondrial, deci un ADN care există în protoplasma şi nu numai în nucleu.

Sunt indicaţii că în ovulele enucleate, cantitatea de ADN citoplasmatic se dublează în câteva ore, având deci o replicare independentă de nucleu. ADN-ul mitocondrial din ovul s-a numit „Eva mitocondrială".

Nici o celulă somatică din organismul uman sau din spermatozoid nu are ADN mitocondrial.

De reţinut că evreii, care se consideră a fi poporul ales al lui Dumnezeu, nu se consideră evrei, decât dacă mama lor este evreică, chiar dacă tatăl lor este evreu.

Cine le-a dat lor aceste cunoștințe foarte avansate despre structura ovulului? Poporul evreu, strămoșii lui care au plecat din Sumer, au fost în contact cu civilizația extraterestră care a venit pe Pământ și care a clonat omul primitiv și a făcut și fuziunea celulei. În mod sigur, ajungându-se la acest nivel de dezvoltare a cunoștințelor genetice, cunoșteau structura ovulului și prezența ADN-ului mitocondrial în citoplasma ovulului.

În procesul de inginerie genetică extratereștrii veniți pe Pământ au reușit să facă fuziunea celulară.

Aceasta a fost descrisă de eruditul preot-cronicar babilonian Berosus în secolul al III-lea înaintea erei noastre, el l-a descris pe Oannes, binefăcătorul civilizației populației vechiului Sumer, ca având trup de pește și picioare de om, sub capul de pește ar fi avut însă cap de om. A fost Oannes un Celest îmbrăcat în costum de astronaut, întrucât venise de la o altă atmosferă? Această reprezentare se găsește la Nimrud și este după un basorelief antic asirian.

Din Cartea lui Enoh rezultă că extratereștrii i-au învățat pe oameni să facă arme, săbii, cuțite, scuturi, platoșe, oglinzi, cum să-și vopsească sprâncenele și să folosească pictrele prețioase.

Amazarek i-a învățat vrăjitoria, magia neagră și magia albă.

Armes i-a învățat cum să dezlege vrăjitoriile. Tamiel i-a învățat astronomia, Asaradel – mișcările Lunii, iar Kasyde i-a învățat pe oameni cum să omoare un copil în pântecele mamei.

Extratereştrii i-au învăţat pe oameni că există un Dumnezeu care a creat lumea şi că există o ierarhie cerească a îngerilor: *Serafimi, Heruvimi, Ophamini* care nu dorm niciodată şi păzesc tronul gloriei. Apoi, în afară de aceştia există nenumăraţi îngeri, mii şi mii de miliarde.

Mihail, Rafael, Gabriel şi Phaniel şi îngerii sfinţi se află în cerurile superioare.

Extratereştrii i-au învăţat pe oameni să facă arme şi podoabe, doctoriile, ghicitul, mineritul dar şi felul cum să producă moartea oamenilor şi avortul.

Ei i-au învăţat pe pământenii cum să folosească scrisul, hârtia, cerneala, i-au învăţat pe oameni că există şi o lume a spiritelor. Spiritele rele pot produce moartea şi diverse boli prin acţiunea vrăjitoriei.

Principalul mijloc de a scăpa de acţiunea lor este descântecul şi vrăjile de dezlegare care trebuie făcute noaptea la lumina torţelor. Aceste descântece erau cunoscute mai ales în oraşul Eridu, primul oraş pământean construit de nefilimi.

Descântecele se adresau demonilor, cerându-le să fugă din trupul bolnavului. Se făceau adevărate exorcizări, practici pe care le-au preluat asiro-babilonienii.

O mare putere în producerea actului de vrăjitorie o avea saliva omului pe care i-o furau. Cu aceasta se produceau certuri în familie, divorturi şi diverse boli. Era folosită tămâia pentru alungarea demonilor şi, de asemenea, în descântecul la dezlegare se folosea ceapa: *aşa cum se desfac foile cepii să se desfacă şi vrăjile omului.* Se făceau chipuri de oameni pe care vrăjitorul

le ardea în foc ca să-l omoare pe omul căruia i se adresa vraja. Toate aceste date s-au găsit pe mii de tăblițe sumeriene, fiind cunoscute în Sumer, Akadia, Hitiția și Babilon, de unde le-au împrumutat și strămoșii evreilor. Foarte activă era vrăjitoria cu „păpușa magică". Se modela din argilă un mic chip de om pe care îl închipuiau că este al omului ce urma să fie vrăjit. Păpușa se ardea în foc sau era străpunsă cu un cuțit sau cu alt instrument tăios provocând boala sau chiar moartea omului.

Tălmăcirea viselor pe care o cunoșteau sumerienii o învățaseră de la nefilimi. Aceste vise erau uneori dirijate. Acestea erau practicate în temple, lângă oracole sau lângă morminte cu intenția ca spiritele mortului să-i aducă în vis ceea ce se dorea. Ei spuneau că visul este o comunicare făcută de zei. În Babilon, această tehnică numită a „incubației" se practica în Templul lui Marduk; se citează faptul că atunci când Alexandru Macedon s-a îmbolnăvit în Babilon, mai mulți generali ai lui au dormit în templu cu intenția de a visa leacul pe care trebuiau să-l primească în vis.

Cea mai importantă comunicare făcută de nefilimi pământenilor a fost aceea care se referă la existența unei lumi spirituale paralelă cu lumea materială; această lume spirituală este formată din ierarhiile cerești ale îngerilor și de spiritele oamenilor morți care nu dispar odată cu moartea fizică. Există o influență reciprocă între lumea spirituală și oameni, prin puterea gândului. Spiritele angelice și cele malefice pot influența viața oamenilor. Această idee a fost preluată la

toate popoarele din Mesopotamia dar şi de alte popoare, fenicienii, canaanienii, evreii şi egiptenii.

În Biblie sunt citate cazuri referitoare la chemarea spiritelor morţii pentru a afla date prezente sau viitoare. Cu acestea se ocupau în special magicienii şi vrăjitorii. Astfel se semnalează că regele Saul s-a dus la Endor să consulte o femeie ce chema morţii, el i-a cerut femeii canaaniene să-l cheme pe Samuel.

Un prezicător canaanian, Balan, primea mesaje orale din partea Divinităţii, el avea aceste viziuni în stare de veghe cu ochii deschişi, la fel cum procedau şi magicienii în comunitatea eseniană de la Qumran.

Proorocii canaanieni şi evrei preziceau viitorul pretinzând că au comunicări de la Dumnezeu, ei prezicând în stare de extaz. Mulţi profeţi trăiau în peşteri izolaţi de unde făceau călătorii astrale cu conştiinţa lor. Sunt citate cazurile lui Pitagora care a trăit 27 de zile într-o grotă din Muntele Ida din Insula Creta, alte cazuri celebre sunt Apolonius din Tiane, Mani, fondatorul Maniheismului şi Mitra.

În *Cartea Formării*, Sefer Yetira, atribuită patriarhului Abraham, se arată învăţăturile date de Dumnezeu lui Adam în timpul somnului pentru a-i permite să numească Creaţia.

Aceste date se găsesc în *Cartea Cabalei* care descrie cele 32 de căi ale înţelepciunii pentru a permite o mai bună înţelegere a construirii Universului şi a *Misiunii Omului.*

Dumnezeu este inaccesibil, En-Sof infinitul, când acesta se revelează omului, el este Sechina. Uniunea

dintre En-Sof cu Sechina este concepută de cabaliști ca o unire sexuală, alții fac din această unire Primul Gând. Talmudul spune că a coborât de 10 ori pe Pământ, iar atunci când se manifestă se așază pe capul omului, de aceea un credincios va evita să aibă capul descoperit.

Între Dumnezeu și om se află 10 inteligențe intermediare: *coroana, înțelepciunea, inteligența, compasiunea sau măreția, justiția sau dreptatea, frumusețea, victoria sau eternitatea, gloria, temelia și regatul.*

Acestea formează inteligența lui Dumnezeu, fiecare dintre aceste inteligența primește inteligența celui de deasupra și o comunică celei ce se află dedesubt, ultima primește influxul tuturor și le transmite lumii.

Unirea dintre *frumusețe* și *regat* produc sufletul omului. Cabala admite diviziunea tripartită a omului. Sufletul omenesc este desemnat prin trei nume: *spirit vital* (Nefes), *spirit intelectual* (Ruah) și *sufletul* (Nesama).

Toate alcătuiesc un tot, deși fiecare se găsește într-o regiune diferită a trupului.

Spiritul vital se găsește lângă corp până când acesta se descompune în pământ.

Spiritul intelectual ia înfățișarea pe care trupul o are pe Pământ formându-i un înveliș, el percepe fericirea.

Sufletul (Neșama) urcă la Cer, de unde a venit, fiind în legătură cu Divinitatea.

Cabala admite transmigrația sufletului. Sufletul

unui mort se poate asocia cu sufletul unui om viu, sufletul se poate reîncarna în bărbat sau femeie.

De remarcat, că toate religiile descriu în partea ezoterică a lor aceeași alcătuire a ființei umane și creștine și budiste și islamice. De unde au primit toate aceste cunoștințe comune? Sursa lor este în Sumer, acolo unde au aterizat pentru prima dată extratereștrii (nefilimii).

O particularizare a învățăturii din Cabala evreilor este aceea că sufletul unui mort poate coabita cu sufletul unui om viu în același timp. Aceasta este o descriere numai a Cabalei. Cabala descrie slujitorii lui Dumnezeu ca fiind Metatron și Sinoalfon, care îi conduc pe îngeri, iar Samuel conduce ordinul demonilor. În Cabala se descrie că onanismul este provocat de un demon numit Tas-Tupa.

După un calcul bazat pe Psalmul 90,7, fiecare om are1000 de demoni la dreapta sa și 10.000 la stânga. Dar sunt și îngeri care pot fi invocați în apărarea omului: Gabriel, îngerul fericirii, Haraziel, îngerul farmecelor, Iehoel, îngerul cunoașterii, Negraniel, îngerul fanteziei.

Susținătorii Cabalei descoperiseră cu multe secole înaintea astronomilor că Pământul este rorund și că se învârtește în jurul Soarelui. Tot aceștia constată că fizionomia omului este cartea în care sunt înscrise faptele și stările lui de suflet.

Bărbatul care seamănă cu o femeie este lipsit de calități virile, iar femeia care seamănă cu un bărbat

este lipsită de calități feminine. Însuși chipul anunță conformația sexului.

Părțile corpului au între ele o reciprocă corespondentă. De exemplu, deschiderea gurii și grosimea buzelor sau micimea lor arată care este deschiderea părților rușinoase ale femeii și mărimea sau micimea buzelor lor, cum de altfel nasul arată cum este membrul viril. Dacă părul pubian nu este des, este fin și drept, bărbatul nu este nici senzual, nici fecund. Se zice că membrul viril îndreptat spre stânga zămislește copii de parte bărbătească, pentru că aruncă sămânța în matricea femeii pe partea dreaptă, dacă se îndreaptă spre partea dreaptă, zămislește copii de sex femeiesc.

Referitor la acest aspect, Piedro Pompanazi din Padova spune că un cuplu poate să predetermine sexul copilului, dacă doresc un băiat soțiii trebuie să se gândească la un băiat, atunci când fac dragoste sau la o fată dacă părinții doresc fată.

Considerându-se mult timp că prin sex Eva a adus păcatul strămoșesc, au fost la începutul Creștinismului, păreri care au văzut sexul ca un păcat de origine satanică.

Astfel Marcion era un moralist extrem de auster, el nu acordă botezul decât celor care jurau să nu se căsătorească sau tinerilor căsătoriți care jurau să renunțe la actul sexual.

În tratatul său despre botez, Tertulian o ocărăște pe creștina Quintila care avea dreptul de a predica și de a boteza.

Cultul persan al lui Mitra practicat public la Roma în timpul domniei lui Traian avea șapte grade de inițiere pentru bărbați, dar nici unul pentru femei care erau excluse.

Erotismul creștin ezoteric animă o dialectică a înfrânării și neînfrânării mergând de la o extremă la alta. Astfel Encratiții, sectă întemeiată în 172 de Tatran, propovăduiau desprinderea de materie până într-acolo încât să decreteze căsătoria o invenție diabolică.

Mesalienii din sec. al IV-lea, cu inițiatorii Adolf și Sampes, își permiteau toate dereglările sexuale cu condiția de a fi ajuns mai înainte la apa theia, adică insensibilitate după trei ani de asceză. Ei credeau că nu păcătuiesc dacă fac dragoste fără să simtă nimic.

De unde au venit extratereștrii pe Pământ

Planetele Sistemului solar

Soarele este la o distanță de 149 de milioane de km de Pământ. Este o masă incandescentă de materie, de 1 milion de ori mai mare decât Pământul, într-o continuă activitate termo-nucleră. În fiecare secundă se dezintegrează 4 milioane de tone de hidrogen.

În apropierea nucleului său temperatura este de 13 milioane de grade Celsius.

Flăcările exploziilor solare sunt aruncate la mii de km în spațiu, aruncând electroni și fotoni, ca un vânt solar care se îndreaptă către toate planetele sistemului solar.

Exploziile solare se produc la un ciclu de 11 ani și acestea au o influență mare asupra activității psiho-sociale ale oamenilor.

În apogeele exploziilor solare de 11 ani are loc o mai mare frecvență a diferitelor boli, cum ar fi tuberculoza pulmonară, trombozele arteriale și venoase, infarcte de miocard, accidente rutiere și accidente miniere.

Modificările terestre se observă la 2 zile după furtuna magnetică.

Planeta Mercur

Este planeta cea mai apropiată de Soare.

Masa planetei este mică, din această cauză forța ei gravitațională este de 4 ori mai mică decât cea a Pământului. Planeta este lipsită de atmosferă. Rotația axială este lentă de 58,7 zile. Variația de temperatură este cuprinsă între +350° ziua și –173° noaptea.

Distanța planetei Mercur față de Soare este de 57 milioane 850 mii km, perioada de revoluție este de 87,97 zile.

Masa planetei este de 4,4 ori mai mare decât masa Lunii având un diametru de 4800 km adică de 1,4 ori mai mare decât al Lunii.

Forța gravitațională pe suprafața planetei Mercur este de 2,2 ori mai mare decât pe Lună.

Planeta Mercur este la 91 milioane km de Pământ.

Planeta Marte

Această planetă are diametrul de 6.790 km. Masa planetei este de 1,107 din cea a Pământului, de 8,6 ori mai mare decât cea a Lunii și de 3 ori mai mare decât masa planetei Mercur.

Atracția gravitațională este de 2,27 ori mai mare decât pe Lună, egală cu cea de pe Mercur. Planeta Marte este de 4 ori mai îndepărtată decât planeta Mercur.

Are atmosferă dar foarte rarefiată.

Temperatura este în jur de +272 grade ziua și –200 grade noaptea.

Perioada de rotație în jurul axei sale este de 24 ore, 37 minute și 23 secunde, iar perioada de revoluție este

de 687 de zile față de 368 zile și 6 ore cât are Pământul.

Planeta Marte are sateliții Phobos și Domos. Distanța de la planeta Marte până la Pământ este de 78 milioane de km.

Planeta Jupiter

Este cea mai mare dintre planetele Sistemului solar având masa egală cu 318,36 masa terestră.

Depărtarea de Soare este de 778 milioane km.

Depărtarea de Pământ este de 628 milioane km.

Rotația în jurul Soarelui este de 11,86 ani tereștri. Raza planetei este de 71.000 km.

Rotația axială este de 10 ore.

Atmosfera este compusă din hidrogen, heliu, metan și amoniac. Temperatura este – 130°C.

Planeta are peste 15 sateliți, primii patru au fost descoperiți de Galileo Galilei în anul 1610.

Planeta Jupiter emană mai multă căldură decât primește de la Soare, ceea ce denotă că centrul ei este metalic și în activitate termonucleară.

Lumina planetei este albă strălucitoare.

Planeta Saturn

Planeta se află la o distanță de Soare de 427 milioane km.

Mișcarea de rotație este de 10 ore și 14 minute.

Mișcarea de revoluție în jurul Soarelui este de 29,5 ani tereștri.

Raza planetei este de 60.000 km.

Este de 95 de ori mai mare decât Pământul, are

foarte mulţi sateliţi care formează patru inele separate între ele prin mici spaţii libere.

Temperatura este de –113°C iar pe suprafaţa satelitului său Titan temperatura este de –150°C. Planeta are atmosfera formată din amoniac îngheţat, argon, heliu şi hidrogen.

Distanţa faţă de Pământ este de 127,5 milioane de km.

Planeta Uranus

Planeta este la o distanţă de 2715 milioane de km faţă de Pământ.

Planeta a fost descoperită prin telescop în 1781 de către Wiliam Herschel.

Mişcarea de revoluţie în jurul Soarelui este de 84 de ani tereştri.

Mişcarea de rotaţie în jurul axei sale este de 10 ore şi 49 de minute.

Diametrul planetei este de 50.800 km.

Masa este de 14,5 ori mai mare decât masa Pământului.

Atmosfera este formată din amoniac, metan şi hidrogen molecular.

Planeta are 5 sateliţi.

Planeta Neptun

Planeta a fost descoperită de francezul Le Verrier în anul 1846.

Distanţa faţă de Soare este de 4 miliarde şi jumătate de km.

Mișcarea de revoluție este de 165 de ani terestri.

Rotația axială este de 15 ore și 40 minute.

Raza planetei este de 24.300 km și de 17 ori mai mare decât a Pământului.

În atmosferă predomină amoniacul.

Distanța față de Pământ este de 4338 de milioane de km.

Satelitul Pământului – Luna

Ciclul lunar este de 29 de zile. O zi într-o noapte pe Lună este de 14 zile terestre, datorită vitezei foarte mici de rotație a Lunii în jurul axei sale.

Luna este de 4 ori mai mică decât Pământul. Distanța Pământ-Lună este de 381.000 km, adică de 60 de ori mai mare decât distanța de pe suprafața Pământului și centrul lui.

Viteza de rotație este egală cu cea de revoluție.

Diametrul Lunii este de 3470 km.

Luna nu are atmosferă. Pe suprafața ei nu se găsește nici apă, nici aer.

Planeta Pământ

Distanța față de Soare este de 149.700.000 de km.

Perioada de revoluție este de 365,5 zile.

Perioada de rotație este de 23 de ore și 56 minute și 4 secunde.

Rotația se face de la vest la est.

Planul Ecuatorului terestru este înclinat pe eliptică cu 23°27'.

Masa Pământului este de 5,974...

Densitatea medie este de 5,5g/cm^3.

Suprafața uscatului reprezintă 28, 7%.

Suprafața mărilor este de 75,3%.

Scoarța terestră are o grosime de 5-15 km sub domeniul oceanic și 50-80 km sub cel continental.

În centrul Pământului se află predominant fierul și nichelul.

Pământul s-a format din materia preexistentă în Univers în urmă cu 5 miliarde de ani.

Planeta Pluto

Planeta Pluto a fost descoperită în 1930, a fost numită *enigma,* are cea mai mare deviație a orbitei, fiind planeta cu cea mai eliptică orbită.

Dacă celelalte planete rămân în același plan, cea a planetei Pluto este deviată cu 17 grade. Pluto este singura planetă a cărei orbită se intersectează cu a alteia, Neptun.

Diametrul său este de doar 3600 de mile, cu puțin mai mare decât al satelitului Triton al lui Neptun sau Titan, unul din cei 10 sateliți ai planetei Saturn. Se pare că și-a început viața ca satelit dar a părăsit orbita stelei în jurul căreia se rotea fiind atrasă în Sistemul solar când a început o orbită proprie în jurul Soarelui.

Pe toate planetele Sistemului solar nu s-a constatat viață, cu atât mai puțin o civilizație omenească. Extratereștrii au venit de pe o planetă atrasă în Sistemul solar. Ea a fost numită Nibiru de către asirieni și Marduk de către babilonieni. Ea traversează Sistemul solar o dată la 3600 de ani trecând printre planetele Marte și Jupiter.

Legătura lui Abraham şi Moise cu nefilimii

Chivotul Legii a fost construit după indicaţii date de nefilimi. El era format din două plăci de aur, una pozitivă, alta negativă. Unul din Heruvimii montaţi pe capac trebuie să fi ţinut loc de magnet. Chivotul devenea astfel un megafon, poate chiar o instalaţie de recepţie-emisie, care-i permitea lui Moise să ţină legătura cu nava cosmică. Detaliile construirii chivotului legii se găsesc descrise cu lux de amănunte în Biblie. Chivotul era adesea înconjurat de scântei, iar Moise îl folosea când avea nevoie de un ajutor sau de un sfat. Profetul auzea vocea Domnului dar faţa nu i-a putut-o vedea niciodată. Atunci când i s-a adresat Domnului să i se arate, Domnul îi răspunde „Iată aici la mine un loc, şezi pe stânca aceasta. Când va trece slava mea te vei ascunde în scobitura stâncii şi voi pune mâna mea pe tine până voi trece, iar când voi ridica mâna tu vei vedea spatele meu, iar faţa mea nu o vei putea vedea" (*Ieşirea* XXX III, 20, 25, 22, 23).

David a avut de luptat cu nişte uriaşi, care aveau câte 6 degete la mână şi picioare (*Cartea a II-a a regilor* XXX 18-22).

În manuscrisele de la Marea Moartă se găsesc relaţii despre „vehicule cereşti", de fii ai cerului, de roţi şi de fumul pe care-l împrăştiau în jurul lor apariţiile zburătoare.

În Apocalipsul lui Moise (cap. XXXIII) Eva privește spre cer și vede trecând o navă luminoasă, trasă de patru vulturi strălucitori. Moise afirmă că nici o ființă pământeană nu ar fi putut să descrie splendoarea acestei apariții.

În cele din urmă aparatul se îndreaptă spre Adam în timp ce dintre roțile sale se împrăștie fum.

Pentru prima dată se povestește de Adam și Eva și despre care luminoase, roți și fum în chip de apariții divine.

În manuscrisele de la Marea Moartă se pomenește de texte apocrife atribuite lui Abraham și Moise despre „care cerești cu roți și care scuipă foc".

„În spatele ființei am văzut un car cu roți de foc și fiecare roată era jur împrejur plină cu ochi iar pe roți era un tron învăluit în flăcări care curgeau în jurul lui Abraham", XVIII 11/12 text aprocrif.

În Ierihon, oraș construit de Nefilimi, s-au găsit morminte vechi de 10.000 de ani și capete modelate în ghips vechi de 8.600 de ani, în timpul acela populația locală nu cunoștea olăritul.

Chivotul Legii a fost construit pe indicații foarte precise date de Dumnezeu lui Moise (*Ieșirea* XXV-10).

Dimensiunile chivotului precizate până la centimetru, aliajul metalelor, amplasamentul și felul pârghiilor și verigilor le-a făcut Moise după indicațiile date de „Dumnezeu" și „să bagi de seamă să nu faci nici o greșeală!"

„Vezi să facă toate după modelul care ți s-a arătat

în minte" (*Ieșirea* XXV, 40). Dumnezeu îi spune lui Moise că-l va orbi el însuși și anume prin capacul chivotului. El îl avertizase că nimeni nu trebuie să se apropie de acesta iar pentru transportarea lui dă indicații precise privind veșmintele și încălțările ce urmează a fi purtate de cei ce-l transportă.

Cu toate acestea se va produce un accident atunci când David a ordonat transportul chivotului (*Cartea a II-a a regilor)* și însărcinându-l pe Uza să meargă alături asemenea unui stejar. Dar pe drum Uza a pus mâna pe ladă și ca lovit de trăsnet a căzut pe loc și a murit. Chivotul era încărcat cu electricitate fiind un conducător electric cu o tensiune de sute de volți.

Condensatorul era făcut din două plăci de aur, una pozitivă și alta negativă. Chivotul îi permitea lu Moise să țină o legătură permanentă cu nava spațială.

Nu trebuie să uităm că Moise a primit tablele legii ca și instrucțiunile pentru construirea chivotului pe muntele Sinai care a fost locația cosmodronului creat de anunnaki. Chivotul a fost dus de David în Templul său din Ierusalim, oraș construit de anunnaki. Ierusalimul fiind centrul de control al călătoriilor spațiale.

Chivotul era un sipet din lemn lung de patru picioare și adânc de 2, 6 picioare, purtat pe drugi petrecuți prin niște inele de o parte și de alta. Înăuntru se aflau *Tablele Legilor.*

În credința strict israeliană, era depozitarul poruncilor lui Dumnezeu, ei îi atribuiau puteri divine, și credeau că divinitatea sălășluia în chivot. Când se ridică chivotul care să plece la drum. Moise zicea:

„Scoală Doamne și să se risipească vrăjmașii tăi și să fugă de la fața ta cei ce te urăsc pe tine". Iar când se oprea chivotul el zicea „întoarce-te Doamne la miile și zecile de mii ale lui Israel".

Comentarii la relatarea din Biblie în Facerea, cum că Dumnezeu a spus „să facem omul după chipul și asemănarea noastră".

De ce vorbește Dumnezeu la plural? De ce spune el „noi" și nu „eu", de ce „noastre" și nu „meu". Singurul Dumnezeu ar fi trebuit să vorbească oamenilor despre el la singular și nu la plural.

„Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase și-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit" (*Facerea* VI 1-2).

Cine poate răspunde la întrebarea care fii ai lui Dumnezeu le-au luat de soții pe fiicele oamenilor? Vechiul Israel nu cunoștea doar un singur și sfânt Dumnezeu. De unde apar acești fii ai lui Dumnezeu?

„În vremea aceea se iviră pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începură a le naște fii, aceștia sunt vestiții viteji din vechime" (*Facerea* VI.4). Uriașii apar pretutindenea în mitologiile din răsărit și din apus.

De ce este poporul evreu, poporul ales al lui Dumnezeu?

Poporul evreu a convieţuit alături de extratereştrii veniţi pe pământ o lungă perioadă de timp Atestarea acestui fapt se găseşte în textele sumeriene, asiriene, babiloniene hitite şi canaaniene în *Geneza* din Biblie şi în *Cartea lui Enoh*, carte care a fost declarată apocrifă şi scoasă din cărţile canonice ale Bibliei deşi a fost scrisă cu 3-400 de ani înainte de Hristos. Toate aceste surse de informare descriu cum pe pământ au venit extratereştrii care au întemeiat marea civilizaţie sumeriană din Mesopotamia, regiune de unde a plecat spre ţara Canaanului poporul evreu cu primul lui patriarh Abraham.

Extratereştrii veniţi pe pământ au fost numiţi „uriaşi, nefilimi", de la cuvântul ebraic Nephal care semnifică „a cădea", deci „cei care au coborât din cer".

Ei mai sunt denumiţi şi anunnaki, denumire care se trage din cuvântul Anu, conducătorul Planetei Nibiru de pe care au venit pe pământ extratereştrii.

Raymond Fawler observă că după exod, cei trimişi de Moise să exploreze ţara promisă au găsit acolo *uriaşi, copiii lui Anac care se trag din neamul uriaşilor* (*Numeri* 13, 33).

Atât în *Geneză* cât și *Numeri* acești uriași sunt numiți în același fel *nefilimi*. Aceștia s-au împreunat cu fiicele pământului, le-au luat de neveste și au făcut copii.

În *Cartea lui Enoh* în capitolul CL se scrie că însuși Noe nu era un descendent natural al tatălui său și al mamei sale.

„Lui Lameh, fiul lui Matusalem, se naște băiatul pe care îl va numi Noe dar spre surpriza generală el avea pielea albă ca zăpada și roză ca un trandafir" aceasta înseamnă că pielea părinților lui Noe avea o altă culoare. Se mai scrie că părul său era lung și alb ca lâna, iar când a deschis ochii, aceștia au iradiat o lumină strălucitoare, ca strălucirea Soarelui și cel mai semnificativ fenomen Noe „vorbea", se deduce că Noe era primul din specia umană obținute de nefilimi prin inginerie genetică.

Tatăl său este nedumerit și cere ajutorul lui Matusalem care merge și se sfătuiește cu Enoh spunându-i că s-a întâmplat o minune greu de înțeles, că Lameh are un fiu ce pare a nu fi din neamul pământesc și că Lameh crede că acest copil este născut dintr-un înger din cer. Enoh îi spunea „Dumnezeu este pe cale să facă o nouă lucrare pe pământ". Această lucrare se referă la Potopul ce urma să apară ca pedeapsă pentru îngerii nelegiuiți, iar o altă interpretare ar fi chiar nașterea lui Noe și a descendenților săi. Zaharia Sitchin scrie în *Genesis Revisted* în 1990 că într-un text sumerian mai vechi cu 1000 de ani decât Biblia se vorbește de anunnaki, ceea ce în sumeriană înseamnă

cei care au venit din cer, aceștia ar fi venit de pe planeta Nibiru, o planetă îndepărtată care ar fi creat omul prin amestecul unor elemente divine cu altele pământești. Aceasta s-a întâmplat cu 35.000 de ani în urmă. Sitchin crede că Adam ar fi fost primul „copil eprubetă". În cartea sa *A 12-a planetă* el reproduce un desen de pe un sigiliu sumerian în care apar niște zeități, un copil și mai multe vase, el crede că acest desen se referă la primul copil născut „in vitro".

În multe cărți care descriu istoria poporului evreu se repetă afirmația „Dumnezeul lui Israel", ce să înțelegem că Dumnezeul lui Israel nu este unicul Dumnezeu care a creat universul „Dumnezeul creștinilor"?

Se poate deduce că acest Dumnezeu al Israelului se referă la extratereștrii care au creat omul pe pământ în Mesopotamia, acolo unde erau și ei? De ce religia iudaică nu crede în Hristos ca fiu al unicului Dumnezeu?

În Biblie se spune că poporul evreu a fost ajutat în cucerirea Canaanului chiar de prezența în luptă a lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu este spirit, este „Duh" cum putea el să participe la luptă împotriva Filistenilor pentru ocuparea Canaanului. Se poate înțelege că evreii au fost ajutați în luptă de anunnaki, extratereștii veniți pe pământ. Când aceștia împart Pământul fiilor lui Noe, regiunea Canaanului nu a fost repartizată la nici un fiu al lui Noe fiind reținută pentru folosința anunnakilor. În această regiune ei vor construi baza de plecare a navelor lor cosmice în Peninsula Sinai și centrul de control din Ierusalim.

Geneza din Biblie este o copie a *Epopeii Facerii Enuma-Elis* din scrierile sumeriene, babiloniene, asiriene, cannanite și hitite.

Această regiune a Cannaaniților a fost încredințată poporului evreu.

Avram a părăsit o țară bogată cu o civilizație foarte avansată și s-a dus în „Țara Făgăduinței", o zonă care nu avea nici o bogăție deosebită. De ce a plecat într-o astfel de regiune?

În cartea lui Paul Johnson, *O istorie a evreilor*, se scrie că Avram conducea o armată de mercenari. Atunci este posibil ca el să fi fost angajat de anunnaki pentru a apăra instalațiile lor din Canaan. Când a venit în Canaan, Avram s-a instalat la Hebron, o localitate la 20 km sud de Ierusalim. În acest loc și-a cumpărat o bucată de pământ, fapt consemnat în Biblie (*Cartea Facerii*, capitolul 2.23). Acest loc se numește Peștera Mac Pela, prețul a fost de 400 de șekeli, cumpărat de la Efron Hititul, un semit de origine hitită. În acest loc a fost înmormântată soția lui Sara și apoi și el și alți patriarhi, Iacob, Lea, Laban și Ismael.

În orașul antic Mari situat pe Eufrat la granița dintre Irak și Iran s-au găsit 20.000 de tăblițe de lut cu scriere cuneiformă, apoi în apropiere de Kirkuk în Irak, alte 14.000 de piese și altele descoperite la Elba (Tell Mardik) în Siria, s-au găsit referiri la persoane având denumirea de Patriarhi.

În aceste texte se scrie că Avram era descendent din populația Habiru, o populație isemită, care înaintau din Mesopotamia spre Marea Mediterană.

În „Facerea 14“ Avram și oamenii lui servesc drept mercenari regelui Bora al Sodomei, oraș de pe malul sudic al Mării Moarte.

Să știe că regele Bora al Sodomei, regele Bârșa al Gomorei, regele Sinab al Admei, regele Semeber al Teboinului și regele din Țoab, toate orașe de la Marea Moartă, s-au unit împotriva regilor din răsărit care doreau să cucerească Canaanul. Acești regi erau ai Babilonului, ai Asiriei, ai Hitiților și ei Elamului. Atunci în anul 2024 se pare că anunnakii au făcut uz de 7 bombe nucleare cu care au bombardat cele cinci orașe de la Marea Moartă. Avram, cu un corp de cavalerie, a ajutat în luptă regii Canaanieni, aceasta pentru că el avea misiunea de a apăra spațioportul din Peninsula Sinai și centrul de control al zborului din Ierusalim. Denumirea inițială a Ierusalimului a fost de Shem, care înseamnă în sumeriană „Oamenii din rachetă“, astronauți.

S-a săvârşit păcatul original prin sex?

S-a emis ipoteza că femeia, prin Eva, stă la baza păcatului original, ea fiind cea care l-a influenţat pe Adam la sex ca şi când Biserica ar condamna sau ar fi împotriva sexului.

Comportamentul sexual a constituit una din dificultăţile majore pe care le-a întâmpinat bisericile creştine. Dar a fost biserica de-a lungul timpului împotriva sexului? Sexul era şi mai este încă considerat acceptabil doar între aceia a căror unire presupunea procreaţia.

Din această cauză nu există un concept creştin care să definească sexul exclusiv ca plăcere şi cu atât mai puţin precum se întâmplă în tantrism, ca pe o cale de iluminare spirituală. Plecând de la concepţia că prin sex a intrat păcatul în lume, unii creştini fac exces de zel şi acordă o importanţă exagerată ascentismului, făcând apel la un drastic sacrificiu de sine. Unii dintre părinţii bisericii creştine primare au susţinut virginitatea şi celibatul în detrimentul căsătoriei.

Abătându-se de la învăţătura biblică unele biserici ale începuturilor creştine au propovăduit ideea abstinenţei în căsătorie şi necesitatea înfrânării sexuale chiar şi între soţi. Altele au afirmat că sexul între soţ şi soţie trebuie să aibă un singur scop, acela al procreerii. *Ideea biblică* este că relaţia sexuală între soţ şi soţie

este îndreptățită. Părinții timpurii ai bisericii au văzut în căsătorie o virtute care se aliază lui Dumnezeu în actul de creație, interacțiunea dintre soț și soție ar fi prin însăși natura ei bună de vreme ce ea a fost creată de Dumnezeu.

Dumnezeu a creat femeia, Eva, pentru ca bărbatul, Adam, să nu fie singur. Pentru ce ar fi creat bărbat și femeie cu organe sexuale distincte, dacă nu pentru ca prin sex să se înmulțească. Sexul este ideea lui Dumnezeu.

Totuși, considerând femeia ca purtătoare a păcatului original de-a lungul istoriei această idee a fost afirmată de filozofii timpului.

Aristotel afirma că o femeie se situează ca valoare umană undeva între un bărbat și un sclav, iar Platon era de părere că bărbatul care trăiește în lașitate îi este sortită reîncarnarea într-o femeie.

Femeia Greciei antice avea statutul social al unui sclav. Singura ei virtute era tăcerea. Creștinismul a impus respectul față de femei, cu toate acestea femeile nu au fost promovate în preoție. Ele nu au voie să intre în altar. Nici fetele care se botează nu sunt introduse în altar. Au fost și femei proslăvite în Vechiul Testament.

Estera l-a înfruntat pe rege, iar curajul său a salvat întreaga națiune iudaică. Debora a fost mamă, soție și judecător în Israel. În anturajul lui Iisus se găseau și femei care îl însoțeau în călătoriile sale.

Pavel declară categoric că ambele sexe sunt egale înaintea lui Hristos. El spune Bărbaților: „iubiți-vă ne-

vestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi s-a dat pe sine pentru ea" (*Efeseni* 5:25).

Pe de altă parte primul martor al învierii lui Hristos a fost o femeie: Maria Magdalena (*Matei* 28.1, *Marcu* 16.1, *Luca* 24:10).

Cu toate acestea Simon Petru a spus apostolilor „Maria să plece din rândurile noastre căci femeile nu sunt demne de a trăi" dar Iisus a zis: „Eu însumi o voi îndruma pentru a face din ea bărbat, ca şi ea să se prefacă într-un spirit viu asemeni bărbaţilor voştri, căci orice femeie ce se va preface în bărbat va intra în împărăţia cerurilor" (*Evanghelia după Toma*). Maria Magdalena l-a urmat pe Iisus şi i-a fost martor la înmormântarea lui şi s-a dus împreună cu alte femei să ungă trupul lui Iisus (*Marcu* 16.1).

Dacă sexul a fost lăsat de Dumnezeu, de ce au fost alungaţi din Rai Adam şi Eva? Un răspuns la această întrebare îl dă Zaharia Sitchin în cartea sa *A 12-a planetă*. El crede, conform scrierilor sumeriene pe care le-a descoperit, că, l-a început, extratereştrii care au venit pe pământ în Mesopotamia, au creat omul primitiv pentru a-l folosi la muncile fizice în locul lor şi că deşi aveau organe sexuale nu puteau procrea.

Când, după alte inginerii genetice, au făcut omul să poată avea descendenţi, extratereştrii i-au alungat din locul unde îl crease, Edenul. Atunci intervine blestemul lui Dumnezeu adresat lui Adam şi Eva.

Adresându-se Evei i-a zis: „Voi înmulţi mereu necazurile tale mai ales în vremea sarcinii tale, în dureri vei naşte copii, atrasă vei fi către bărbatul tău şi el

te va stăpâni". Adresându-se lui Adam, Domnul i-a zis: „blestemat va fi pământul pentru tine, cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat, căci pământ ești și în pământ te vei întoarce".

Cartea lui Enoh

În *Cartea lui Enoh* este descrisă călătoria lui la cer într-o navă cosmică „M-am văzut înconjurat de nori și de ceață densă, am ajuns până în cer". Interioarele descrise de Enoh se aseamănă cu interiorul dintr-o navă cosmică „am pătruns într-o vastă locuință care era dintr-un perete de cristal și la fel și temeliile. Tavanul era format din stele rătăcitoare și fulgere de lumină. Flăcări tremurau împrejurul zidurilor și poarta era de foc". Această locuință era în același timp arzătoare ca focul și rece ca gheața, după care trece într-o altă locuință mai largă decât prima, porțile căreia erau toate deschise în fața mea în mijlocul unei flăcări tremurătoare... Am văzut în mijlocul luminii un palat construit din pietre de cristal și în mijlocul acestor pietre strălucitoare limbi de foc. După călătoria astrală Enoh a fost readus pe pământ de trei „sfinți" și lăsat în fața casei lui, el vede cum întunericul s-a dat înapoi din fața Pământului și s-a făcut lumină, așa cum descriu și astronauții reîntoarcerea pe pământ. Pentru a confirma faptul că Enoh făcuse o călătorie reală și că nu a fost un vis el scrie „vă jur că eu am căpătat cunoștință de aceste mistere, căci mi-a fost dat să citesc înscrisurile cerului, am văzut înscrisurile sfinților". De ce *Cartea lui Enoh* a fost declarată apocrifă și scoasă din cărțile canonice ale bisericii? Răspunsul

este acela că vizitarea pământului de extratereștrii nu era pe placul bisericii.

Dar nu numai Enoh a fost luat la ceruri de vizitatorii veniți din ceruri. Sfântul prooroc Ilie Tesviteanu a fost și el înălțat la cer, astfel în Biblie este scris. „Când a voit Domnul să ridice pe Ilie la cer, într-un vârtej de vânt" Ilie a zis „Elisee rămâi aici căci Domnul mă trimite la Ierihon".

Din cuprinsul cărții am văzut că orașul Ierihon a fost construit de extratereștri, de anunnaki și Ilie a fost înălțat la cer într-un vârtej de vânt. Elisei se uită și striga și nu l-a mai văzut.

Proorocul Isaia a făcut zboruri spațiale. Dar ca și *Cartea lui Enoh* au fost scoase din cărțile canonice ale Bibliei și s-au păstrat numai într-o versiune slavonă. *Vedenia lui Isaia.* El istorisește că într-o noapte a fost vizitat de doi bărbați înalți trimiși să-l ia la cer, unde i s-au arătat, o serie de taine divine după care a fost readus pe pământ. El are impresia că a petrecut în cer două ore, dar va constata că pe pământ trecuse 32 de ani. Așa cum am mai arătat Proorocul Ezechiel a mai descris o navă cosmică. Pe când era în al cincilea an de robie în Babilon, împreună cu regele Ioachin, a văzut venind din miază-noapte un vânt năprasnic, un nor gros și un snop de foc care răspândea în jur o lumină strălucitoare în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită care ieșea din mijlocul focului. Tot în mijloc se mai vedeau 4 făpturi vii a căror înfățișare avea o asemănare omenească (*Ezechiel* 1, 4-5). Se ajunge într-o încăpere mare, boltită văzând deasupra o

întindere a cerului care semăna cu cristalul strălucitor. În acest loc aude un glas care îi transmite un mesaj poporului evreu.

Ezechiel a mai fost transportat și cu o altă ocazie când a fost răpit de ceva care de la coapse în jos era de foc și de la coapse în sus era ceva strălucitor ca niște aramă lustruită. El a întins ceva ca o mână și m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între Pământ și cer și m-a dus în vedenii dumnezeiești la Ierusalim. Ierusalimul era centrul de comandă al zborurilor spațiale ale anunnakilor, care exploatau aurul din Africa de sud și îl transportau în Peninsula Sinai de unde îl ducea cu nave cosmice pe planeta Nibiru, de unde veniseră acei anunnaki.

De altfel, Enoh descrie călătoria lui cosmică plecând de pe Muntele Sinai (*Capitolul I*, 4-5).

Pe tăbliţele de lut sumeriene mai este descrisă călătoria astrală a regelui Etana din Mesopotamia.

În Mesopotamia au aterizat prima dată extratereștrii, el descrie cum a fost luat în spațiu cu ajutorul unui „vultur" până într-un loc de unde Pământul nu se mai zărea deloc.

O altă călătorie cosmică era cea descrisă de Mahomed care a fost transportat la cer într-o noapte de arhanghelul Gabriel. Profetul vizitează opt ceruri. În primul cer îl întâlnește pe Adam, iar în al doilea pe Iisus și pe Ioan Evanghelistul, în al treilea pe Iosif iar în patrulea pe Idris-Enoh și în al cincilea pe Aron, în *al șaselea pe Moise, în al șaptelea pe Avram. Aceștia* toți îl conduc la Dumnezeu în al optulea cer, unde

Dumnezeu însuși îi încredințează lui Mahomed, misiunea de a răspândi Islamul (I. P. Culianu).

Enoh descrie în călătoria lui cosmică că a văzut Luna pe ambele ei fețe. El spune că Luna când nu este vizibilă, ocolește Pământul cumva pe dedesupt, de la apus la răsărit. El spune că Soarele ca și Luna, ies prin poarta de la apus după ce au luminat în miazănoapte și revin pe cer prin poarta de la răsărit. El ajunge într-un loc care nu are nici boltă deasupra, nici pământ dedesupt și nu era nici un pic de apă și nimic la stânga și nimic la dreapta, un loc cu desăvârșire pustiu, este o închisoare a stelelor (XIII, 13-15).

În *Cartea lui Enoh* se scrie despre îngerii care au venit pe pământ într-un grup de 300 pe care îi descrie ca fii ai cerurilor (în Biblie scrie fii ai lui Dumnezeu deci ființe de natură nepământeană). „Fiicele pământurilor erau grațioase și frumoase, iar îngerii s-au îndrăgostit de ele și au făcut cu ele copii drept rezultat se nasc uriașii pomeniți în Biblie. Pentru aceasta se scrie în cartea lui Enoh, Dumnezeu i-a pedepsit cu potopul.

În Biblie se scrie: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fețele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Uriașii erau pe Pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fețele oamenilor și le-au născut ele copii" (*Geneza*, 6, 2, 4).

Raymond Fawler scrie că după exod cei trimiși de Moise să exploreze țara promisă au găsit acolo, uriași, copiii lui Anac care se trag din neamul uriașilor

(*Numeri* 13, 33). Atât în *Geneză* cât și în *Numeri* versurile Bibliei folosesc pentru creaturile hibride uriașe același termen *Nephilim*, provenit din cuvântul ebraic *Nephal* care înseamnă „a cădea". Aceasta înseamnă că experimentul îngerilor căzuți nu a fost singurul ci au existat și alte experiențe de hibridare ulterioare.

Chiar Noe este descris în *Cartea lui Enoh* un hibrid blond: lui Lameh, fiul lui Matusalem se naște băiatul pe care îl va numi Noe care spre surprinderea generală avea pielea albă ca zăpada și roză ca un trandafir. Atunci ne întrebăm care era culoarea părinților și strămoșilor lui. El avea părul alb și lung ca lâna, iar ochii când i-a deschis au inundat de lumină toată casa, ca strălucirea Soarelui. În plus Noe vorbea. Tatăl său este nedumerit, cere ajutorul lui Matusalem care merge să se sfătuiască cu Enoh spunându-i că s-a petrecut o minune greu de înțeles, că Lameh are un copil care pare să nu țină de neamul omenesc și că Lameh crede că acest copil nu este al lui și că este născut dintr-un înger din cer.

Enoh îi spune că Domnul este pe cale să facă o nouă lucrare pe Pământ, apoi vorbește despre Potopul care urma să vină, adăugând că acest copil va fi singurul supraviețuitor al acestui mare dezastru, împreună cu fiii săi.

Enoh vorbește despre noua lucrare pe care Domnul o va face pe pământ. Noua lucrare este Noe însuși cu descendenții lui. Prin potop urmau să dispară toate creaturile hibride ale îngerilor căzuți în păcat și chiar toate celelalte ființe omenești create până atunci.

Se poate deduce că îngerii căzuți asexuați au efectuat asupra pământenilor experimente genetice de hibridare nepermise și aspru pedepsite de Dumnezeu.

Se spune că înainte de potop a fost o secetă mare, oamenii nu mai aveau ce mânca, au devenit canibali, părinții își mâncau copiii, iar oamenii practicau sodomia între ei și între ei și animale. Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a distrus toată omenirea de pe pământ.

Un alt motiv descris de Enoh pentru care Dumnezeu a pedepsit „îngerii" dezonorați a fost „Cunoașterea" pe care aceștia au transmis-o oamenilor, fără aprobarea lui Dumnezeu. „Îngerii" i-au învățat pe oameni să facă arme, și podoabe, vrăjile, doctoriile astronomia și ghicitul VIII, mineritul, amărăciunea și desfătarea, căile de a da moartea. Scrierea, folosirea hârtiei și a cernelei, avortul etc. îngerii au dezvăluit oamenilor taine pe care ei nu trebuie să le cunoască.

Biblia se referă la aceasta când scrie despre „Pomul cunoașterii binelui și răului din grădina Eden din care Adam și Eva nu avea voie să se atingă".

Enoh este al șaptelea patriarh după Adam, tatăl lui Matusalem și străbunicul lui Noe.

Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut pentru că l-a luat Dumnezeu (*Geneza*, 5, 22, 24).

Cartea lui Enoh era cunoscută de autorii Noului Testament, ca este menționată în *Zohar*, cartea fundamentală a „Cabalei ebraice".

Scrierile din cartea lui Enoh se regăsesc pe tăblițele de lut dezgropate la Sumer sau Babilon.

Scrierea inițială a fost scrisă în ebraică veche adică în aramaică. Referiri la *Cartea lui Enoh* se găsesc și în *Cartea Jubileelor.* Se acceptă ideea că această carte a fost scrisă la sfârșitul secolului al IV-lea sau începutul secolului al III-lea, înainte de Hristos.

Epopeea lui Ghilgameş

Scrisă cu 1500 de ani înaintea erei noastre, ea cuprinde referiri la vizitarea Pământului de către extratereştrii veniţi de pe planeta Nibiru, al cărui conducător era ANU. *Epopeea lui Ghilgameş* este povestea regelui din Uruk care a fost născut din unirea unui muritor cu o zeiţă. Ghilgameş era considerat din această cauză două treimi zeu şi o treime uman, lucru care l-a făcut să caute depăşirea destinului său de muritor.

El a aflat din legendele sumeriene că unul din strămoşii săi a devenit nemuritor fiind luat la cer de către zei.

Împreună cu soţia lui Ghilgameş l-a căutat pe acest strămoş al său Utnapistim pentru a obţine secretul nemuririi.

Lucrul care l-a determinat să plece în căutarea sa a fost ceea ce el a crezut a fi un semn de la Anu.

Versurile sună însă mai mult ca descriere a căderii pe Pământ a unei rachete. Ghilgameş i-a descris apariţia mamei sale, zeiţa Nin Sun. Această legendă s-a găsit pe o tăbliţă sumeriană.

Călătoria la mari depărtări pe care a făcut-o Ghilgameş era desigur spre lăcaşul zeilor, era însoţit de prietenul său Enkidu. Scopul lor era să ajungă în Ţinutul lui Tilmun, deoarece acolo putea să ridice un

„Șem", adică un vehicul zburător. Din descrierea epopeei se vede că el asistase la o lansare de rachetă. Mai întâi tunetul foarte puternic când au fost pornite motoarele rachetei (cerurile au scârțâit) însoțit de un cutremur (pământul a pălit, întunericul a devenit stăpân, apoi pe măsură ce racheta urca, flăcările motoarelor devin vizibile (trăsnetele scânteiau, apoi o „flacără tâșnește". Norii de praf și de moloz se risipesc pe măsură ce începeau să cadă pe pământ și «a început să plouă cu moarte» acum racheta era departe în cer (strălucirea a dispărut, focul s-a stins). Racheta nu se mai vedea, iar molozul ce cădea din cer, cenușă era acum".

Uimit de ce văzuse, dar la fel de determinat să facă ceea ce-și propusese, depășind un „paznic monstruos" a ajuns pe Muntele Moșu, locul de unde se ridicau șemurile, care părea tăiat în stâncă și păzit de niște paznici monstruoși care măturau zona cu reflectoare și lansau raze ucigașe.

Textul sumerian este destul de deteriorat, dar se înțelege că Ghilgameș, ajunge într-o grădină magnifică unde fructele și copacii erau din pietre prețioase. Acolo locuia Utnapistim, strămoșul său. Punându-i întrebarea care îl chinuia, răspunsul primit de la strămoșul său a fost unul descurajant, omul nu poate scăpa de destinul său de muritor. Totuși, aceștia i-au dat lui Ghilgameș un mod de a amâna moartea, dezvăluindu-i locul unde se găsește *Planta Tinereții*, cea care dă tinerețe celui bătrân. Ghilgameș reușește să găsească planta, dar o pierde din imprudență pe dru-

mul de întoarcere, revenind în Uruk cu mâna goală.

Ce se poate reține din descrierea epopeei, este că în aceasta se descrie o rachetă și că el asistase la lansarea ei.

Numeroase versiuni biblice îi descriu pe zei ca fiind ființe înaripate.

Textele sumeriene descriu rachetele ca având trei trepte și cu camera de comandă în vârf și motorul în partea de jos. Lăsând la o parte valorile artistice, literare și filozofice ale poemului, *Epopeea lui Ghilgameș* interesează prin aspectele sale aero-spațiale, Șem-ul pe care îl solicitase pentru a ajunge în lăcașul zeilor erau cu siguranță o rachetă ca aceia la a cărei lansare asistase atunci când se apropiase la locul de coborâre pe pământ, se pare că aceste rachete erau adăpostite în interiorul unui munte într-o zonă interzisă, foarte bine păzită.

Până acum nu s-a găsit nici un desen care să ne înfățișeze ce anume a văzut Ghilgameș. Dar un desen descoperit în mormântul unui guvernant egiptean ne arată un vârf de rachetă la suprafața Pământului într-un loc în care cresc curmalii.

Restul rachetei se află sub pământ într-un siloz construit de mâna omului realizat din segmente tubulare și decorat cu piei de leopard. Desenul făcut într-o secțiune transversală arată că racheta are mai multe compartimente. Partea de jos înfățișează doi oameni înconjurați de tuburi curbate, deasupra lor aflându-se trei panouri de comandă circulare.

Numele ținutului spre care se îndreaptă Ghilga-

meş este Tilmun care înseamnă ţinutul rachetelor, era ţinutul în care se găsesc şem-urile, aflat sub autoritatea lui Utu-Samaş, un loc în care zeul părea fi văzut ridicându-se pe bolta cerului. Numele sumerian Utu înseamnă cel care merge cu strălucire.

Lista regilor sumerieni ne informează că al 13-lea rege din Cus a fost Etana, „cel care la ceruri s-a urcat".

Etana fusese desemnat de zei să aducă omenirii securitatea şi prosperitatea pe care regatul trebuie să le aducă.

Etana nu avea un copil care să-i urmeze la tron, singurul remediu era *Planta Naşterii* care însă trebuia adusă din cer. El s-a adresat ca şi Ghilgameş conducătorului rachetelor să-i pună la dispoziţie un şem, o rachetă sosind la muntele unde se găseau rachetele. Conducătorul rachetei i-a spus lui Etana „Prietene până sus în cerul lui Anu te voi duce". Anu era conducătorul Planetei Nibiru, de pe care au aterizat extratereştrii pe Pământ. Urcându-se în rachetă şi plecând în spaţiu, el descrie cum Pământul se face din ce în ce mai mic. Doar o cabină parcă e Pământul, iar marea cât un lac apare, urcându-se mai sus, pământul arăta numai cât o arătură, iar marea cât un coş de pâine, ridicându-se în sus Pământul, arăta ca rigola unui grădinar după care pământul dispare. Ajuns în lăcaşul zeilor lui Etana i s-a făcut frică şi a cerut să se întoarcă pe pământ.

Racheta este descrisă ca un vultur. Dar interesant este faptul că în cartea exodului din vechiul Testament Dumnezeu le-a amintit copiilor lui Israel că v-am

purtat pe aripile Vulturilor și v-am adus la mine confirmând că modul în care se putea ajunge la Sfântul Lăcaș, era pe aripile îngerilor, la fel ca în povestea lui Etana.

Zeii sumerieni posedau nu numai „camera zburătoare" pentru a colinda prin atmosfera Pământului ci și o rachetă spațială multietajată așa cum reiese din textele sumeriene.

Epopeea lui Ghilgameș ne arată că oamenii din Sumeria credeau în supraviețuirea spiritului după moarte, astfel deși Ghilgameș nu ajunge în lumea de dincolo, a putut vorbi cu spiritul prietenului său Enkidu, care îi răspunde la întrebări, făcând astfel o descriere a lumii morților.

„Pe cel mort de sabie l-ai văzut? L-am văzut, pe un pat se odihnește și apă proaspătă bea. Pe cel căzut în luptă l-ai văzut? L-am văzut. Părinții îi țin capul în poala lor și soția lui îl ține strâns în brațe.

Pe cel al cărui trup zace părăsit pe câmpie l-ai văzut? L-am văzut, sufletul său nu va odihni în lumea de dincolo.

Pe cel pentru al cărui suflet nu se roagă nimeni, l-ai văzut? L-am văzut, mănâncă ce mai găsește prin oale și resturile de mâncare aruncate în drum".

Cu această descriere deprimantă poemul se întrerupe brusc. Poemul are un fond umanist proclamă valoarea omului, atașamentul de viață și cultul prieteniei.

Subiectul *Epopeei lui Ghilgameș* este regele din Uruk în prima jumătate a mileniului IV înaintea erei

noastre. Regele își asupreşte supuşii care se plâng zeului Anu (conducătorul planetei Nibiru), acesta îl crează pe Enkidu şi îl trimite să-l înfrunte dar este învins, după care devin prieteni şi pornesc împreună împotriva uriaşului Humbaba pe care îl răpun. Frumusețea şi vitejia lui Ghilgameş o fac pe Istar să se îndrăgostească de el, dar regele o refuză pe zeiță şi o insultă.

„Ca o ruină eşti ce nu dă adăpost omului
pe vremea rea.
Ca o uşă dosnică ce nu poate împiedica
să intre vântul şi furtuna.
Ca un palat eşti despuiat şi jefuit de tâlhari.
Ca o cursă eşti ascunsă mişeleşte vederii.
Ca o smoală aprinsă eşti care arde cumplit
pe cel ce o atinge.
Ca un burduf spart eşti ce udă pe cel care-l duce.
Ca o bucată de var eşti ce macină zidurile
Ca o amuletă eşti ce nu e în stare să-l apere pe om.
Ca o sandală eşti ce roade piciorul drumeților".

Înfuriată, zeiţa trimite în Uruk un taur ceresc să o răzbune şi să-l omoare pe Ghilgameş, dar Enkidu ucide taurul, după care jignind-o şi el pe zeiţa Enkidu va trebui să moară. În faţa trupului neînsufleţit al prietenului său Ghilgameş este cuprins de o groază cumplită şi porneşte în căutarea vieții veşnice; el porneşte pentru a ajunge la Utnapistim singurul om care a supravieţuit Potopului şi care astfel a dobândit nemu-

rirea. După ce Utnapistim îi dă răspunsurile și după ce îi descrie Potopul cu 15 secole înainte de descrierea din Biblie, Ghilgameș este sfătuit să pornească în căutarea „ierbii tinereții și nemuririi", o găsește, pornește cu ea spre Uruk dar pe drum un șarpe i-o fură, el coboară în țara din care nu este întoarcere pentru a afla taina vieții și a morții. Nu poate ajunge în lumea de dincolo, dar poate vorbi cu spiritul prietenului său Enkidu făcând o descriere a lumii morților.

Cuvânt de încheiere

Cercetările istoricului și arheologului Zaharia Sitchin timp de 30 de ani pe teritoriul actualului Irak, i-au permis să descifreze zeci de mii de tăblițe de lut cu scriere cuneiformă din vechea Mesopotamie.

Pe baza acestui studiu s-a convins că planeta noastră a fost vizitată de oamenii de pe altă planetă cu o civilizație mult mai avansată decât cea pământeană.

Venirea extratereștrilor numiți *nefilimi*, a avut scopul să transporte pe planeta lor aurul de pe Pământ fiindu-le necesar pentru supraviețuire, căci atmosfera de pe planeta lor se deteriorase, singurul mijloc pentru a se salva fiind suspendarea în atmosfera lor a unor structuri de aur.

Planeta de pe care au venit acești nefilimi era numită de asirieni *Nibiru*, iar de babilonieni *Marduk*, ea nu face parte din Sistemul nostru solar, dar a fost atrasă de cele mai îndepărtate planete Saturn și Neptun. Ea are o eliptică foarte largă și ajunge în vecinătatea Pământului o dată la 3600 de ani, trecând printre Marte și Jupiter, acolo unde a existat o altă planetă *Tiamat*, pe care a lovit-o și a despicat-o în două: partea de sus a fost împinsă pe o altă traiectorie și este actualul *Pământ*, iar partea de jos a mai fost lovită la o altă întoarcere a planetei Nibiru, formând

centura de asteroizi, meteoriți și comete aflată între Marte și Jupiter.

Veniți pe Pământ, nefilimii au clonat mai întâi *Homo Erectus* și au creat pe *Homo Sapiens*, strămoșul omului actual. Această clonare au făcut-o în vechea Mesopotamie, adică locul unde a fost Grădina Eden, descrisă în Biblie.

Prima celulă pe Pământ a fost însămânțată de pe planeta Nibiru, planeta extratereștrilor. Staționarea pe Pământ a nefilimilor a fost împărțită în două perioade de Potopul descris în Biblie. După retragerea apelor, ei au revenit pe planeta noastră folosind un tren de aterizare plecat din actuala Armenie de pe Muntele Ararat, trecând peste Baalbek și aterizând în Peninsula Sinai, unde au înființat spațioportul, înainte de Potop acest centru fusese creat în Sipar, oraș construit de ei în vechiul Sumer.

Centrul de control al zborurilor l-au construit în Ierusalim.

Teritoriul actual al Israelului, vechiul Canaan a fost ocupat de nefilimi, denumiți și *anunnaki,* conviețuind o lungă perioadă de timp cu strămoșii evreilor.

Țara Făgăduinței, adică teritoriul Canaanului, le-a fost dată evreilor de acești extraterestri.

Strămoșul evreilor, Abraham, a fost trimis din Sumer în Canaan pentru a apăra instalațiile lor cosmice din Peninsula Sinai și centrul de comandă al *zborului din Ierusalim.*

După anul 2024 î.e.n., când are loc *Războiul* regilor din Răsărit cu regii canaanieni ai Sodomei, Go-

morei, Admei, Ţeboimului şi Ţoarului, extratereştrii bombardează oraşele canaaniene şi Peninsula Sinai cu 7 bombe atomice pe care le aduseseră pe Pământ la a doua venire, adică după Potop, oraşele sunt distruse, spaţioportul din Peninsula Sinai este de asemenea distrus şi norul radioactiv anihilează toată viaţa din vechiul Sumer odată cu acest moment, extratereştrii părăsesc definitiv Pământul.

Existenţa extratereştrilor pe Pământ este descrisă de Zaharia Sitchin în cărţile sale *A 12-a planetă* şi *Războiul zeilor cu oamenii* dar şi în *Cartea lui Enoh* scrisă cu câteva secole î.H., carte pe care Biblia a eliminat-o din cărţile canonice pentru un motiv pe care nu ştim să-l explicăm. Crearea omului de către extratereştri nu este admisă în Biblie, dar Dumnezeu l-a creat pe om în tot Universul unde sunt condiţii de viaţă şi pe extratereştri tot Dumnezeu i-a creat.

Existenţa astronauţilor pe Pământ este descrisă şi în *Epopeea lui Ghilgameş,* regele sumerian care s-a înalţăt la cer pentru a afla leacul nemuririi. Ea a fost scrisă cu 1500 de ani î.H., dar şi aceasta a fost considerată apocrifă şi exclusă din cărţile zise canonice ale Bisericii; referiri la astronauţi se găsesc şi în *Manuscrisele de la Marea Moartă*, de la Qumran.

Modul cum a apărut civilizaţia sumeriană cu 5000 de ani î.e.n. a constituit un mister pe care oamenii de ştiinţă nu au putut să-l explice.

Descifrând textele sumeriene, hitite, asiriene şi canaanite înţelegem că această înaltă civilizaţie a fost dezvoltată prin contribuţia extratereştrilor, ei au

dezvoltat agricultura prin inginerie genetică botanică, au domesticit animalele, au construit orașele din Sumer. Ceea ce geneticienii din timpurile noastre au reușit să facă clonarea animalelor și în ultimul timp clonarea omului, extratereștrii au făcut aceasta cu mii de ani î.H. Dar în afară de clonare, ei au făcut și fuziunea celulară reușind să introducă capital genetic dc le specii diferite în aceeași celulă, reușind să creeze om cu trup de animal sau oameni cu corp de pește, cu două capete, cu mai multe membre inferioare sau superioare.

Piramidele egiptene au fost construite de extratereștri, iar Sfinxul de le Giseh care întruchipează un cap de om cu trup de taur, ghiare de leu și aripi de vultur a fost construit pentru a arăta posterității ceea ce au reușit să facă prin fuziunea celulară.

Cercetătorii geneticieni din timpurile noastre au reușit să introducă în genomul uman o genă de miel, dar civilizația noastră este cu sute de mii de ani în urmă unei civilizații care a făcut călătorii astrale cu sute de mii de ani î.e.n.

Energia nucleară dezvoltată de dezintegrarea atomului și construirea unei bombe atomice a fost cunoscută de oamenii de știință în urmă cu mai puțin de 100 de ani iar primele bombardamente atomice au fost făcute de americani împotriva orașelor japoneze Hiroșima și Nagasaki în anul 1945. Extratereștrii au adus pe Pământ 7 arme atomice pe care le-au folosit în anul 2024 î.H. când au fost bombardate orașele de la Marea Moartă și spațioportul din Peninsula Sinai.

Problema vieţii şi a morţii i-a preocupat şi pe extratereştri, aceasta se vede din *Cartea lui Enoh* şi din *Epopeea lui Ghilgameş,* regele sumerian din Uruk care a urcat la zeii din cer pentru a afla leacul nemuririi.

Din punct de vedere spiritual, extratereştrii credeau că omul este prezent pe mai multe planete din Univers, el fiind creat de o forţă spirituală divină aşa cum rezultă din *Cartea lui Enoh* putem deduce că ei credeau în existenţa vieţii de după moarte, această credinţă rămânând întipărită mai ales în religia Egiptului antic, credinţa preluată de la extratereştrii care au locuit şi pe teritoriul Egiptului.

Cunoştinţele ezoterice referitoare la alcătuirea fiinţei umane ca fiind formată din cele trei corpuri de energie eterică, astrală şi spirituală le găsim în ezoterismul tuturor credinţelor monoteiste.

Toate acestea au fost preluate de la extratereştri şi ele sunt descrise bine în *Cabala,* care reprezintă ezoterismul religiei iudaice. Abraham şi apoi Moise au preluat aceste cunoştinţe de la nefilimii veniţi pe Pământ cu care o vreme au convieţuit pe teritoriul vechiului Canaan, actualul Israel, locul unde s-au născut două din cele patru religii monoteiste, iudaică şi creştină.

Scanarea mumiei faraonului Tutankamon a pus în evidenţă că acesta avea pielea albă.

Este o descoperire extraordinară care zdruncină din temelie concepţia că faraonii erau egipteni.

Tenul lui ar semăna mai mult cu tenul unui

caucazian. Din descrierea cărții s-a desprins faptul că extratereștrii au aterizat pe vârfurile gemene ale Muntelui Ararat din Caucaz, se poate atunci interpreta faptul că faraonii au fost extratereștri?

Piramidele din Egipt nu se puteau construi decât cu o tehnică care nu era în timpul acela pe Pământ, cu siguranță ele au fost construite de extratereștri, anunnaki sau uriași, de care amintește *Geneza* din **Biblie.**

Bibliografie selectivă

1. A douăsprezecea planetă
   Zaharia Sitchin
   Editura ALDO PRES SRL
2. Războiul zeilor cu oamenii
   Zaharia Sitchin
   Editura ALDO PRES SRL
3. Clonarea umană – un şoc al viitorului
   Lee M. Silver
   Editura LIDER
4. Istoria filozofiei oculte
   Alexandrian
   Editura HUMANITAS
5. Civilizaţia asiro-babiloniană
   Constantin Daniel
   Editura SPORT-TURISM
6. Civilizaţia feniciană
   Constantin Daniel
   Editura SPORT-TURISM
7. O istorie a evreilor
   Paul Johnson
   Editura Hasefer
8. Amintiri despre viitor
   Erich von Däniken
   Editura Politică
9. Cartea lui Enoh
   Editura Miracol
10. Destinul omului, fatalitate şi predestinare
    Dr. Aurel Popescu Bălceşti
    Editura Lary Cart
11. Istoria culturii şi civilizaţiei
    Ovidiu Drîmba
    Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică

Cuprins

Prefață 5
Cum a apărut viața 17
Codul genetic este universal 20
Celula vie acționează ca o uzină 22
Evoluția strămoșilor omului 49
Clonarea umană 81
Clonarea 88
De unde au venit extratereștrii pe Pământ 104
Planetele Sistemului solar
Planeta Mercur 104
Planeta Marte 105
Planeta Jupiter 106
Planeta Saturn 106
Planeta Uranus 107
Planeta Neptun 107
Satelitul Pământului – Luna 108
Planeta Pământ 108
Planeta Pluto 109
Legătura lui Abraham și Moise cu nefilimii 110
De ce este poporul evreu,
poporul ales al lui Dumnezeu? 114
S-a săvârșit păcatul original prin sex? 118
Cartea lui Enoh 123
Epopeea lui Ghilgameș 130
Cuvânt de încheiere 137
Bibliografie selectivă 143